Έτος ΣΤ'

Τεῦχος 113ον



ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελὶς

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Ὁ κόκκινος Δεκέμβρης, ὑπὸ κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου, Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α' (συνέχεια) 5479

Ο ΔΙΕΘΝΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ

Τί τρώγουν οἱ Ρῶσοι, ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «Γεγονότα καὶ Κείμενα», τεῦχος 23ον, τῆς 1—15 Ὀκτωβρίου 1957 5483

ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΑ

Ἡ ἐγκληματικότης στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, τοῦ κ. Robert Wallace, δημοσιευόμενον εἰς τὸ περιοδικὸν Life κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ἀστυνόμου Α' κ. Δημητρίου Μόρου 5488

ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Τὸ ἐν Ἀθήναις 7ον Διεθνὲς Συνέδριον Ποινικοῦ Δικαίου, ὑπὸ κ. Χ. Γιώτη, τ. Ἐφέτου, Γενικοῦ Γραμματέως τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ποινικοῦ Δικαίου (συνέχεια) 5495

Ο ΑΓΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

Ὁ δράστης τῆς δολοφονικῆς ἀποπείρας κατὰ τοῦ Ὑπαρχιφύλακος Καμπέρη ἀνεκαλύφθη — Εἶναι ὁ Βούλγαρος φυγὰς Βόρις Στογιάνωφ, ὑπὸ τοῦ Ἀστυνόμου Β' κ. Κων)νου Γιαννούλη 5499

ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Περὶ τῶν σωματικῶν βλαβῶν καὶ ἐγκλημάτων, κατὰ τὸν νέον Ποινικὸν Κώδικα, ὑπὸ κ. Δημ. Ντζιώρα, Ὑπαστυνόμου Α'..... 5503

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Ὁ πράκτωρ, ὑπὸ κ. Ἀλεξ. Κροκίδη, Ἀστυνόμου Β'..... 5511

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

«Γίνονται θαύματα σήμερα, ὅπως στὰ παληὰ τὰ χρόνια;...», ὑπὸ κ. Σ. Πηλοῦ, Ἀρχιφύλακος 5513

ΠΕΝΘΗ

Ἀλέξανδρος Μητρόπουλος, ὑπὸ κ. Σπύρου Πηλοῦ, Ἀρχιφύλακος..... 5517

ΔΙΕΘΝΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Χαμένα σκυλιά, χωρὶς περιλαίμιο, ὑπὸ Qil. Cesbron, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» (συνέχεια) 5520

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 5523

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40 — Ἀθῆναι (τηλ. 52-515)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΕΡΙΜΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ — ΤΜΗΜΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ : ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ, ΟΔΟΣ Ι. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗ 11 (ΤΕΩΣ ΝΕΪΓΥ 17), ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ 881-262

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.—Ἑξάμηνος δραχμαὶ 36.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3.
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἑξάμηνος δολλάρια 1,5

ΕΤΟΣ ΣΤ'. | ΑΘΗΝΑΙ, 1 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1958 | ΤΕΥΧΟΣ 113ΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ (1921-1958)

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ**, Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α'

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΙΕ'. Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ

V. Η ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ — Η ΓΕΝΙΚΗ ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΑΥΤΗΣ —



ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

181.—Προπαρασκευὴ τῆς πρώτης μεγάλης ἐπιθέσεως τῶν κομμουνιστῶν κατὰ τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν καὶ μέτρα γιὰ τὴν ἀπόκρουσι αὐτῆς.

182.—Ἡ μεγάλη μάχη τῆς 5ης Δεκεμβρίου 1944 καὶ ἡ ἧττα τῶν κομμουνιστῶν.

***

181. Προπαρασκευὴ τῆς πρώτης μεγάλης ἐπιθέσεως τῶν κομμουνιστῶν κατὰ τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν καὶ μέτρα γιὰ τὴν ἀπόκρουσι αὐτῆς.

Κατὰ τὴν 4ην Δεκεμβρίου 1944 τὰ σχέδια τῶν κομμουνιστῶν ἔγιναν φανερὰ καὶ ἄρχισαν νὰ ἐφαρμόζωνται μὲ γοργὸ ρυθμό. Τὰ ἀκραῖα Ἀστυνομικὰ Τμήματα ἄρχισαν νὰ ὑφίστανται ἐπιθέσεις καὶ τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο κατελαμβάνοντο, γιατὶ οἱ ἀστυνομικὲς δυνάμεις ἦσαν μικρὲς καὶ ὁ ὁπλισμὸς ἀνεπαρκής.

Ἔτσι καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς 3ης καὶ τῆς 4ης Δεκεμβρίου οἱ κομμουνισταὶ κατώρθωσαν νὰ καταλάβουν τὰ περισσότερα Ἀστυνομικὰ Τμήματα καὶ νὰ δολοφονήσουν κατὰ τρόπο δραματικὸ ἀρκετοὺς ἀστυνομικούς. Ταυτόχρονα, ἀπὸ τὶς πληροφορίες ποὺ συνεκεντρώθησαν στὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια, ἐγίνετο προπαρασκευὴ γιὰ μιὰ μεγάλη ἐπίθεσι ἐναντίον τοῦ μεγάρου αὐτῆς.

Κατὰ τὴν νύχτα τῆς 4 πρὸς 5 Δεκεμβρίου, οἱ κομμουνισταὶ ἔκαναν ἕνα ἐντονώτατο πόλεμο τῶν νεύρων μὲ συνθήματα, ποὺ τὰ μετέδιδαν συνεχῶς μὲ τὰ χωνιὰ ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα γύρω ἀπὸ τὴν Ἀσφάλεια, καὶ μὲ τὰ ὁποῖα καλοῦσαν τοὺς ἀστυ-

νομικοὺς νὰ παραδοθοῦν καὶ τοὺς ἀπειλοῦσαν, ὅτι θὰ σφαγοῦν ὅλοι σὰν ἀρνιά, ἂν πολεμήσουν...τὸ λαό!!

Οἱ ἀστυνομικοί, πάντοτε ψύχραιμοι, παρεσκευάζοντο διαρκῶς γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσουν τὴν ἐπίθεσι, ποὺ ὅπως ἦταν φανερὸ δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ ἐκδηλωθῇ. Τὸ σχέδιο τῶν κομμουνιστῶν, σύμφωνα πρὸς τὶς πληροφορίες ποὺ εἶχαν φτάσει στὴ Διοίκησι, ἦταν τὸ ἑξῆς: Κατ' ἀρχὴν μιὰ μεγάλη δύναμις ἐλασιτῶν μὲ βαρὺ ὁπλισμὸ θὰ ἔμπαινε ἀπὸ τὴν εἴσοδο τῆς ὁδοῦ Μπουμπουλίνας στὸ συγκρότημα κτιρίων τοῦ Πολυτεχνείου καὶ θὰ ἔπαιρνε θέσι μάχης στὴν πτέρυγά του, ποὺ εὑρίσκεται ἀκριβῶς ἀπέναντι ἀπὸ τὸ κτίριο τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Στουρνάρα—Πατησίων. Αὐτοὶ θὰ ἐπιχειροῦσαν τὴν κατὰ μέτωπο ἐπίθεσι κατὰ τῆς Ἀσφαλείας, ὅταν θὰ ἐδίδετο τὸ σύνθημα τοῦ γενικοῦ αἰφνιδιασμοῦ.

Ταὐτόχρονα, ἄλλοι κομμουνισταὶ μὲ κρυμμένα τὰ ὅπλα τους θὰ συγκροτοῦσαν, μὲ προπετάσματα γυναικόπαιδα, ἀθῷες δῆθεν διαδηλώσεις διαμαρτυρίας, καὶ ἀπὸ διάφορες κατευθύνσεις θὰ ἔφταναν πρὸ τοῦ κτιρίου, αἰφνιδιάζοντας ἔτσι τοὺς ἀστυνομικούς, ποὺ θὰ ἐδίσταζαν νὰ χτυπήσουν τὸ πλῆθος. Οἱ πληροφορίες ἦσαν σαφεῖς καὶ συγκεκριμένες, γιατὶ προήρχοντο ἀπὸ πράκτορες τῆς Ἀσφαλείας ποὺ βρίσκονταν μέσα στὸ ἐπιτελεῖο τῶν ἐλασιτῶν.

Ἔχοντας ὑπ' ὄψει τους τὶς πληροφορίες αὐτὲς οἱ ἀστυνομικοὶ τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας, ἔλαβαν ἐγκαίρως τὰ κατάλληλα μέτρα, ὥστε ἀντὶ νὰ αἰφνιδιασθοῦν ἀπὸ τοὺς κομμουνιστάς, νὰ τοὺς αἰφνιδιάσουν αὐτοὶ στὴν πιὸ κρίσιμη στιγμή.

Πραγματικά, κατὰ τὴν νύχτα, μία ὁμάδα ἀπὸ 20 ἀστυνομικοὺς μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν τότε Ἀστυνόμο Β' καὶ σήμερα Διευθυντὴ Β' κ. Ἰωάννην Καραχάλιον, κατέλαβε τὸ Μέγαρο Λινάρδου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πατησίων καὶ Καποδιστρίου, γιὰ νὰ προστατεύσῃ ἔτσι τὰ νῶτα τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας ἀπὸ ἐπίθεσι ποὺ θὰ προήρχετο ἀπὸ τὴν Πλατεῖα Κάνιγγος.

Ἐπίσης μιὰ ἄλλη δύναμις ἀστυνομικῶν ὑπὸ τὸν Ὑπαστυνόμο Β' ἀείμνηστον Ἰωάννη Παντέα, ἐτοποθετήθη στὸ Μέγαρο τῆς Casa d' Italia, γιὰ νὰ χτυπήσῃ στὰ νῶτα τοὺς κομμουνιστάς, ποὺ θὰ ἐπιχειροῦσαν νὰ ἐγκατασταθοῦν στὰ κτίρια τοῦ Πολυτεχνείου.

Παρατηρηταὶ ἐπίσης ἀστυνομικοὶ μὲ πολιτικὴ περιβολή, προωθήθησαν μέχρι τῆς Πλατείας Ἐξαρχείων, τῆς Πλατείας Κάνιγγος, καὶ τῆς Πλατείας Βάθης, ὅπου κατὰ τὶς πληροφορίες θὰ ἐγίνετο ἡ συγκέντρωσις κομμουνιστῶν, γιὰ ν' ἀποτελέσουν διαδηλώσεις—προπέτασματα—προσεγγίσεως ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα πρὸς τὸ κτίριο τῆς Ἀσφαλείας.

Ἔτσι μέχρι τὸ πρωῒ τῆς 5ης Δεκεμβρίου 1944 εἶχαν ληφθῆ ὅλα τὰ μέτρα γιὰ τὴν ἀπόκρουσι τῆς ἀναμενομένης ἐπιθέσεως τῶν κομμουνιστῶν.

Τὰ ξημερώματα λοιπὸν τῆς 5ης Δεκεμβρίου 1944, ἡμέρα Τρίτη, οἱ κομμουνισταὶ ἄρχισαν νὰ θέτουν σ' ἐφαρμογὴ τὸ σχέδιό τους. Πολυάριθμοι ἐλασῖτες ἔμπαιναν ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα τοῦ Πολυτεχνείου μέσα στὰ κτίρια καὶ ἐγκαθιστοῦσαν σὲ διάφορες θέσεις πολυβόλα. Μιὰ ὁμάδα δὲ ἀπὸ 50 περίπου ἐλασῖτες ἐγκατεστάθη στὴν πτέρυγα ποὺ ἦταν ἀκριβῶς ἀπέναντι ἀπὸ τὸ κτίριο τῆς Ἀσφαλείας καὶ μποροῦσε νὰ βάλῃ ἐναντίον τῶν ἀστυνομικῶν ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ ὑπογείου καὶ ἀπὸ τὸν Α' ὄροφο, σὲ ἀπόστασι 20 μέτρων περίπου.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἄλλες ἰσχυρὲς δυνάμεις ἐλασιτῶν μὲ Ἑλληνικὲς καὶ Συμμαχικὲς σημαῖες, ὑπὸ μορφὴν δῆθεν διαδηλωτῶν, καὶ μὲ προπετάσματα γυναικόπαιδα, συγκεντρώθηκαν στὴν Πλατεῖα Ἐξαρχείων γιὰ νὰ κατέβουν τὴν ὁδὸ Στουρνάρα, ἐνῷ ἄλλοι, ἐπίσης δῆθεν διαδηλωταὶ τοῦ ἰδίου εἴδους, εἶχαν συγκεντρωθῆ στὴν Πλατεῖα Κάνιγγος γιὰ νὰ πλησιάσουν τὴν Ἀσφάλεια ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς ὁδοῦ Πατησίων καὶ μιὰ τρίτη ὁμάδα διαδηλωτῶν θὰ ξεκινοῦσε ἀπὸ τὴν Πλατεῖα Βάθης, γιὰ νὰ πλησιάσῃ διὰ τῆς ὁδοῦ Στουρνάρα καὶ Σολωμοῦ.

182. Ἡ μεγάλη μάχη τῆς 5ης Δεκεμβρίου 1944 καὶ ἡ ἧττα τῶν κομμουνιστῶν.

Στὶς 10.55′ ἀκριβῶς οἱ παρατηρηταὶ τῆς Ἀσφαλείας ἀντελήφθησαν μιὰ ὀγκωδεστάτη διαδήλωσι, ποὺ τὴν ἀποτελοῦσαν γυναικόπαιδα πλαισιωμένα μὲ ἐλασῖτες, ἡ ὁποία ἀπὸ τὴν Πλατεῖα Ἐξαρχείων μπῆκε στὴν ὁδὸ Στουρνάρα, κατεβαίνοντας πρὸς τὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια. Προηγοῦντο σημαιοφόροι καὶ ἄλλοι κομμουνισταί, ποὺ κρατοῦσαν πινακίδες μὲ διάφορα συνθήματα. Τὴν ἴδια ἀκριβῶς στιγμὴ ἄλλες διαδηλώσεις ξεπρόβαλαν ἀπὸ τὴν Πλατεῖα Κάνιγγος καὶ ἀπὸ τὴν Πλατεῖα Βάθης.

Τότε ἀκριβῶς, ἡ ὥρα ἦταν 11 π.μ., τὸ κτίριο τῆς Ἀσφαλείας ἄρχισε ταὐτόχρονα νὰ βάλλεται ἐντατικὰ μὲ πολυβόλα, χειρομβοβίδες, ὅλμους καὶ αὐτόματα ὅπλα, ἀπὸ τὸ λόφο Στρέφη, ἀπὸ τὸ κτίριο τοῦ Πολυτεχνείου, ἀπὸ τὶς ταράτσες τῶν πολυκατοικιῶν τῶν Ἐξαρχείων, ἀπὸ ὑψηλὰ κτίρια τῆς ὁδοῦ Στουρνάρα—Ἀχαρνῶν, τῆς Πλατείας Κάνιγγος καὶ τῆς ὁδοῦ Μπουμπουλίνας καὶ ἀπὸ ὅλες τὶς κατάλληλες γύρω κατοικίες.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ἐπεσήμαναν 16 καὶ πλέον σημεῖα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἔβαλλαν οἱ κομμουνισταί, οἱ δὲ ἐπιτεθέντες ἐλασῖτες ὑπελογίζοντο σὲ 2000 περίπου, ποὺ ἀνῆκον στοὺς λόχους Γκύζη, Νεαπόλεως, Κοκκινιᾶς καὶ στὸ σύνταγμα Τριπόλεως, ποὺ εἶχε προωθηθῆ στὴν Πρωτεύουσα.

Οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ ἄνδρες τῆς Ἀσφαλείας ἦσαν πανέτοιμοι. Μόλις ἄρχισαν οἱ κομμουνισταὶ τὰ καταιγιστικὰ πυρὰ ἐδόθη ἄμεσος καὶ ἀποφασιστικὴ ἀπάντησις. Ἀρκετοὶ σκοπευταὶ ἐπιλεγμένοι μεταξὺ τῶν ἀστυνομικῶν καὶ ἰδιωτῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχαν καταφύγει στὴν Ἀσφάλεια, ὅπως ὁ Καθηγητὴς τῆς Γυμναστικῆς κ. Χρῆστος Γαλανόπουλος, ἔφεδρος Ἀξιωματικὸς τοῦ Στρατοῦ, ἐπυροβόλησαν τοὺς ἐπὶ κεφαλῆς τῶν διαδηλώσεων σημαιοφόρους καὶ τὰ πολυβολεῖα τῶν κομμουνιστῶν. Ἐπίσης ὁ Ὑπαστυνόμος κ. Ἠλίας Μπουντᾶς, ὁ ὁποῖος εἶχε τοποθετηθῆ στὸ πολυβολεῖο τῆς εἰσόδου τοῦ Μεγάρου, ἔβαλεν ἐπιτυχῶς πρὸς τοὺς ἐπὶ κεφαλῆς δῆθεν διαδηλωτὰς ἐλασῖτες καὶ τοὺς κομμουνιστὰς τοῦ Πολυτεχνείου καὶ τοὺς ἀνάγκασε νὰ ὀπισθοχωρήσουν μὲ ἀρκετὲς ἀπώλειες.

Ταὐτόχρονα οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπὸ τὸν ἀείμνηστον Παντέαν, στοὺς ὁποίους ἦσαν ἐντεταγμένοι καὶ οἱ νῦν Ἀστυνόμοι κ.κ. Παναγιώτης Ἀγγελάκος καὶ Ἰωάννης Πολιτάκης ἄρχισαν νὰ ρίχνουν χειροβομβίδες μέσα στὸν περίβολο τοῦ Πολυτεχνείου καὶ προκάλεσαν ὄχι μόνο τὸν πανικὸ στοὺς κομμουνιστάς, οἱ ὁποῖοι εἶδαν ὅτι ἐβάλλοντο ἀπὸ τὰ νῶτα, ἀλλὰ καὶ θύματα πολλά, ὥστε ἀμέσως οἱ ἐλασῖτες ἄρχισαν νὰ φεύγουν τροχάδην πρὸς τὴν ἔξοδο τῆς ὁδοῦ Μπουμπουλίνας.

Ἔτσι ἡ πρώτη αἰφνιδιαστικὴ ἐπίθεσις γιὰ τὴν κατάληψι τῆς Ἀσφαλείας ἀπέτυχε. Ἀλλὰ ἡ μάχη συνεχίζετο. Οἱ κομμουνισταὶ ὕστερα ἀπὸ τὸν αἰφνιδιασμὸ ποὺ ὑπέστησαν καὶ λόγῳ τοῦ ὅτι εἶχαν ἀρκετὰ θύματα σὲ νεκροὺς καὶ τραυματίες, ἐφανατίσθησαν καὶ ἐξακολούθησαν νὰ βάλλουν μὲ πυρὰ καταιγιστικὰ ἀπὸ ὅλα τὰ γύρω σημεῖα.

Ἡ μάχη αὐτὴ συνεχίζετο χωρὶς ἀνάπαυλα μέχρι τῆς 14ης ὥρας, ὁπόταν οἱ κομμουνισταὶ ἀπογοητευμένοι γιὰ τὴν ἀποτυχία ἄρχισαν νὰ καλοῦν τοὺς ἀστυνομικοὺς μὲ τὰ χωνιὰ «νὰ παραδοθοῦν, μιμούμενοι τοὺς συναδέλφους των τῶν ἄλλων Τμημάτων».

Ἡ ἀπάντησις ὅμως τῶν ἀστυνομικῶν ἐδίδετο μὲ καταιγιστικὰ πυρά. Ἡ μάχη, λόγῳ τοῦ φανατισμοῦ καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, εἶχε φτάσει στὸ κατακόρυφο.

Ἀλλὰ τὰ πυρομαχικὰ ἄρχισαν νὰ ἐλαττώνονται, γι' αὐτὸ ἐζητήθη ἐπειγόντως ἀπὸ τὴν Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσι ν' ἀποσταλοῦν νέα ἐφόδια καὶ ἐὰν ἦτο δυνατὸν νὰ σταλῆ μηχανοκίνητον μέσον καὶ ἐνίσχυσις, ὥστε νὰ γίνῃ ἐξόρμησις πρὸς ἐκτόπισι

καὶ τελεία ἐκκαθάρισι τῶν κομμουνιστῶν, ποὺ εἶχαν ὀχυρωθῆ στὸ κεντρικὸ κτίριο τοῦ Πολυτεχνείου. Ἐπίσης κατωρθώθη ἐπικοινωνία μὲ τὸ στρατηγὸ Κ. Βεντήρην καὶ ἐζητήθησαν πυρομαχικά, οὗτος δὲ διέταξε τὸν Ταξίαρχον κ. Ζάγγλην κι' ἔστειλε ἀμέσως τρία κιβώτια φυσιγγίων.

Πράγματι στὶς 18 (6 μ.μ.) ἐστάλησαν δύο Ἀγγλικὰ τάνκς, τὰ ὁποῖα ἔκαναν περιπολία γύρω ἀπὸ τὸ κτίριο τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας καὶ τὰ κτίρια τοῦ Πολυτεχνείου καὶ τοῦ Μουσείου. Στὶς 18.30' ἔφθασε στὸ Ἀστυνομικὸ Κατάστημα περίπολος Ἄγγλων ἀλεξιπτωτιστῶν, ἡ ὁποία μὲ δύναμι Ἀξιωματικῶν καὶ ἀνδρῶν τῆς Ἀσφαλείας ἔκανε ἔφοδο στὸ Πολυτεχνεῖο, ἐπετέθη κατὰ τῶν ὠχυρωμένων κομμουνιστῶν καὶ τοὺς ἀνάγκασε νὰ παραδοθοῦν.

Συνελήφθησαν ἐν συνόλῳ 63 κομμουνισταὶ μέσα στὸ Πολυτεχνεῖο, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ Γερμανὸς Ἀξιωματικὸς Ὄττο Βέρνερ καὶ ἕνας Βούλγαρος ὑπαξιωματικός, οἱ ὁποῖοι παρελήφθησαν ἀμέσως ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους. Ἐπίσης βρέθηκαν ἐκεῖ ὅπλα, πυρομαχικὰ καὶ ἀρκετὴ ποσότητα δυναμίτιδος μὲ καψύλια, μὲ τὴν ὁποία σχεδίαζαν οἱ κομμουνισταὶ ν' ἀνατινάξουν τὸ κτίριο τῆς Ἀσφαλείας. Καὶ τὰ πυρομαχικὰ ὅμως αὐτὰ παρελήφθησαν ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους, καὶ δὲν ἐδόθησαν στοὺς ἀστυνομικούς.

Ἤδη πλέον ἄρχισε νὰ σκοτεινιάζῃ καὶ ἔτσι ἡ μάχη σταμάτησε στὶς 19 μ.μ. ἤτοι μετὰ 8 ὥρες.

Κατὰ τὴ μάχη αὐτὴ ἐτραυματίσθη σοβαρὰ στὴν κοιλιακὴ χώρα, ὅταν πολεμοῦσε ἀπὸ γραφεῖο τοῦ Β' ὀρόφου, ὁ ἀστυφύλαξ Κ624 Πρωτόπαππας Κων/νος, ὁ ὁποῖος μετεφέρθη ἀμέσως σὲ Νοσοκομεῖο, ἀλλὰ ὑπέκυψε στὸ τραῦμα του. Ἐπίσης ἐτραυματίσθησαν οἱ ἑξῆς: 1) Ὁ Ὑποδ/τὴς Ἀστυνόμος Α' κ. Λίναρης Γεώργιος ἀπὸ βλῆμα ὅπλου, ἐλαφρὰ στὴν καρωτίδα, 2) ὁ ἀείμνηστος Ἀστυνόμος Β' Οἰκονομόπουλος Νικόλαος ἀπὸ βλῆμα ὅπλου στὴ δεξιὰ παρειά, 3) ὁ ἀστυφύλαξ Κ600 Γιαννακάκης Παναγιώτης ἀπὸ βλῆμα ὅπλου στὸν δεξιὸ βραχίονα, 4) ὁ ἀρχιφύλαξ Κ51 Στεφανάκης Γεώργιος ἀπὸ βλῆμα ὅπλου στὰ μαλακὰ μόρια τοῦ ἀριστεροῦ δείκτου, 5) ὁ ἀστυφύλαξ Κ275 Παπαδόπουλος Ἐλισσαῖος ἀπὸ βλῆμα ὅπλου μὲ διαμπερὲς τραῦμα τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος, 6) ὁμοίως ἐτραυματίσθη καὶ ὁ ἰδιώτης Πεζᾶς Χαρίλαος, ὁ ὁποῖος προσέφερε οἰκειοθελῶς τὶς ὑπηρεσίες του. Αὐτὸς ἐδέχθη σοβαρὸ τραῦμα στὴ κοιλιακὴ χώρα καὶ ὑπέκυψε ἀργότερα στὸ Νοσοκομεῖο τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ ὅπου διεκομίσθη.

Στοὺς τραυματισθέντας παρέσχε ἰατρικὴ περίθαλψι ὁ Ὑγειονομικὸς Ἀξιωματικὸς κ. Μαρῖνος Βάθης, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξεν ἀκούραστος.

Μετὰ τὴν ἐκκαθάρισι ποὺ ἔγινε στὰ κτίρια τοῦ Πολυτεχνείου, περισυνελέγησαν 5 σοβαρῶς τραυματίαι, ποὺ τοὺς ἐγκατέλειψαν οἱ κομμουνισταὶ καὶ ἕνας νεκρός. Καὶ στοὺς τραυματίες αὐτοὺς παρεσχέθησαν οἱ πρῶτες βοήθειες καὶ κατόπιν μετεφέρθησαν σὲ Νοσοκομεῖα μέσῳ τοῦ Σταθμοῦ Α' Βοηθειῶν.

Μόλις ἔπαψε ἡ μάχη, ἐστάλη ἀπὸ τὴν Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσι ποσότης πυρομαχικῶν καὶ τρόφιμα.

Ἡ νύχτα τῆς 5 πρὸς 6-12-1944 πέρασε ἥσυχη, ἐνῷ οἱ ἀστυνομικοὶ ἀγρυπνοῦσαν στὶς καθωρισμένες θέσεις των.

(Εἰς τὸ ἑπόμενο: Ἡ συνέχεια τῆς μάχης στὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια Ἀθηνῶν καὶ ὀνόματα τῶν ἀστυνομικῶν ποὺ μετέσχον στὶς μάχες).

ΤΙ ΤΡΩΓΟΥΝ ΟΙ ΡΩΣΟΙ

Ἐκ τοῦ Περιοδικοῦ «Γεγονότα καὶ Κείμενα», τεῦχος 23ον, τῆς 1—15 Ὀκτωβρίου 1957

Ἡ μεγαλυτέρα ἀδυναμία τῆς Ρωσίας θεωρεῖται ἡ ἀνεπάρκειά της εἰς τρόφιμα. Διατὶ ὅμως ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσις, ἡ ὁποία διαθέτει τόσον καλλιεργήσιμον χῶρον, ὑποφέρει ἀπὸ τοιαύτην ἔλλειψιν τροφίμων; Μήπως ἔχομεν ἐδῶ μίαν βασικὴν ἐλαττωματικότητα τοῦ κομμουνιστικοῦ συστήματος; Μήπως πταίουν δι' αὐτὸ οἱ κάτοικοι καὶ ὄχι τὸ σύστημα; Καὶ τὶ ἀπέγινε μὲ τὸ περίφημον σοβιετικὸν πρόγραμμα ἀξιοποιήσεως τῶν παρθένων γαιῶν τῆς Σιβηρίας καὶ τῆς σποράς των δι' ἀραβοσίτου; Δύναται ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσις νὰ φθάσῃ ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας εἰς παραγωγὴν κρέατος, ὅπως ἰσχυρίσθη ὁ Νικήτα Κροῦστσεφ κατὰ τὴν τελευταίαν του μετάβασιν εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Εὐρώπην; Καὶ ποῖον εἶναι τὸ διαιτολόγιον τοῦ Σοβιετικοῦ πολίτου σήμερον; Εἰς μίαν χώραν ὅπου ὁ περισσότερος κόσμος στερεῖται ἐπαρκοῦς τροφῆς, τὸ ζήτημα αὐτὸ καθίσταται αὐτομάτως ἕνας παράγων ἀποφασιστικὸς διὰ τὴν τύχην τῆς κυβερνήσεως. Δι' ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους, τὸ μεγάλο οἰκονομικὸν ἀμερικανικὸν περιοδικὸν «ΝΕΑ ΤΩΝ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ ΚΑΙ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΕΚΘΕΣΙΣ» ἐκάλεσε τὸν Ναοὺμ Γιάσνι, ἕνα ρωσικῆς καταγωγῆς οἰκονομολόγον, ὁ ὁποῖος θεωρεῖται ταὐτοχρόνως ὡς ὁ μεγαλύτερος διαιτολόγος καὶ εἰδικὸς ἐπὶ τῆς σοβιετικῆς γεωργίας εἰς τὸν Δυτικὸν Κόσμον, νὰ ἐκφράσῃ τὰς ἀπόψεις του. Ὁ Γιάσνι ὑπῆρξε σύμβουλος τοῦ Κερένσκι πρὸ τῆς ἀνόδου τῶν κομμουνιστῶν εἰς τὴν ἀρχήν, ἀπὸ δὲ τὸ 1933 εἶναι σύμβουλος τῆς Ἀμερικανικῆς Κυβερνήσεως.

Εἰς τὴν συνέντευξιν, τὴν ὁποίαν ἔδωσεν ὁ Γιάσνι, κατ' ἀρχὴν ἐδήλωσεν ὅτι ὁ πληθυσμὸς τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως δὲν διαιτᾶται καλῶς. Βεβαίως, εἶπεν, αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι ὑπάρχει λιμὸς ἀλλὰ μόνον μία πτωχὴ καὶ ἀθλία ζωή. Ἰδιαιτέρως ἡ ἐπάρκεια κρέατος, ἐτόνισεν, εἶναι περιωρισμένη. Τὸ 1955, ἐπὶ παραδείγματι, ἡ κατανάλωσις τοῦ κρέατος, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ χοιρινοῦ λίπους, ἦτο μόνον 50 λίτραι κατ' ἄτομον. Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς θὰ πρέπῃ νὰ συγκριθῇ μὲ τὴν παροῦσαν ἐτησίαν κατανάλωσιν κρέατος εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, ἡ ὁποία εἶναι 200 λίτραι περίπου. Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἡ τιμὴ τοῦ κρέατος, κατὰ τὴν πώλησίν του ὑπὸ τῶν κολεκτιβῶν, ἦτο 10 ρούβλια, ἤτοι 75 δραχμαὶ κατὰ λίτρον, τὸ ὁποῖον ἀντιπροσωπεύει τὸ τρίτον καὶ πλέον τοῦ ἡμερομισθίου ἑνὸς μέσου ἐργάτου. Δέον νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ ἐπίσημος τιμὴ τοῦ δολλαρίου εἶναι 4 ρούβλια, εἰς τὴν πραγματικότητα ὅμως τοῦτο στοιχίζει πολὺ περισσότερον. Ὁ κ. Γιάσνι ἐδήλωσεν, ἐν συνεχείᾳ, ἀπεριφράστως, ὅτι θεωρεῖ ὡς «μπλόφαν» τὰς δηλώσεις τοῦ Κροῦστσεφ, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσις θὰ ἰσοφαρίσῃ, μέχρι τοῦ 1960, τὴν ἀμερικανικὴν παραγωγήν. Τὸ σχέδιον τοῦ Κροῦστσεφ, ἐξήγησεν ὁ Γιάσνι, προϋποθέτει ὑπερτριπλασιασμόν, ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν, τῆς σοβιετικῆς παραγωγῆς κρέατος. Εἰς ἄρθρον μου εἰς τὸ Σοβιετικὸν Στατιστικὸν Ἐγχειρίδιον τοῦ 1956, εἶπεν, ἀπέδειξα ἤδη ὅτι καὶ ἂν ἀκόμη ἡ σχεδιαζομένη ὑπὸ τοῦ Κροῦστσεφ παραγωγὴ ἐπιτευχθῇ, ἡ κατὰ κεφαλὴν κατανάλωσις κρέατος εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν δὲν θὰ φθάσῃ τὴν σημερινὴν κατανάλωσιν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Οἱ ἀριθμοὶ τοὺς ὁποίους δίδει ὁ Κροῦστσεφ, τόσον διὰ τὸ κρέας ὅσον καὶ διὰ τὸ γάλα, εἶπεν ὁ κ. Γιάσνι, εἶναι ἀμφιβόλου ἀκριβείας, διὰ νὰ μεταχειρισθῶμεν μίαν ἠπίαν ἔκφρασιν. Τὸ κυριώτερον ὅμως εἶναι ὅτι ἡ παραγωγὴ κρέατος, τὴν ὁποίαν ὑπόσχεται ὁ Κροῦστσεφ, ἀπαιτεῖ τὴν διάθεσιν 60 ἑκατομμυρίων τόννων κτηνοτροφῶν, ὅπερ ἀδύνατον. Ἀμφιβάλλω ἀκόμη ἐὰν καὶ νὰ διπλασιασθῇ μόνον δύναται ἡ παραγωγὴ αὐτή. Ἡ παροῦσα παραγωγὴ κρέατος εἶναι σήμερον ἐν Ρωσίᾳ 4,5 ἑκατομμύρια τόννων, ὁ δὲ

διπλασιασμός της θὰ ἐσήμαινεν 9 ἑκατομμύρια, ὁπόταν θὰ ἐφθάναμεν ὡς ἔγγιστα τὴν ἐν Ρωσίᾳ κατανάλωσιν τοῦ εἴδους αὐτοῦ κατὰ τὸ 1928. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ἀπέχει παρασάγγας ἀπὸ τὴν ἀμερικανικὴν κατανάλωσιν.

Ἀλλὰ τὸ καταπληκτικώτερον ὅλων, ὑπεγράμμισεν ὁ κ. Γιάσνι, εἶναι ὅτι ἡ Ρωσία δὲν τὸ χρειάζεται ὅλο αὐτὸ τὸ κρέας. Ὁ Ἀμερικανὸς καταναλωτὴς ἔχει ἕνα ὡραῖο σπίτι. Ἔχει αὐτοκίνητο. Καταναλίσκει νόστιμα χορταρικὰ καὶ πολλὰ φροῦτα, ὁ δὲ ρουχισμός τοῦ περισσεύει. Διὰ νὰ συμπληρώσῃ τὴν εὐτυχίαν του τρώγει καὶ 200 λίτρας κρέατος κατὰ κεφαλὴν ἐτησίως. Πάρετε ὅμως τὸν μέσον Ρῶσον, ὁ ὁποῖος στερεῖται τῶν ἀπαραιτήτων πρὸς τὸ ζῆν. Ἐὰν τὸ εἰσόδημά του ηὐξάνετο δὲν θὰ ἐπήγαινε νὰ ἀγοράσῃ τρισήμισυ φορὰς περισσότερον κρέας ἀπὸ ὅσον ἔχει σήμερα ἀκόμη καὶ ἂν τὸ κρέας αὐτὸ ἦτο διαθέσιμον. Πρῶτα θὰ θελήσῃ ἕνα δωμάτιο παραπάνω, ὕστερα μερικὰ ροῦχα, κανένα φρέσκο φασολάκι, τίποτε φροῦτα καὶ κανένα παπούτσι. Ὑπὸ τὸ παρὸν ἐπίπεδον τῶν εἰσοδημάτων δὲν χρειάζεται τόσον κρέας.

Τί λοιπὸν τρώγει ὁ Ρῶσος; Ὁ κ. Γιάσνι μᾶς ἀπαντᾷ: Πολλοὺς ὑδατάνθρακες, ψωμί, πατάτες καὶ ἕνα δημητριακὸ ποὺ τὸ λέγει «Κασᾶ», τρώει καὶ χορτόσουπα ἀπὸ κοκκινογούλια, τώρα ὅμως τὰ κοκκινογούλια εἶναι τόσον ἀκριβὰ ὥστε πολὺς κόσμος ἄλλαξε τὴν χορτόσουπα μὲ φιδεδόσουπα, δηλαδὴ μὲ καινούργιους ὑδατάνθρακες. Τὰ 95 % τοῦ πληθυσμοῦ τρῶνε ἀρκετὸ ψωμί. Τὸ 1928 ὁ μέσος ἀγρότης τοῦ Βορρᾶ, ἂν καὶ ἄπορος, ἀγόραζε περίπου τριάντα λίτρες ἄσπρο ἀλεύρι κατὰ κεφαλὴν ἐτησίως γιὰ γλυκίσματα κατὰ τὰς ἑορτάς. Σήμερα ἀμφιβάλλω ἐὰν τὸ κάμῃ πλέον αὐτό, διότι τὸ ἄσπρο ἀλεύρι εἶναι πανάκριβο. Ἀλλὰ καὶ τὰ λαχανικὰ εἶναι ἀκριβὰ ἐκτὸς κάπως ἀπὸ τὸ λάχανο, ἀκόμη καὶ τὰ καρότα καὶ τὰ κοκκινογούλια εἶναι ἀκριβά, ἂν καὶ δὲν ἠμποροῦμε νὰ τὰ θεωρήσωμεν ὡς ἰδιαίτερες λιχουδιές. Μία λίτρα κοκκινογούλι εἰς τὴν ἐλευθέραν ἀγορὰν στοιχίζει περισσότερον ἀπὸ 2 ρούβλια, δηλαδὴ 15 δραχ. καὶ αὐτὰ εἶναι πολλὰ λεφτὰ διὰ τὸν μέσο Ρῶσο ἐργάτη ὁ ὁποῖος κερδίζει 27 ρούβλια, δηλαδὴ 200 δραχμὲς τὴν ἡμέρα καὶ πρέπει κατὰ συνέπειαν νὰ ἐργασθῇ μισὴ ὥρα διὰ νὰ ἀγοράσῃ μία ὀκᾶ κοκκινογούλια. Ἡ δὲ πλειοψηφία τῶν ἐργατῶν κερδίζει ὀλιγώτερον ἀπὸ 27 ρούβλια ἡμερησίως.

Τὸ 1955, συνεχίζει ὁ κ. Γιάσνι, εἰς τὴν ἐλευθέραν ἀγορὰν ἡ μέση τιμὴ μιᾶς λίτρας φρούτων, ἦταν 5 ρούβλια, δηλαδὴ 38 δραχμάς. Ποιὸς ὅμως ἠμπορεῖ ν' ἀγοράσῃ φροῦτα εἰς αὐτὴν τὴν τιμὴν εἰς τὴν Ρωσίαν; Ἕνας ἐργάτης, ὁ ὁποῖος κερδίζει τὸ ἐλάχιστον ὅριον τοῦ μισθοῦ, δηλαδὴ 10 ρούβλια ἡμερησίως, θὰ πρέπῃ νὰ ἐργασθῇ μισὴ μέρα διὰ νὰ ἀγοράσῃ μίαν λίτρα. Ἀλλὰ οὔτε κάθε παιδὶ δύναται νὰ ἐξασφαλίσῃ ἕνα ἐλάχιστον 250 γραμ. γάλακτος ἡμερησίως. Τὸ 1955 ἡ Κυβέρνησις ἐπώλησεν 3 περίπου ἑκατομμύρια τόννους γάλακτος εἰς 100 καὶ πλέον ἑκατομμύρια πληθυσμοῦ, αὐτὸ δὲ ἀντιπροσωπεύει 12 περίπου κιλὰ ἐτησίως κατ' ἄτομον. Δὲν περισσεύει κατὰ συνέπειαν, ἀπὸ τὴν ποσότητα αὐτήν, ἕνα τέταρτον τοῦ κιλοῦ διὰ κάθε παιδί. Ἐπὶ πλέον, 600.000 τόννοι γάλακτος ἐπωλήθησαν εἰς τὴν ἐλευθέραν ἀγοράν, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἀλλάζει τὴν ὅλην εἰκόνα. Φυσικά, πολλοὶ ἀγρόται καὶ ἐργάται τῶν πόλεων ἔχουν ἰδικάς των ἀγελάδας καὶ τὰ καταφέρνουν καλλίτερα. Ἡ διανομὴ τοῦ γάλακτος εἶναι κατὰ συνέπειαν ἄνισος.

Ὑπῆρξεν πράγματι μία μεγάλη αὔξησις τοῦ προϊόντος τῆς ἀλιείας. Αὐτὸ εἶναι φυσικόν, διότι πρὸ τῆς Σοβιετικῆς Ἐπαναστάσεως δὲν ὑπῆρχεν ἁλιεία ρωσικὴ εἰς τὸν Εἰρηνικόν. Ἀλλὰ καὶ σήμερα δὲν ἔχουν ἀρκετὰ ψυκτικὰ μέσα καὶ ἀναγκάζονται νὰ τρώγουν τὰ ψάρια κατὰ τὸ πλεῖστον πάρα πολὺ ἁλατισμένα, ἐπὶ ζημίᾳ τῆς γεύσεως. Ὡς ἐκ τούτου, πλέον τῶν 40 % τοῦ ἁλιεύματος εἶναι ρέγγες καὶ τοιαῦτα. Λίγο εἶναι τὸ καλὸ ψάρι καὶ πολὺ ἀκριβό, φθάνει δὲ τὰς 40 δραχμὰς τὴν λίτραν, ἐὰν φυσικὰ τὸ ἀνακαλύψετε. Καὶ θυμηθεῖτε, ἐτόνισεν εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ὁ Γιάσνι, ὅτι αὐτὸ τὸ «ἂν τὸ ἀνακαλύψετε» ἰσχύει δυστυχῶς διὰ πολλὰ τρόφιμα εἰς τὴν Ρωσίαν. Δὲν ἔχομεν, κατὰ συνέπειαν, εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν ἕνα ἰσορροπημένον διαιτολόγιον. Ἡ κατανάλωσις τοῦ κρέατος κατ' ἄτομον εἶναι ἴση μὲ τὰ

70 % ἐκείνης τοῦ 1928, τόσον εἰς τὰς πόλεις ὅσον καὶ εἰς τὰ χωρία. Ἡ κατανάλωσις τοῦ γάλακτος κατ' ἄτομον εἶναι, τὸ πολύ, τὰ 60 % τοῦ 1928. Ἡ κατανάλωσις τοῦ ψαριοῦ εἶναι ὑψηλή, ἀλλὰ τὸ ψάρι εἶναι κακῆς ποιότητος. Ἡ μόνη πραγματικὴ βελτίωσις εἰς τὰς πόλεις, ἐν σχέσει μὲ τὸ 1928, ἐπῆλθεν εἰς τὰ λίπη. Τὸ κράτος μετατρέπει τὰ 3/4 τοῦ γάλακτος εἰς βούτυρον καὶ ἐπέτυχεν ἐπίσης νὰ αὐξήσῃ καὶ τὸ φυτικὸν λίπος ἀπὸ ἡλιοτρόπιον. Παρὰ ταῦτα καὶ εἰς τὸν τομέα τοῦ λίπους ἡ ρωσικὴ κατανάλωσις ἦτο, κατὰ τὸ 1955, μικροτέρα ἀπὸ οἱανδήποτε ἄλλην εὐρωπαϊκὴν χώραν καὶ δὲν ὑπερέβαινε τὰς 25 λίτρας κατ' ἄτομον.

Ποιὸς λοιπὸν τρώει τὸ καλὸ φαΐ εἰς τὴν Ρωσίαν; Μόνον οἱ εὔποροι, οἱ κομματικοὶ γραφειοκράται. Τὸ κατ' ἄτομον εἰσόδημα, τὸ 1955, ἦτο 25 % κάτω τοῦ 1928, ὁ δὲ ἀγρότης εὑρίσκετο χαμηλότερον καὶ τοῦ 25 %. Εἰς τὴν τσαρικὴν περίοδον ἡ Ρωσία ἦτο ὁ μεγαλύτερος ἐξαγωγεὺς σίτου εἰς τὸν κόσμον καὶ ἐξῆγε κατὰ μέσον ὅρον 10 ἑκατομμύρια περίπου μετρικῶν τόννων σίτου ἐτησίως. Τώρα, τὰ πράγματα ἄλλαξαν. Τὸ 1950 ἡ σιτοπαραγωγὴ ἦτο μικροτέρα τοῦ 1913, ἐνῷ ὁ πληθυσμὸς ηὐξήθη κατὰ τὸ 1/3. Οἱ δύο κυριώτερες αἰτίες διὰ τὴν κατάστασιν αὐτὴν εἶναι τὸ κομμουνιστικὸν σύστημα τοῦ κολλεκτιβισμοῦ καὶ τὸ κομμουνιστικὸν σύστημα τῆς βιομηχανοποιήσεως καὶ τῶν ἐξοπλισμῶν.

Τὸ κολλεκτιβιστικὸν σύστημα δὲν ἔγινε διὰ τὸ καλὸν τοῦ ἀγρότου, ἀλλὰ διὰ νὰ τοῦ ἀφαιρέσῃ ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερα πρὸς χρηματοδότησιν τῆς βιομηχανίας. Οἱ ἀγρόται τὸ μισοῦν εἰς ὅλας τὰς κομμουνιστικὰς χώρας καὶ μόλις εἰς μίαν ἀπὸ αὐτὰς ὁ ἔλεγχος χαλαρωθῇ, τὰ κολλεκτιβιστικὰ ἀγροκτήματα πηγαίνουν εἰς τὸν διάβολον. Αὐτὸ ἔγινε καὶ εἰς τὴν Πολωνίαν, ὅπου οἱ ἀγρόται ἔλαβον τὴν ἄδειαν νὰ ἀποχωρήσουν ἀπὸ τὰς κολλεκτίβας, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ διαλυθοῦν τὰ 80 % ἀπὸ αὐτάς. Τὸ αὐτὸ θὰ κάμουν καὶ εἰς τὴν Ρωσίαν, μόλις λάβουν τὴν ἄδειαν. Οἱ ἴδιοι οἱ κομμουνισταὶ ἀναγνωρίζουν ὅτι τὸ σύστημα αὐτὸ δὲν λειτουργεῖ καλά, τοὐλάχιστον εἰς τὰς περισσοτέρας περιοχὰς καὶ μετατρέπουν τὰς κολλεκτίβας εἰς κρατικὰ ἀγροκτήματα. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ἡ κομμουνιστικὴ βιομηχανοποίησις, ἡ ὁποία ἤρχισε τὸ 1928, δὲν συνεπληρώθη ἀκόμη. Εἰς περίοδον 27 ἐτῶν, ἀπὸ τὸ 1928 μέχρι τὸ 1955, τὰ εἰς χεῖρας τοῦ Σοβιετικοῦ Κράτους κεφάλαια ηὐξήθησαν 16 φοράς. Τὰ περισσότερα ὅμως ἀπὸ αὐτὰ ἐπενδύθησαν εἰς ἐξοπλισμοὺς καὶ εἰς βαρεῖαν βιομηχανίαν ἐνῷ τὰ ἀτομικὰ εἰσοδήματα, κατὰ τὴν ἰδίαν περίοδον, ηὐξήθησαν μόνον κατὰ 67 %. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὁ Ρωσικὸς λαὸς ἐπλήρωσε τὴν στρατιωτικὴν καὶ βιομηχανικὴν αὐτὴν ἀνάπτυξιν, μὲ τὴν κακήν του δίαιταν καὶ τὸ χαμηλὸν βιοτικόν του ἐπίπεδον. Ἡ βιομηχανικὴ παραγωγή, κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ ηὐξήθη 8 φοράς, ἐνῷ ἡ ἀγροτικὴ οὔτε 50% καὶ τὸ πραγματικὸν κατὰ κεφαλὴν εἰσόδημα ἠλαττώθη κατὰ 25%.

Καὶ πρέπει νὰ ἐνθυμεῖσθε, συνέχισεν ὁ Γιάσνι, ὅτι ἡ ταχεῖα βιομηχανοποίησις εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ταχεῖαν ἐπέκτασιν τῶν πόλεων, τοῦτο δὲ ηὔξησεν τὴν ζήτησιν τῶν τροφῶν, διότι εἰς τὰς πτωχὰς χώρας οἱ ἀστοὶ τρώγουν περισσότερον ἀπὸ τοὺς χωρικούς ἤ, ἂν θέλετε, οἱ χωρικοὶ ἱκανοποιοῦνται μὲ ὀλιγώτερα. Ποτὲ ἄλλοτε, εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος, ἡ βιομηχανία καὶ ἡ ἐπέκτασις τῶν πόλεων δὲν συνωδεύθη ἀπὸ μεγαλυτέραν πτῶσιν τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου. Αὐτὸ ὑπῆρξεν ἡ κυριωτέρα σοβιετικὴ ἐπιτυχία.

Εἶναι ἀλήθεια, συνέχισεν ὁ Γιάσνι, ὅτι ἡ Κυβέρνησις τοῦ Κροῦστσεφ πληρώνει τώρα ὑψηλοτέρας τιμὰς πρὸς τοὺς ἀγρότας διὰ τὰ προϊόντα των, ἀπὸ ὅσον ὁ Στάλιν καὶ εἰς μερικὰς περιπτώσεις καταβάλλει τὰ δεκαπλάσια τοῦ 1952. Τὸ 1950 τὰ κολλεκτιβιστικὰ ἀγροκτήματα εἶχον εἰσόδημα 34 δισεκατομμύρια ρουβλίων, δηλαδὴ 250 δισεκατομμύρια δραχμῶν εἰς τὴν ἐπίσημον τιμήν. Τὸ 1956 τὸ εἰσόδημα αὐτὸ ἔφθασε τὰ 94,5 δισεκατομμύρια ρούβλια, δηλαδὴ 700 περίπου δισεκατομμύρια δραχμάς. Αὐτὸ σημαίνει τριπλασιασμὸν περίπου. Ὅλο αὐτὸ τὸ εἰσόδημα, ὅμως, δὲν εἰσπράττεται ἀπὸ τοὺς χωρικούς. Ὑπολογίζω ὅτι τὸ εἰσόδημα τῶν χωρικῶν ηὐξήθη ἀπὸ τὸ 1950 μέχρι τὸ 1955, κατὰ 40—42 % περίπου. Αὐτὸ ἀποτελεῖ βεβαίως μίαν

βελτίωσιν, ἡ ὁποία ὅμως εἶναι πολὺ μικροτέρα ἀπὸ ὅσον φαίνεται. Ἐὰν λάβῃ κανεὶς ὑπ' ὄψιν του τὸ χαμηλὸν ἐπίπεδον τοῦ 1950, μία αὔξησις κατὰ 40 % δὲν σημαίνει πολύ. Ἐὰν αὐξήσετε τὸ μηδὲν κατὰ 40 % θὰ μείνῃ πάλιν μηδέν. Δὲν ἠμπορεῖτε σεῖς νὰ καταλάβετε τὴν ἀθλιότητα εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκεται ὁ Ρῶσος χωρικός. Εἶναι πραγματικῶς ἀπίστευτος. Πληρώνεται ἀναλόγως τῶν ὡρῶν καὶ τῶν ἡμερῶν ποὺ ἐργάζεται. Καὶ μία ἐργάσιμος ἡμέρα του εἶναι ἴση μὲ τὰ 2/3 περίπου μιᾶς κανονικῆς ἐργασίμου ἡμέρας.

Τὸ 1950, ἐξηγεῖ ὁ κ. Γιάσνι, εἰς τὴν Ρωσικὴν Σοσιαλιστικὴν Δημοκρατίαν ἕνας ἀγρότης τῶν κολλεκτιβῶν ἐλάμβανεν, κατὰ μέσον ὅρον, 65—75 καπίκια, δηλαδὴ 5—6 δραχμάς, εἰς τὴν ἐπίσημον τιμήν, κατὰ ἐργάσιμον ἡμέραν, ἐπὶ πλέον δὲ ὀλίγον σίτον. Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος, μία λίτρα μαύρου ψωμιοῦ ἐστοίχιζε 80 καπίκια, δηλαδὴ ἄνω τῶν 5,5 δραχμῶν, μὲ ἄλλους λόγους περισσότερον ἀπὸ μίαν ἐργάσιμον ἡμέραν, τοῦτο δὲ ἐὰν ἠγοράζετο ἀπὸ κρατικὸν κατάστημα λιανικῆς πωλήσεως. Εἰς τὸ αὐτὸ κατάστημα μία λίτρα κρέατος στοιχίζει περισσότερον ἀπὸ 10 ρούβλια, δηλαδὴ 75 δραχμὰς ἢ 14 ἐργασίμους ἡμέρας. Ὑπὸ τὰς συνθήκας αὐτάς, οἱ ἀγρόται, προσφάτως ἀκόμη, ἠρνοῦντο νὰ ἐργασθοῦν εἰς τὰς κολλεκτίβας. Ἁπλούστατα, ἐδραπέτευον ἢ ἐκωλυσιέργουν, ἐργαζόμενοι εἰς τοὺς ἰδιωτικούς λαχανοκήπους των.

Οἱ διάδοχοι τοῦ Στάλιν ἀντελήφθησαν ὅτι αὐτὸ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξακολουθήσῃ καὶ ὅτι ἡ ὑπομονὴ τῶν ἀγροτῶν εἶχεν ὅρια, τὰ ὁποῖα ὁ Στάλιν εἶχε παραβιάσει. Οὕτω ηὔξησαν τὰ ἀγροτικὰ μισθολόγια. Τὸ 1955 ὁ ἀγρότης ἐλάμβανεν, κατὰ μέσον ὅρον, 4 περίπου ρούβλια ἢ 30 δραχμὰς κατ' ἐργάσιμον ἡμέραν, καθὼς καὶ πληρωμὴν εἰς εἶδος. Ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ τοῦ ποσοῦ ἡ ἀγοραστικὴ ἀξία εἶναι κατὰ πολὺ μικροτέρα, παρὰ εἰς τὸν Δυτικὸν Κόσμον. Τὸ φθηνότερο τσίτι, εἰς τὴν Ρωσίαν, στοιχίζει 6 ρούβλια δηλαδὴ 45 δραχμὰς τὴν γυάρδα, μὲ ἄλλους δὲ λόγους περισσότερον ἀπὸ μίαν ἐργάσιμον ἡμέραν. Τὰ φθηνότερα τσιγάρα στοιχίζουν δύο ρούβλια καὶ 20 καπίκια, δηλαδὴ 17 δραχμάς, περισσότερον ἀπὸ μισὴν ἐργάσιμον ἡμέραν. Ἀπὸ τὴν ἄλλην πλευρὰν εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὁ Ρῶσος χωρικὸς τρώγει περισσότερον κρέας τώρα ἀπὸ ὅσο τὸ 1950. Τρώγει δηλαδὴ μαζὶ μὲ τὰ λίπη 30 λίτρες τὸ χρόνο, λιγώτερο ἀπὸ 1,5 οὐγγιὰ τὴν ἡμέρα, ποὺ εἶναι πολὺ ὀλίγον. Οὐσιαστικῶς εἶναι χορτοφάγος καὶ τρώγει κρέας μία φορὰ κάθε 15 ἡμέρας, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον, εἰς τὰ κλίματα αὐτά, εἶναι τρομερόν. Παρ' ὅλα αὐτὰ ἐνῷ κατὰ τὸ 1951—53 ἡ παραγωγὴ τῶν κολλεκτιβῶν ηὐξήθη 5—6 %, κατὰ τὸ 1954—56 ἡ παραγωγὴ τῶν κολλεκτιβῶν ηὐξήθη κατὰ 25 %. Ἐν τούτοις, πολὺ ἀπέχει ἀκόμη ἀπὸ τοῦ νὰ καλύψῃ τὰς ἀνάγκας τῶν ἀγροτῶν. Οἱ ἀστικοὶ πληθυσμοὶ αὐξάνουν ταχύτατα, ἀλλὰ καὶ ὁ συνολικὸς ἀριθμὸς τῶν κατοίκων ὑψοῦται κατὰ 3 ἑκ. ἐτησίως. Συνεπῶς ἡ ζήτησις ὄχι μόνον αὐξάνει ἀλλ' ἂν ποτὲ φθάσουν τὸ βιοτικὸν ἐπίπεδον τοῦ 1928, αὐτὸ δὲν θὰ ἱκανοποιήσῃ πλέον τὸν λαόν.

Ποῖον εἶναι λοιπὸν τὸ μεγάλον πρόβλημα τῆς Ρωσίας, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν κομμουνισμόν; Εἶναι, ἐξηγεῖ ὁ Γιάσνι, ὅτι ἡ μὲν καλλιεργήσιμος γῆ δὲν ἔχει βροχὰς καὶ ἐκείνη πάλιν ποὺ ἔχει βροχὰς δὲν εἶναι καλλιεργήσιμος. Θὰ ἔπρεπε, λοιπόν, νὰ χρησιμοποιήσῃ χημικὰ λιπάσματα εἰς τὴν κεντρικὴν καὶ βόρειον Ρωσίαν, ὅπου ἡ γῆ εἶναι πτωχὴ ἀλλὰ ποτιστικὴ καὶ ὅπου δύναται νὰ ἀποκτήσῃ μεγαλυτέρας συγκομιδὰς ἀπὸ τὴν εὔφορον Οὐκρανίαν. Ἡ στροφὴ πρὸς τὸν Βορρᾶν εἶναι ἡ μόνη λύσις τοῦ προβλήματος διὰ τὴν Ρωσίαν, ἀλλὰ αὐτὸ τὰ Σοβιὲτ δὲν τὸ καταλαβαίνουν. Ἔτσι εἰς τὸν Βορρᾶν ἔχουν ἀκόμη τὴν ἰδίαν παραγωγὴν τὴν ὁποίαν εἶχον πρὸ 200 ἐτῶν. Εἰς τὴν Λιθουανίαν π.χ. ἔχουν σήμερον παραγωγὴν πέντε φορὰς μικροτέραν ἀπὸ ὅσην αὐτὴ εἶχεν ὅταν ἦτο ἀνεξάρτητος καὶ τὸ ἥμισυ περίπου τῆς ἐπιτυγχανομένης πρὸ τοῦ 1917. Ἡ ἔλλειψις καταλλήλων μηχανῶν καὶ ἐπαρκῶν λιπασμάτων καὶ ἡ ἄρνησις τῶν ἐργατῶν νὰ ἐργασθοῦν, παίζει ἐπίσης μεγάλον ρόλον εἰς αὐτό. Ἀκόμη καὶ σήμερα, ἡ Ρωσία ἔχει 300.000 τρακτέρ, ἐνῷ αἱ Η.Π.Α. μὲ ὀλιγωτέραν καλλιεργήσιμον γῆν ἔχουν πολλὰ ἑκατομμύρια. Παραλλήλως οἱ Ρῶσοι ἔχουν ἐγκαταλείψει τὴν ἱπποτροφίαν, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν περαιτέρω μείωσιν τῶν φυσικῶν λιπασμάτων. Εἰς

ὡρισμένας περιφερείας, τὸ σύστημα τῶν κολλεκτιβῶν ἔχει τελείως χρεωκοπήσει καὶ ἂν δὲν ὑπῆρχε κομμουνισμός, ἡ παραγωγὴ θὰ ἦτο ἀσφαλῶς μεγαλυτέρα. Εἰς τὴν κεντρικὴν καὶ βόρειον Ρωσίαν οἱ χωρικοὶ ἐπετύγχανον πρὸ 40ετίας καλυτέρας συγκομιδὰς μὲ ξύλινα ἄροτρα. Ὅταν ὁ Κροῦστσεφ ἄρχισε νὰ ἐφαρμόζῃ τὸ πρόγραμμα ἀξιοποιήσεως τῶν παρθένων γαιῶν τῆς Κεντρικῆς Ἀσίας, ἔλεγε ὅτι αὐτὸ ἦτο ἀπαραίτητο, διότι δὲν ἠδύναντο νὰ ἀναμείνουν μέχρις ὅτου ἠξιοποιοῦντο αἱ παλαιαὶ γαῖαι. Καὶ ὅμως ἐγνώριζεν ἄριστα ὅτι αἱ νέαι αὐταὶ γαῖαι δὲν ἠδύναντο νὰ καλλιεργοῦνται ἐπ' ἄπειρον. Σὲ ὀλίγα ἔτη θὰ ἐπτώχαιναν εἰς συστατικὰ καὶ θὰ καθίσταντο ἄγονοι, διότι τὸ ἄζωτον ἐξαφανίζεται ὅταν δὲν ὑπάρχῃ ἀρκετὴ βροχή, ὅπως συμβαίνει εἰς αὐτὰς τὰς περιοχάς. Δὲν θὰ ἐκπλαγῶ καθόλου, λέγει ὁ Γιάσνι, ἐὰν ἐντὸς 5 ἢ 8 ἐτῶν 500 μόνον ἑκατομμύρια στρέμματα, ἀπὸ τὰ 870 καλλιεργούμενα σήμερα εἰς τὴν κεντρικὴν Ρωσίαν, ἐξακολουθήσουν νὰ καλλιεργοῦνται καὶ αὐτὰ θὰ ἀποδίδουν ἐλάχιστα.

Πῶς λοιπὸν θὰ σωθῇ τὸ πρόγραμμα Κροῦστσεφ εἰς τὸ Καζακστάν; Ἁπλούστατα, ἀπαντᾷ ὁ Γιάσνι. Οἱ Ρῶσοι ἐλπίζουν ὅτι ὁ Θεὸς τῶν κομμουνιστῶν θὰ αὐξήσῃ τὰς βροχάς. Καμμιὰ φορὰ αὐτὸ συμβαίνει πραγματικῶς. Τὸ 1956 εἶχαν βροχή, ἀλλὰ δὲν νομίζω ὅτι αὐτὰ τὰ πράγματα ἐπαναλαμβάνονται. Βεβαίως, κάποτε θὰ ξαναβρέξῃ. Ἀλλὰ ἐν τῷ μεταξὺ τὸ ἔδαφος θὰ ἔχῃ πτωχύνει. Βλέπετε, τὰ Σοβιὲτ φωνάζουν τώρα ὅτι εἰς τὸ Καζακστὰν τὸ σιτάρι θὰ εἶναι φθηνότερο ἀπὸ ὁπουδήποτε ἀλλοῦ. Αὐτὸ εἶναι ἀνόητο, διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους : α) διότι ὅταν μετροῦν τὸ κόστος τοῦ σίτου παίρνουν ὡς βάσιν τὴν ἐξαιρετικὴν συγκομιδὴν τοῦ 1956. Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ συγκομιδὴ ἠμπορεῖ νὰ μὴ ἐπαναληφθῇ ποτὲ πλέον. Διατὶ δὲν λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν τὴν ἀληθίως πτωχὴν συγκομιδὴν τοῦ 1955 εἰς τὴν κεντρικὴν Ἀσίαν; Διατὶ δὲν ὑπολογίζουν τὴν ἀξίαν τῶν νέων ἀγροκτημάτων, τῶν σιδηροδρόμων, τῶν σιλό, τὰ ὁποῖα εἶναι δυνατὸν νὰ πᾶνε χαμένα; Ξέρετε τί στοιχίζει ἡ μεταφορὰ ἑνὸς ἀλωνιστικοῦ συγκροτήματος ἐπὶ ἑνὸς φορτηγοῦ τραίνου εἰς τὴν Σιβηρίαν; Ὄχι, τονίζει ὁ Γιάσνι, δὲν νομίζω ὅτι τὸ πείραμα αὐτὸ εἰς τὴν Σιβηρίαν θὰ λύσῃ τὸ πρόβλημα. Οἱ Ρῶσοι κάμνουν μόνον μίαν προσπάθειαν νὰ μεταφέρουν τὴν καλλιέργειαν τοῦ ἀραβοσίτου ἀπὸ τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας εἰς τὴν Ρωσίαν. Τὸ 1953 εἶχον σπείρει 80 ἑκατομμύρια στρέμματα καὶ τὸ 1956 600. Παραλλήλως χρησιμοποιοῦν καὶ τὰ φύλλα τοῦ ἀραβοσίτου διὰ τὴν κτηνοτροφίαν, ἀλλὰ καὶ ἡ νέα αὐτὴ καλλιέργεια δὲν ἐβοήθησεν τὸν κλάδον αὐτόν. Ἀναμφιβόλως χάρις εἰς τὸν ἀραβόσιτον ἐπέτυχον τὴν αὔξησιν τῆς παραγωγῆς τοῦ γάλακτος τῶν τελευταίων ἐτῶν. Ἀλλὰ αὐτὸ τοὺς ἐστοίχισεν τόσον πολύ, ὥστε ἔπαυσαν πλέον νὰ κάμνουν πολὺ θόρυβον γύρω ἀπὸ τὴν παραγωγὴν τοῦ ἀραβοσίτου. Θὰ προσέξετε, ὅτι κατὰ τὴν τελευταίαν ἐκκαθάρισιν, τὸ θέμα αὐτὸ δὲν ἀνεφέρθη καθόλου. Δὲν ἀναμένεται τώρα περαιτέρω αὔξησις ἀλλὰ μᾶλλον πτῶσις παραγωγῆς τοῦ ἀραβοσίτου. Τὸ κλῖμα δὲν τὸν εὐνοεῖ. Ὁ ἀραβόσιτος θέλει νερὸ καὶ ζέστη. Ἐπήραμε τὸν ἀραβόσιτον ἀπὸ τὴν Ἀϊόβα. Ἀλλὰ ἡ Ἀϊόβα μας εἶναι τὸ τελευταῖον μέρος ποὺ ἔπρεπε νὰ ὑπάγουν. Δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν Ρωσίαν ἀντίστοιχος περιοχή.

Καὶ τώρα, καταλήγει ὁ Γιάσνι, θὰ θέλετε νὰ σᾶς εἴπω ἐὰν ἡ σοβιετικὴ ἔλλειψις εἰς τρόφιμα δύναται νὰ ἐπιφέρῃ πτῶσιν τοῦ κομμουνιστικοῦ συστήματος. Ἀλλὰ ὅμως εἶναι δυνατὸν νὰ συμβῇ καὶ τὸ ἀντίθετον. Τὸ κομμουνιστικὸν σύστημα ἠμπορεῖ νὰ καταρρεύσῃ ἔπειτα ἀπὸ μίαν βελτίωσιν τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου. Πάρτε ὡς παράδειγμα τὰ στρατόπεδα συγκεντρώσεως. Ὅσο οἱ φυλακισμένοι πεινοῦσαν δὲν ἐστασίαζαν. Μόλις τοὺς ἔδωσαν λίγη τροφὴν παραπάνω, ξεσηκώθησαν καὶ ἐζήτησαν τὴν ἐλευθερίαν των. Τὸ ἴδιο καὶ εἰς τὸν λαόν, οἱαδήποτε βελτίωσις ἠμπορεῖ νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ διὰ νὰ ζητήσῃ περισσότερα. Τὸ μόνο ποὺ γνωρίζω εἶναι ὅτι δικτατορίαι σὰν τὴν κομμουνιστικήν, εἰς τὴν Ρωσίαν, δὲν διαρκοῦν ἐπ' ἄπειρον. Ὁ ρυθμὸς τῆς ἱστορίας εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν φαίνεται νὰ ἔχῃ, μετὰ τὸν Στάλιν, ἐπιταχυνθῆ. Καὶ ὁ Κροῦστσεφ δὲν θὰ ἐξακολουθήσῃ ἐπὶ πολὺ ἀκόμη νὰ παριστάνῃ τὸν σολίστα εἰς τὴν Σοβιετικὴν Κυβέρνησιν.

Η ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΣ ΣΤΙΣ ΗΝΩΜΕΝΕΣ ΠΟΛΙΤΕΙΕΣ

Τοῦ κ. Robert Wallace, δημοσιευόμενον εἰς τὸν περιοδικὸν Life. Κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ἀστυνόμου Α' κ. **ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΜΟΡΟΥ**

«Τὰ ἀστυνομικὰ χρονογραφήματα ἐπισύρουν ἕνα ἐξαιρετικὸ »ἐνδιαφέρον καὶ προκαλοῦν μιὰ σαγηνευτικὴ γοητεία, ὄχι μόνο »γιὰ τὴν ποικιλία καὶ τὴν ἀφθονία ποὺ παρουσιάζουν σὲ σκο»τεινὲς ὑποθέσεις, ἀπὸ τοῦ Ντοστογέφσκι μέχρι Κόναν Ντόϋλ, »ἀπὸ τῆς Ἀγάθας Κρίστι μέχρι τοῦ Μίκεϋ Σπίλαν, ἀλλ' ἐπίσης »καὶ γιὰ ὁλόκληρες γενεὲς τῶν ἄπληστων ἀναγνωστῶν των σ' »ὅλο τὸν κόσμο. Περισσότερο ἀπὸ τοὺς τακτικοὺς ἀναγνώστας, »ἐγκρατεῖς πολῖτες καὶ ὑπεύθυνες Ἀρχές, παρακολουθοῦν μὲ »ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον καὶ ἀνησυχία τὴν αὔξησι τῆς ἐγκληματικῆς »δράσεως ποὺ συνεχῶς ἀναφέρεται.

«Γιὰ νὰ ἐξετάσῃ τὴν πραγματικὴ ἔκταση καὶ τὴν φύση τῆς »ἐγκληματικότητος στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, τὸ περιοδικὸ »Life ἀνέλαβε νὰ πραγματευθῇ τὸ μεγάλο αὐτὸ πρόβλημα, τῶν »στατιστικῶν τῆς ἐγκληματικότητος, νὰ σκιαγραφήσῃ μερικὰ »ἀπὸ τὰ ἀλησμόνητα Ἀμερικανικὰ ἐγκλήματα, νὰ παρουσιάσῃ »τὶς ψυχολογικὲς πιέσεις καὶ συνθῆκες ποὺ ἐπιδροῦν στὸν ἐσωτε«ρικὸ κόσμο τοῦ ἐγκληματίου καὶ νὰ διερευνήσῃ »μερικὰ ἐγκλήματα ἀπ' τὰ πιὸ χαρακτη»ριστικά.

«Ἐνῷ κραυγὲς ἐκπέμπονται ὁλοὲν καὶ πιὸ ἰσχυρές, γιὰ τὸ »ὀγκούμενο «κῦμα ἐγκληματικότητος», μερικοὶ εἰδικοὶ σχολιά»ζουν τὰ «γεγονότα καὶ τὶς στατιστικές», καθὼς ἐπίσης καὶ τὸ »σύστημα συντάξεως αὐτῶν».

***

Ἕνα βράδυ, κατὰ τὸν περασμένο Σεπτέμβριο, ποὺ ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Νέπαλ στὰ Ἡνωμένα Ἔθνη ἔπαιρνε τὸν τακτικό του βραδυνὸ περίπατο, μέσα στὸ κεντρικὸ πάρκο τῆς Νέας Ὑόρκης, τὸν ἐπλησίασαν δύο ἄγνωστοι. Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τοῦ ἐζήτησε ἕνα τσιγάρο. Ὅταν ὁ διπλωμάτης ἔβγαλε τὴν ταμπακέρα του ποὺ συμπτωματικὰ ἦτο ἀδειανή, οἱ ἄγνωστοι τοῦ ἐπετέθησαν, τὸν ἔρριψαν κάτω, ἥρπασαν τὴν τσάντα του καὶ τὸ ὡρολόγιόν του (χειρὸς) καὶ ἐτράπησαν εἰς φυγήν. Μόλις ὁ παθὼν συνῆλθε καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ σπίτι του, ἀντελήφθη ὅτι τὸν εἶχαν μαχαιρώσει. Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἀμερικῆς, John Foster Dulles καὶ ὁ Δήμαρχος τῆς Νέας Ὑόρκης Robert Wagner, ἔσπευσαν νὰ ἐκφράσουν τὴ βαθειά των θλίψι πρὸς τὸν παθόντα καὶ τὴν Κυβέρνησί του, δέκα πέντε δὲ ἀστυνομικοὶ διετέθησαν γιὰ τὴν ἐξιχνίασι τοῦ ἐγκλήματος καὶ τὴ σύλληψι τῶν δραστῶν. Βραδύτερον οὗτοι ἀνεκαλύφθησαν καὶ ἀπηγγέλθη κατ' αὐτῶν ἡ σχετικὴ κατηγορία.

Λίγες ἑβδομάδες ἀργότερα οἱ ἐφημερίδες τῆς Νέας Ὑόρκης, συμπεριλαμβανομένης καὶ αὐτῆς τῶν «Τάϊμς» ποὺ εἶναι ἡ πιὸ σοβαρὴ ἐφημερίς, περιέγραφαν μὲ κτυπητοὺς τίτλους στὴν πρώτη σελίδα των τὸν φόνο ἑνὸς τρομεροῦ γκάγκστερ. Ὁ Οὐμβέρτο Ἀναστάσια, ἄλλοτε ἀρχηγὸς τοῦ Συνδικάτου τῶν φορτοεκφορτωτῶν τῶν ντόγκς τῆς Νέας Ὑόρκης ποὺ ἀπεκαλεῖτο «Φονικὴ Ἕνωσις», ἐφονεύθη ἐνῷ ἦτο ξαπλωμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα μέσα στὸ κουρεῖο ἑνὸς ξενοδοχείου, ἀπὸ δύο ἀγνώ-

στους, ποὺ ἤνοιξαν πῦρ, ἔρριψαν πέντε σφαῖρες ἐπάνω του καὶ ἐξηφανίσθησαν χωρὶς νὰ διαπιστωθῇ ἡ ταυτότης των.

Ἂν δὲν συνέπιπτε τὰ δύο αὐτὰ θύματα νὰ εἶναι ἕνας διπλωμάτης καὶ ἕνας τρομερὸς καὶ πολὺ γνωστὸς ἐγκληματίας, τὰ συμβάντα θὰ περνοῦσαν ὅλως διόλου ἀπαρατήρητα καὶ τὸ πολὺ ν' ἀνεγράφοντο μὲ δυὸ λέξεις σὲ κάποια συνοικιακὴ ἐφημερίδα τῆς Νέας Ὑόρκης. Τέτοια συμβάντα βίας ἔχουν γίνει πολὺ συνηθισμένα στὸ κοινὸ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Παρόμοια ἐγκλήματα, ὅπως τοῦ ἀνωτέρω διπλωμάτου καὶ τοῦ ἀρχιγκάγκστερ, διαπράττονται πολλάκις ἀπὸ ἀνήλικους ἐγκληματίες. Πέρυσι, μέχρι τὰ μέσα τοῦ Σεπτεμβρίου, εἴκοσι ἕξ (26) ἀπὸ τὶς δολοφονίες τῆς Νέας Ὑόρκης διεπράχθησαν ἀπὸ νεαρούς, πολλὲς μάλιστα ἀπ' αὐτὲς χωρὶς καμμιὰ ἀφορμὴ καὶ μὲ τὴν πιὸ φρικιαστικὴ σκληρότητα. Σὲ μιὰ τέτοια περίπτωσι, θὰ ὑπῆρξεν, ἕνα παιδὶ 15 χρόνων, ποὺ ἦταν μάλιστα ἀνάπηρο ἀπὸ πολυομυελίτιδα. Ἐμαχαιρώθηκε μὲ τὸν πιὸ ἄσπλαχνο καὶ ἀπάνθρωπο τρόπο, ἀπὸ ἕνα νεαρὸ ἐγκληματία 17 χρόνων χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ καμμιὰ αἰτία.

Ἐξ ἴσου φρικιαστικὰ ἐγκλήματα ἀναφέρονται καὶ ἀπὸ ἄλλα μέρη τῆς Ἀμερικῆς καὶ οἱ περισσότεροι Βορειοαμερικανοὶ οὐδόλως ἀμφισβητοῦν τὴν ἔκθεσιν τοῦ J. Edgar Hoover, τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ F. B. I., ὅπου ἀναφέρεται ὅτι οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες εὑρίσκονται «μέσα σ' ἕνα συνεχῶς ὀγκούμενο κῦμα ἐγκληματικότητος». Τὰ νούμερα τοῦ F. B. I. λαμβάνονται ἀπὸ ἀναφορὲς τῶν τοπικῶν Ἀστυνομιῶν καὶ δείχνουν ἀδιάκοπα αὔξησι τῶν διαπραττομένων ἐγκλημάτων, κάθε χρόνο, ἀπὸ τὴ λῆξι τοῦ Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου.

Φόνοι, ἁρπαγές, βιασμοί, ἐπιθέσεις, λῃστεῖες, διαρρήξεις καὶ κλοπὲς αὐτοκινήτων, ὅλα τρομακτικὰ ηὐξημένα εἰς ἀριθμὸ ἀπὸ τὸ 1946 μέχρι τοῦ 1956. «Τὰ σοβαρὰ ἐγκλήματα ἔφθασαν σ' ἕνα καινούργιο ρεκὸρ τὸ 1956», λέγει ἡ ἀναφορὰ τοῦ F. B. I. «Αἱ αὐξήσεις ποὺ παρουσιάζονται στὶς ἑπτὰ ἀνωτέρω κατηγορίες » τῶν ἐγκλημάτων, ἔφερον τὸ ἐτήσιο ρεκὸρ τῶν 2.563.150 σοβαρῶν ἐγκλημάτων. » Αὐτὸ εἶναι 13.3 % ὑπεράνω τοῦ 1955 καὶ τὸ πρῶτο ποὺ ἔφθασε τὸν ἀριθμὸ τῶν » 2.5 ἑκατομμυρίων». Τὰ νούμερα εἶναι πράγματι καταθλιπτικὰ καὶ φαίνεται νὰ δικαιολογοῦν τοὺς φόβους, ὅπως ἐξέφρασε αὐτοὺς ἡ ἐφημερὶς «Κῆρυξ Βῆμα τῆς Νέας Ὑόρκης» σ' ἕνα πρόσφατο σχόλιό της. «Τὸ πιὸ σοβαρὸ μέρος τοῦ προβλήματος » τῆς ἐγκληματικότητος, εἶναι ἡ ἐγκληματικότης τῶν ἀνηλίκων. Καὶ ἂν αὐτὴ ἡ » τρομακτικὴ καὶ ἀνησυχητικὴ ἄνοδος τῆς ἐγκληματικότητος δὲν ἀναχαιτισθῇ στὴν » ἀρχή, τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι νὰ μὴ ὑπάρχουν ἀρκετὲς φυλακὲς νὰ δεχθοῦν ὅλους » τοὺς ἐγκληματίες».

Εὑρίσκονται λοιπόν, ἡ πλουσιωτέρα πόλις καὶ τὸ πλουσιώτερο Κράτος τοῦ Κόσμου, σὲ πραγματικὸ κίνδυνο, καὶ πρόκειται νὰ πνιγοῦν σὲ μιὰ παλίρροια ἐγκληματικότητος;

Τὸ 1853, πρὸ ἑκατὸ καὶ πλέον χρόνων, τὸ περιοδικὸ Harrer ἔγραφε : «Ἡ » αὔξησις τῆς ἐγκληματικότητος ἀποτελεῖ τὴν πιὸ καταπληκτικὴ εἰδησεογραφία » τοῦ ἡμερησίου τύπου μας. Περὶ αὐτοῦ οὐδεμία ἀμφιβολία ὑπάρχει. Τρεῖς, τέσ» σαρες, πέντε καὶ σὲ μιὰ περίπτωσι ὀκτὼ φόνοι ἀνηγγέλθησαν στὴ Νέα Ὑόρκη, » γιὰ μιὰ ἑβδομάδα. Ἐξοικειώθημεν μὲ ὅ,τι πρὸ 20ετίας θὰ ἐξήγειρε τὴν παγκό» σμια συνείδησι».

Ἡ ἐγκληματικότης εἶναι ἕνα παλαιὸ πρόβλημα—χρονολογούμενο πέραν τοῦ 1853, ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ Κάϊν—καὶ ὑπάρχουν μερικοὶ ἐχέφρονες ἄνθρωποι, ποὺ ὑψώνουν τὴ φωνή τους σὲ μερικὰ ἐνδιαφέροντα σημεῖα ὡς πρὸς τὰ νούμερα, ποὺ προκαλοῦν τοὺς παγκοσμίους φόβους καὶ ἀνησυχίες τῆς σήμερον. Ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος εἶναι ὁ δόκτωρ Thorsten Sellin, Διευθυντὴς τοῦ Τμήματος Κοινωνιολογίας τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Πενσυλβανίας, μιὰ αὐθεντία στὶς στατιστικὲς τὶς ὁποῖες ἐμελέτησεν ἐπὶ 30 χρόνια. Δυσπιστεῖ σ' αὐτὲς καὶ οἱ λόγοι του κρίνονται βά-

σιμοι ἀπὸ τοὺς ἀπανταχοῦ εἰδικοὺς στὸν κόσμο, ποὺ ἀπασχολοῦνται μὲ τὴν ἐγκληματικότητα.

«Λάβετε ὑπ' ὄψιν σας δύο πράγματα, ποὺ συνέβησαν στὴν 'Αμερικὴ τὸ 1950», λέγει ὁ Δόκτωρ Sellin. «Τὸ πρῶτο συνέβη στὴ Νέα Ὑόρκη ποὺ εἶχε ἕνα φανταστικὸ κῦμα ἐγκληματικότητος. Διαρρήξεις ποὺ μέχρι τότε ἀνεφέροντο σταθερὰ περίπου 250 κατὰ μῆνα, ξαφνικὰ ἄρχισαν ν' ἀναφέρωνται 1000, κατόπιν ἔγιναν 2000 καὶ τελικὰ 4000». «Τὸ ἄλλο ἐνδιαφέρον σημεῖο τῶν στατιστικῶν ἐγκληματικότητος, ἦλθε ἀπὸ τὴν Καλλιφόρνια. 'Ενῷ ἡ Νέα Ὑόρκη παρουσίαζεν ἕνα ὀγκούμενο κῦμα ἐγκληματικότητος, ἡ Καλλιφόρνια παρουσίαζε μιὰ πολὺ σημαντικὴ μείωσι ταύτης. Τὰ ποσοστὰ σὲ φόνους, βιασμούς, ἐπιθέσεις, διαρρήξεις καὶ σ' ὅλα τὰ σοβαρὰ ἐγκλήματα παρουσίαζαν ἐκπληκτικὴν μείωσιν».

Γιατί; Τί εἶχε συμβῆ; Μήπως ἕνας μεγάλος ἀριθμὸς ἀπὸ τοὺς Νεοϋορκέζους εἶχε ξαφνικὰ ἀρχίσει νὰ ζῇ μέσα στὸ ἔγκλημα; Ἢ μήπως οἱ ἐγκληματίες τῆς Καλλιφόρνιας ξαφνικὰ ἀνένηψαν καὶ ἐβελτιώθησαν; Αἱ ἀπαντήσεις ποὺ δίδει ὁ Δόκτωρ Sellin εἶναι ἁπλές. Ἡ Νέα Ὑόρκη ἀπέκτησε ἕνα νέο 'Αστυνομικὸ Διευθυντή. Οὗτος παρετήρησε ὅτι οἱ ἀριθμοὶ τῶν ἐγκλημάτων ἀνεφέροντο κατὰ περιφέρειαν. Καὶ ὅσο ὀλιγώτερα ἐγκλήματα ἀνέφερε μιὰ περιφέρεια καὶ ἰδιαιτέρως τὰ ἀνεξιχνίαστα, τόσο περισσότερο δραστήριος ἐκρίνετο ὁ 'Αστυνόμος τῆς περιφερείας αὐτῆς. Ὁ νέος 'Αστυνομικὸς Διευθυντὴς ἀνεκαίνισε τὸ σύστημα. Διέταξε ὅπως ἐφαρμοσθῇ σύστημα συγκεντρωτικὸ διὰ τὴν παρακολούθησι τῆς ἐγκληματικότητος, τὴν ἐξιχνίασι καὶ τὴν καταστολὴ ταύτης. Ὁ ἀνταγωνισμὸς μεταξὺ τῶν 'Αστυνόμων τῶν διαφόρων περιφερειῶν ἔληξε αὐτομάτως καὶ οἱ ἀριθμοὶ οἱ ἀναφερόμενοι στὶς στατιστικὲς ἄρχισαν ν' ἀνταποκρίνωνται περισσότερο μὲ τὴν πραγματικὴν κατάστασι. Ἔτσι ἄρχισε νὰ παρουσιάζεται ἕνα «κῦμα ἐγκληματικότητος» χωρὶς στὴν πραγματικότητα νὰ ὑπάρχῃ πραγματικὴ αὔξησις ταύτης. Στὴν Καλλιφόρνια ἡ ἀπάντησις ἦτο ἐξ ἴσου ἁπλῆ. 'Εκεῖ, ὅπως καὶ σὲ ἄλλες Πολιτεῖες, τὰ ποσοστὰ ἐγκληματικότητος ἀναφέρονται σὲ μονάδες τῶν 100.000 ἐπὶ τοῦ πληθυσμοῦ, καὶ τὸ ποσοστὸ διὰ τοὺς φόνους π.χ. τοῦ 1949 ἦτο 4,97 ἐπὶ πληθρσμοῦ 100.000. Τὸ ποσοστὸ αὐτὸ ἐβασίζετο ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ πληθυσμοῦ τῆς τελευταίας Ὁμοσπονδιακῆς ἀπογραφῆς. Ἡ τελευταία ἀπογραφὴ εἶχε γίνει τὸ 1940. 'Απὸ τὸ 1940 μέχρι τὸ 1950 ὁ πληθυσμὸς τῆς Καλλιφορνίας εἶχε αὐξηθῇ ἀπὸ ἑπτὰ (7), σὲ δέκα καὶ μισὸ (10 1/2) ἑκατομμύρια. Ὅταν μιὰ νέα ἀπογραφὴ ἐγένετο τὸ 1950, οἱ στατιστικὲς ἔδειξαν 3,5 ἑκατομμύρια αὔξησι τοῦ πληθυσμοῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀναλογοῦσε ὁ ἴδιος ἀριθμὸς φόνων ὅπως καὶ κατὰ τὸ 1949. Ἔτσι τὰ ποσοστὰ ἐπὶ τῆς στατιστικῆς ἐγκληματικότητος διὰ τοὺς φόνους, καθὼς ἐπίσης καὶ δι' ἄλλα ἀδικήματα, ἐμειώθησαν σημαντικὰ ἀπὸ τὴ νέα ἀπογραφὴ τοῦ πληθυσμοῦ καὶ μετά. Αἱ στατιστικὲς ἀπὸ τότε ἄρχισαν νὰ ἐμφανίζουν μιὰ σημαντικὴ μείωσι τῆς ἐγκληματικότητος, ἕνα κῦμα «καλῆς συμπεριφορᾶς» κατὰ τὴν ἔκφρασι τῶν 'Αμερικανῶν, χωρὶς στὴν πραγματικότητα νὰ ὑπάρχῃ μείωσις τῆς ἐγκληματικότητος.

Καίτοι οἱ ἀλλαγὲς τοῦ πληθυσμοῦ ἔξω τῆς Καλλιφορνίας ἦσαν ὀλιγώτερο ἀξιοπαρατήρητες, τὸ ἴδιο πρᾶγμα συνέβη κατὰ κάποιον βαθμὸ σ' ὅλη τὴν 'Αμερικὴ κατ' αὐτὸ τὸ ἔτος. Σὲ 2.297 πόλεις μὲ πληθυσμὸ 69 ἑκατομμύρια, τὸ ποσοστὸ γιὰ κάθε σοβαρὸ ἔγκλημα παρουσιάζετο μειωμένο κατὰ τὸ 1950, ἐν συγκρίσει μὲ τὸ ποσοστὸ τοῦ προηγουμένου ἔτους. 'Αλλὰ τὸ σύνολο τῶν ἐγκλημάτων κατὰ τὸ ἔτος αὐτό, ἦτο ηὐξημένο. Ὁ πληθυσμὸς εἶχε αὐξηθῇ καὶ ἡ ἐγκληματικότης τὸν ἀκολουθοῦσε κατὰ βῆμα.

Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἄλλοι λόγοι γιὰ τοὺς ὁποίους δυσπιστεῖ στὶς στατιστικές. Ἡ δραστηριότης πολλῶν τοπικῶν 'Αστυνομιῶν παρουσιάζεται ὅλο καὶ μεγαλυτέρα. Περισσότερα ἐγκλήματα ἐξιχνιάζονται, τὰ δὲ ἀρχεῖα τῶν 'Αστυνομικῶν 'Αρχῶν γίνονται καλλίτερα καὶ τελειότερα, διευκολύνοντα αὐτὲς στὸ βαρὺ καὶ δύσκολο

ἔργο των. Θέσπισις νέων Νόμων ἀπὸ καιροῦ σὲ καιρὸ δημιουργεῖ φαινομενικὴ ροπὴ πρὸς τὴν ἐγκληματικότητα.

Ἡ πόλις τῆς Φιλαδελφείας π.χ. ἐνεφανίσθη πρὸ ὀλίγων χρόνων νὰ ἔχῃ προσβληθῇ ἀπὸ μιὰ ἐπιδημία μέθης. Μέθυσοι κατὰ ἑκατοντάδες καὶ χιλιάδας περισυλλέγοντο στὰ Τμήματα παρὰ τῆς Ἀστυνομίας, σὲ μιὰ πόλι ποὺ ἔχαιρε μιᾶς ἐξαιρετικῆς φήμης. Τοῦτο ὠφείλετο στὴν ἀλλαγὴ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ. Εἶχε τώρα ἀναλάβει ἕνας πρώην ἀξιωματικὸς τοῦ Ναυτικοῦ πολὺ αὐστηρός. Μέχρι τότε ὑπῆρχε ἡ συνήθεια, οἱ μεθυσμένοι νὰ μεταφέρωνται παρὰ τῶν ἀστυνομικῶν στὰ σπίτια των. Ὁ καινούργιος Διευθυντὴς διέταξε νὰ προσάγωνται στὸ Τμῆμα καὶ ν' ἀπαγγέλλεται κατηγορία ἐπὶ μέθῃ. Ταχέως, τὸ ποσοστὸ ἐγκληματικότητος ηὐξήθη φαινομενικά. Ἀξίζει ν' ἀναφερθῇ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὅτι ἀπὸ 2.070.794 συλλήψεις σ' ὅλη τὴν Ἀμερικὴ κατὰ τὸ περασμένο ἔτος, περίπου 800.000 ἦσαν γιὰ μέθη σὲ δημοσίους χώρους καὶ ἄλλες 200.000 γιὰ ἀνάρμοστο συμπεριφορὰ ποὺ εἶναι τὸ ἴδιο πρᾶγμα.

Ἀκόμη καὶ ἀντιλήψεις τοῦ τί συνιστᾷ ἀδίκημα μπορεῖ ν' ἀλλάξουν, ἀφοῦ ἀδίκημα ἀποτελεῖ ἡ παραβίασις ἑνὸς Νόμου. «Αὐτὸ ποὺ σήμερα ἀποτελεῖ Νόμο, ἠμπορεῖ νὰ μὴ ἀπετέλει χθὲς ἢ νὰ μὴ ἀποτελῇ αὔριο» Νέες ἀντιλήψεις καὶ ἐφευρέσεις—τὸ αὐτοκίνητο π.χ. ἐπέδρασε βαθειὰ στοὺς Νόμους, ὅπως ἐπιδροῦν οἱ φόροι, ἡ ἀνάπτυξι τῶν πόλεων καὶ πολλὰ ἄλλα περιστατικά. Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ὁ διάσημος Νομομαθὴς στὸ Χάρβαρτ Roscoe Pound ἐμελέτησε τὸ θέμα αὐτὸ ἐν συνδυασμῷ μὲ τοὺς Νόμους μιᾶς μόνον Πολιτείας, τῆς Ρὸντ—Ἄϊλαντ. «Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀδικημάτων ποὺ μπορεῖ ἕνας νὰ κατηγορηθῇ στὴν Ρὸντ—Ἄϊλαντ», κατέληξε, «ἔχει τουλάχιστο διπλασιαστῇ σὲ 50 χρόνια καὶ ἔχει 8πλασιασθῇ σὲ 100 χρόνια».

Μεταξὺ τῶν νεωτέρων ἐγκλημάτων εἶναι ἡ κλοπὴ αὐτοκινήτου. Ἀλλὰ 80 % ἀπὸ τὶς κλοπὲς αὐτοκινήτων στὴν Ἀμερική, διαπράττονται ἀπὸ νεαροὺς καὶ σχεδὸν ὅλα τὰ κλοπιμαῖα αὐτοκίνητα ἐπανευρίσκονται ἐντὸς μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος. Ἡ ἰδέα τῆς κλοπῆς ἑνὸς αὐτοκινήτου μὲ τὸν σκοπὸ πωλήσεως ἢ τὸν σκοπὸ κατακρατήσεως δὲν φαίνεται νὰ κυριαρχῇ στὸ νεαρὸ κλέπτη. Ἐπιδιώκει μᾶλλον νὰ δανειστῇ προσωρινῶς τὸ αὐτοκίνητο γιὰ νὰ κάμῃ ἕνα περίπατο. Ὁ ἀριθμὸς ὅμως τῶν κλοπῶν αὐτοκινήτων ὀγκοῦται συνεχῶς, διότι πολὺ σπάνια τὸ θῦμα θὰ παραλείψῃ νὰ καταγγείλῃ τὴν πράξι μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἐπανεύρῃ τὸ αὐτοκίνητο, καὶ πολὺ σπάνια ἡ Ἀστυνομία θὰ παραλείψῃ νὰ καταχωρήσῃ στὰ Ἀρχεῖα της τὴν κλοπή.

Μιὰ ποικιλία ἀπὸ στατιστικὲς ἐγκληματικότητος ποὺ ἐλήφθησαν ἀπὸ τὰ διάφορα Εὐρωπαϊκὰ Κράτη, συμπεριλαμβάνουν καὶ πραγματεύονται μόνο τὰ ἐξιχνιασθέντα ἀδικήματα, γιὰ τὰ ὁποῖα ὑπάρχει καταδικαστικὴ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου. Αὐτὸ βασίζεται στὴν ἀρχὴ ὅτι δὲν δύναται νὰ συμπεριληφθῇ στὶς στατιστικές, ἀδίκημα γιὰ τὸ ὁποῖο δὲν ἀπεφάνθη ἀκόμη τὸ δικαστήριο.

Τὸ σύστημα αὐτὸ ὅμως ἔχει τὰ μειονεκτήματά του. Ὁ ἐγκληματολόγος ἐνδιαφέρεται γιὰ ὅλους τοὺς ἐγκληματίες καὶ ὄχι μόνο γιὰ ὅσους συλλαμβάνονται. Οἱ καταδικασθέντες ἐγκληματίες μπορεῖ ν' ἀποτελοῦν ἕνα μικρὸ ποσοστὸ τῆς τάξεώς των, ἀνικάνων νὰ διαφύγουν τὴν σύλληψι, ἢ ἐγωϊστικῶν ποὺ δὲν καταβάλλουν τὴν δέουσα προσπάθεια πρὸς αὐτό. Καταδικασθέντες ἐγκληματίες κατὰ τὸ σύστημα αὐτὸ ἀποτελοῦν ἕνα μικρὸ ποσοστὸ τοῦ συνόλου τῶν ἐγκληματιῶν καὶ ἴσως τὸ χειρότερο.

Μιὰ δευτέρα ποικιλία στατιστικῶν ἐγκληματικότητος περιλαμβάνει καὶ πραγματεύεται τὰ ἀδικήματα τὰ καταγγελλόμενα στὶς Ἀστυνομικὲς Ἀρχές, εἴτε συνελήφθησαν οἱ δράσται εἴτε ὄχι. Τὸ σύστημα στατιστικῆς τῶν «καταγγελλομένων στὴν Ἀστυνομία ἐγκλημάτων» χρησιμοποιεῖται στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες καὶ σὲ μερικὰ ἀπὸ τὰ Εὐρωπαϊκὰ Κράτη, παρουσιάζει δὲ καὶ αὐτὸ τὰ μειονεκτήματά του. Ὅταν τ' ἀδικήματα καταγγέλλονται στὴν Ἀστυνομία, ἡ τελευταία πρέπει νὰ ἐνεργήσῃ ἀνάκρισι καὶ ν' ἀποφανθῇ ἐὰν τῷ ὄντι διεπράχθησαν ταῦτα. Αὐτὸ ἀπαιτεῖ με-

ρικὲς νομικὲς γνώσεις, ποὺ οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν μποροῦν πάντοτε νὰ κατέχουν, καίτοι, κατὰ κανόνα, ἕνας ἱκανὸς ἀστυνομικὸς δύναται νὰ ἔχῃ τὴν πιὸ ἀκριβῆ κρίσι.

Ἕνα δεύτερο μειονέκτημα εἶναι, ὅτι ἀφ' ἧς ὁ ἐγκληματολόγος ἐνδιαφέρεται ὄχι γιὰ ὅλους τοὺς ἐγκληματίας, ἀλλὰ γιὰ ὅλα τὰ ἐγκλήματα, μερικὰ ἐγκλήματα ἀναφέρονται σχεδὸν πάντοτε στὴν Ἀστυνομία, ἐνῷ ἄλλα δὲν ἀναφέρονται παντελῶς. Μεταξὺ τῶν ἀδικημάτων ποὺ σχεδὸν δὲν ἀναφέρονται διόλου, εἶναι, οἱ αἱμομειξίες, μοιχεῖες καὶ σὲ κάποια μικροτέρα ἔκτασι οἱ ἀσέλγειες. Κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια ὑπάρχει μιὰ καταφανὴς αὔξησις στ' ἀδικήματα ἁπάτης κλπ., «λευκὸ κολλάρο» ὅπως τ' ἀποκαλοῦν οἱ Ἀμερικανοὶ καὶ στὴν κατηγορία αὐτὴ συμπεριλαμβάνονται αἰσχροκέρδειες, φοροδιαφυγές, νοθεῖες καὶ παρόμοια ἄλλα ἀδικήματα σὲ μεγάλο ἀριθμό. Ἴσως ἕνας μεγάλος ἀριθμὸς ἀπὸ αὐτὰ τ' ἀδικήματα δὲν καταγγέλλονται. Ἀλλὰ ἂν ὑπάρχουν ἀφελεῖς καὶ ἀνόητοι νὰ ἐφησυχάζουν καὶ νὰ πιστεύουν ὅτι δὲν ὑπάρχουν ἐγκληματίες μὲ «λευκὰ κολλάρα» καὶ παραλείπουν νὰ καταγγείλουν τὰ διαπραττόμενα ἐγκλήματα, αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ μειονέκτημα τοῦ συστήματος τῆς στατιστικῆς «τῶν καταγγελλομένων στὴν Ἀστυνομία». Φαίνεται ὅθεν νὰ εἶναι τὸ μοναδικὸ σύστημα ποὺ ἐπιτέλους παρουσιάζει τὴν καλλιτέραν εἰκόνα ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα.

Ἐὰν ἡ Ὑπηρεσία Στατιστικῆς τοῦ F.B.I. δύναται νὰ σχολιασθῇ καὶ κριθῇ ἀπὸ ἕνα εἰδικὸ περὶ τὶς στατιστικές, δὲν σημαίνει ὅτι οἱ ἀναφορές της δὲν ἀνταποκρίνονται πρὸς τὴν πραγματικότητα, ὅταν ἀναφέρουν, ὅτι τὸ ποσοστὸν τῆς ἐγκληματικότητος αὐξάνεται συνεχῶς. Ἂν αὐτὸ τὸ συμπέρασμα εἶναι ὀρθὸν δὲν ἐνδιαφέρει διόλου πῶς τοῦτο ἐξήχθη. Ἐπὶ πλέον ἀπὸ τὸ 1953 τὸ F. B. I., ἐκ παραλλήλου μὲ τὴν καταμέτρησι τῆς ἐγκληματικότητος, σημειώνει καὶ τὴν αὔξησι τοῦ πληθυσμοῦ ἐπίσης. Ἡ πρόσφατη ἀναφορά του λέγει, ὅτι τὸ ποσοστὸ τῆς ἐγκληματικότητος αὐξάνει ταχύτερα ἀπὸ ὅ,τι αὐξάνει ὁ πληθυσμός, καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ σημεῖο ποὺ ἐνδιαφέρει. Ἀλλὰ καὶ πάλι ὁ Sellin ἔχει μερικὲς παρατηρήσεις νὰ κάμῃ.

«Ἡ ἀστυφιλία ἐπιδρᾷ αἰσθητῶς ἐπὶ τῆς ἐγκληματικότητος. Ἡ ἐγκληματικότης παρακολουθεῖ τὴν ἀλλαγὴ ἀπὸ μιὰ οἰκογενειακὴ συνεργαζομένη κοινωνία σὲ μιὰ τοιαύτη ἀτομικιστικὴ συναγωνιζομένη» ὡς λέγει ὁ Sellin. Ὅταν ὁ Πορτορικάνος ἔρχεται στὴ Νέα Ὑόρκη, ἢ ὁ Μεξικάνος στὴ Νοτιοδυτικὴ Ἀμερικὴ ἢ ὁ Νέγρος ἀπὸ τὰ ἐνδότερα τοῦ Νότου στὸ Ντιτρόϊτ, εὑρίσκεται σ' ἕνα πέλαγος καὶ σ' ἕνα κυκεῶνα, ἐλλείψει καὶ τῆς ἀπαιτουμένης μορφώσεως, καὶ ἔτσι τὸ ἔγκλημα εἶναι κάτι ἀπὸ τὶς ἀντιδράσεις του μέσα σ' αὐτὸ τὸ κομφούζιο. Ἀργότερα σὲ μιά, δύο ἢ τρεῖς γενεὲς ἀφοῦ ξηροῦ ξηροψηθῇ, προσαρμόζεται καὶ παύει πλέον νὰ συμπεριφέρεται κακῶς. Ὡς ἐκ τούτου πρὶν ν' ἀνησυχήσουμε καὶ ταραχθοῦμε γιὰ τὴν αὔξησι τοῦ ποσοστοῦ ἐγκληματικότητος, ἐν συγκρίσει πρὸς τὸν πληθυσμό, πρέπει νὰ γνωρίζουμε κάτι γιὰ τὸ ποσοστὸν ἀστυφιλίας. Ἐὰν οἱ πόλεις μεγαλώνουν σήμερα εἰς βάρος τῆς ὑπαίθρου, τὸ ποσοστὸ τῆς ἐγκληματικότητος μπορεῖ ἐπίσης ν' αὐξάνεται. Ἀλλὰ ἀργότερα ὅταν τὰ χωριατόπαιδα θὰ ἔχουν προσαρμοσθῇ στὴν καινούργια ζωή, δυνατόν, νὰ μὴ ὑπάρχῃ πλέον ἐγκληματικότης, παρὰ ὅση καὶ προηγουμένως. Αὐτὸ εἶναι μιὰ τρομερὴ ψυχρὴ παρηγοριὰ γιὰ τοὺς γονεῖς τῶν νεαρῶν, ποὺ μπορεῖ ἀκόμη νὰ ἔχουν ὑποστῇ μιὰ θανάσιμη ἐπίθεσι ἀπὸ ἕνα νεαρὸ γκάγκστερ, ἀλλὰ πάντως ἐνυπάρχει ἡ λογικὴ ἐν αὐτῇ.

Μιὰ ἄλλη αἰτία τῆς αὐξήσεως τῆς ἐγκληματικότητος μπορεῖ νὰ βρεθῇ στὸ χαρακτῆρα κάθε λαοῦ. Οἱ νέοι καὶ πρὸ παντὸς οἱ ἄρρενες νέοι ἀπὸ 15—35 χρόνων, διαπράττουν τὰ περισσότερα τῶν ἐγκλημάτων. Σήμερα τὸ Ἔθνος ἔχει πολλοὺς στὴν κατηγορία αὐτὴ καὶ μπορεῖ ν' αὐξηθῇ ἀκόμη τὸ ποσοστὸ ἐγκληματικότητος. Περὶ τὸ τέλος τοῦ Β Παγκοσμίου Πολέμου ἐζητήθη ἀπὸ τὸν Sellin νὰ ἑτοιμάσῃ ἕνα φυλλάδιο, πρὸς χρῆσιν, στὰ κέντρα ἀποστρατεύσεως, μὲ ἀντικείμενο τὴν ἐγκληματικότητα καὶ τὸ μέλλον τῶν ἀποστρατευομένων. «Ἐνθυμοῦμαι» λέγει, «ὅτι ἡ σκέψις μου ἦτο κατ' αὐτὸν τὸν χρόνο νὰ τοὺς εἴπω : ἐὰν ἔχητε 7.000.000 σ' αὐτὴ

τὴν ἡλικία τῶν 15—35 ἐτῶν, ποὺ πρὶν ἐπιστρατευθοῦν ἦσαν διασκορπισμένοι σ' ὅλο τὸν κόσμο, δὲν μπορεῖ παρὰ ν' αὐξηθῇ ἡ ἐγκληματικότης καὶ νὰ παρουσιασθῇ σὰν «κῦμα ἐγκληματικότητος» εὐθὺς ὡς ὅλοι ἐπιστρέψουν στὴ χώρα των».

Ἀκολασία-Ἀσωτία-Βανδαλισμός.

Ἡ ἐγκληματικότης τῶν ἀνηλίκων, ὡς συμβαίνει, εἶναι ἕνα παγκόσμιο καὶ οὐχὶ ἕνα ἐθνικὸ πρόβλημα. Σ' ἕνα πρόσφατο παγκόσμιο Συνέδριο ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν, ἀντιπρόσωποι ὅλων σχεδὸν τῶν Κρατῶν ὡμίλησαν μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον γιὰ τὸ πρόβλημα αὐτό. Ἕνα εἰδικὸ εἶδος ἐγκληματικότητος, **ἡ ἀκολασία, ἡ ἀσωτία, ὁ βανδαλισμός,** φαίνεται νὰ ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῆς νεότητος. Πάντως οὐδεὶς ἀπὸ τοὺς ἀντιπροσώπους προσέφερε στατιστικὲς ἐπὶ τοῦ προβλήματος, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὸ ποσοστὸ ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων παραμένει ἄγνωστο. Ἡ ἐγκληματικότης τῶν ἀνηλίκων εἶναι κατὰ μέγα μέρος ἕνα πρόβλημα τῶν φτωχικῶν περιοχῶν καὶ ἐργατικῶν συνοικιῶν τῶν μεγαλουπόλεων. Στερούμενοι προνομίων, παρεξηγημένοι καὶ συχνὰ ἀνεπιθύμητοι ἔφηβοι, ἀνίσχυροι νὰ εὕρουν τὴν ἀναγνώρισι τῆς ἀτομικῆς των ἀξιοπρεπείας στὰ σπίτια των, καταφεύγουν ἀλλαχοῦ. Σχηματίζουν συμμορίες καὶ δίδουν σ' αὐτὲς ὀνόματα ὅπως π.χ. **«Λόρδοι Φαντομάδες», «Αἰγύπτιοι Βασιλεῖς», «Αὐτοκρατορικὲς Κουκοῦλες».** Αἱ σπεῖρες διαπράττουν ἐγκλήματα, ὄχι διότι οἱ ἔφηβοι οὗτοι ποὺ ἀποτελοῦν τὶς σπεῖρες ἔχουν ἔμφυτο τάσιν πρὸς τὴν ἐγκληματικότητα, ἀλλὰ διότι τὸ ἔγκλημα φαίνεται σ' αὐτούς, ὅτι εἶναι ἕνας καλὸς τρόπος ἀναγνωρίσεως τῆς ἀτομικότητός των. Αὐστηρὰ ἀντίποινα ἐκ μέρους τῆς Κοινωνίας ὑπὸ τύπον κακοποιήσεως, φυλακίσεως καὶ ἀποπείρας διαλύσεως τῶν συμμοριῶν, δὲν ἐπέφεραν ἀξιόλογα ἀποτελέσματα. Τελευταία γίνεται προσπάθεια προσεγγίσεως τῶν ἐφήβων, σύστημα ποὺ ἀκολουθεῖται σήμερα ἀπὸ διάφορες Ὀργανώσεις, ὅπως εἶναι ὁ Σύνδεσμος Νέων τῆς Ν. Ὑόρκης, ἡ Ἐπιτροπὴ Νέων τοῦ Σικάγου καὶ ὁ Σύνδεσμος τῶν Νέων τῆς Φιλαδελφείας. Αἱ Ὀργανώσεις αὐτὲς ἀρχίζουν νὰ παρέχουν ἄλλες ἀπασχολήσεις στὸν ἀνήλικο, στὶς ὁποῖες μπορεῖ νὰ βρῇ αὐτὸς νομικὴ ἀναγνώρισι. Αἱ ἀπασχολήσεις αὐτὲς μπορεῖ νὰ περιλαμβάνουν ἀθλητικὲς παιδιές, μουσική, ἐκπαίδευσι σὲ τεχνικὰ ἔργα, καὶ πολλὲς παρόμοιες ἀπασχολήσεις. Καὶ αὐτὲς ὅμως δὲν ἐπιτυγχάνουν πάντοτε. Θὰ ἦτο ἀνόητο νὰ πιστεύσωμε, ὅτι οἱ **«Αἰγύπτιοι Βασιλεῖς»** θὰ πετοῦσαν ἀμέσως τὰ ὅπλα των, τὴ στιγμὴ ποὺ ἕνας κοκκινοπρόσωπος κοινωνιολόγος θὰ τοὺς συνιστοῦσε μιὰ ὡραία παρτίδα μπέϊζ—μπώλ. Ἀλλὰ κάποια πρόοδος ἔγινε καὶ μπορεῖ ἀκόμη νὰ γίνῃ.

Στὴν περίπτωσι τῆς ἐγκληματικότητος τῶν Νέγρων, ἡ εἰκὼν εἶναι πιὸ καθαρή, ἀλλὰ καὶ πιὸ σκοτεινὴ ἀπ' τὴν περίπτωσι τῆς παιδικῆς ἐγκληματικότητος. Δὲν ἐνδιαφέρει ποιὸ σύστημα στατιστικῆς ἀκολουθεῖται—ὁ ἀριθμὸς τῶν συλλήψεων, ἢ ὁ ἀριθμὸς τῶν καταδικῶν, μαρτυρεῖ, ὅτι οἱ Νέγροι, ὄχι μόνο κατηγοροῦνται μὲ ἕνα δυσανάλογο ἀριθμὸ ἐγκλημάτων, ἀλλὰ τῷ ὄντι ταῦτα διαπράττονται παρ' αὐτῶν. Καίτοι οἱ Μαῦροι ἀποτελοῦν τὸ 10 % τοῦ πληθυσμοῦ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, 30 % ἀπὸ τὶς γενόμενες συλλήψεις σ' ὁλόκληρο τὸ Ἔθνος τὸν περασμένο χρόνο, ἀναλογοῦσε σὲ Μαύρους. Ἡ ἀναλογία τῶν Μαύρων γιὰ φόνους, εἶναι δέκα φορὲς μεγαλύτερη τῆς ἀναλογίας τῶν Λευκῶν, ἡ ἀναλογία τῶν συλλήψεων Μαύρων γιὰ ληστεῖες, εἶναι δέκα φορὲς μεγαλύτερη, καὶ γιὰ βιασμοὺς σχεδὸν δέκα ἑπτὰ φορὲς μεταλύτερη. Γιατί;

Κατὰ τὴν ἄποψι τοῦ Sellin καθὼς καὶ τῆς πλειονότητος τῶν κοινωνιολόγων, τὸ σφάλμα δὲν βαρύνει τοὺς Νέγρους. «Ἡ εὐθύνη βαρύνει τοὺς ἔχοντας τὴν ἐξουσία καὶ τὰ κυβερνῶντα ἑκάστοτε συγκροτήματα τῶν Λευκῶν, οἱ δὲ ἐπικρατοῦσες φυλετικὲς διακρίσεις, εἶναι ἡ πηγὴ τοῦ κακοῦ. Κατὰ τοὺς ἐγκληματολόγους, ἡ ὕπαρξι μιᾶς ὑψηλῆς ἀναλογίας ἐγκληματικότητος μεταξὺ τῶν Μαύρων, ἀποτελεῖ μιὰ πρόκλησι γιὰ τοὺς Λευκούς, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ ν' ἀπαλειφθῇ μὲ ἀντιεπιστημονικὲς

κοινοτοπίες περὶ κατωτερότητος τῆς Μαύρης φυλῆς, περὶ κληρονομικῆς φαυλότητος ἢ ἄλλες παρόμοιες γενικεύσεις.

Οἱ Μαῦροι εἶναι θύματα τῆς προκαταλήψεως. Μέχρις ὅτου ἀναγνωρισθῇ σ' αὐτοὺς πραγματικὴ ἰσότης, καὶ ἀκόμη γιὰ ἕνα ὡρισμένο χρόνο μετὰ τὴν ἀναγνώρισι, μέχρις ὅτου προσαρμοσθῶσι σ' αὐτό, ἡ ἀναλογία των εἰς ἐγκληματικότητα θὰ εἶναι ὑψηλή. Ὅπως ὁ Sellin λέγει, κατὰ τὸν 19ον αἰῶνα ὑπῆρχον καὶ ἄλλοι ποὺ δὲν ἀνῆκον σὲ ἰσχυρὰ συγκροτήματα καὶ εὑρίσκοντο σὲ μειονεκτικὴ θέσι, ὅπως οἱ Ἰρλανδοὶ καὶ οἱ Ἰταλοὶ ἄποικοι στὴ Νέα Ὑόρκη, παρουσίαζον δὲ μεγάλες ἀναλογίες ἐγκληματικότητος, καὶ ἐμειώθησαν ὅταν ἄρχισαν νὰ εὐημεροῦν. Ἐν τῷ μεταξύ, μέχρις ὅτου τὰ ἐπικρατοῦντα λευκὰ συγκροτήματα ἀντιληφθῶσι, ὅτι ἐπιβάλλεται νὰ δοθῇ στοὺς Νέγρους ἰσότης, τὰ λευκὰ αὐτὰ συγκροτήματα δύνανται νὰ ἀναμασοῦν τὴν κατωτέρω παρατήρησι, ποὺ ὁ Sellin δανείζεται ἀπὸ τὸν Ἰταλὸ Ἐγκληματολόγο Enrico Ferri («Ἡ Κοινωνία» εἶπεν ὁ Ferri, «ἔχει τὴν ἐγκληματικότητα ποὺ τῆς ἀξίζει». Οἱ Μεξικανοὶ ὅπως καὶ οἱ Μαῦροι, ἔχουν ηὐξημένες ἐγκληματικὲς ἀναλογίες καὶ γιὰ τὸν ἴδιο λόγο.

Πολλοὶ Βορειοαμερικανοὶ θὰ ἐκπλαγῶσι πληροφορούμενοι ὅτι, καίτοι ὁ συνολικὸς ἀριθμὸς τῶν φόνων ἔχει αὐξηθῇ κατὰ πολὺ τὰ τελευταῖα εἴκοσι πέντε χρόνια, τὸ ποσοστὸ τῶν φόνων ἀνὰ 100.000 τοῦ πληθυσμοῦ εἶναι τῷ ὄντι χαμηλότερον. Τὸ 1930 ὑπῆρχον περίπου 8,9 φόνοι ἀνὰ 100.000 καὶ τὸ 1955 τὸ ποσοστὸ αὐτὸ ἀνέρχεται σὲ 4,6. Τὰ νούμερα φαίνεται νὰ δεικνύουν κάτι, ἀλλὰ καὶ ἐδῶ ὁ δόκτωρ Sellin ἔχει μιὰ παρατήρησι. «Σήμερα», λέγει, «ἡ χειρουργικὴ ἰατρικὴ ἐπιστήμη, ἔχει προοδεύσει πολύ. Περισσότερα ἀσθενοφόρα αὐτοκίνητα καὶ Νοσοκομεῖα ὑπάρχουν στὴ διάθεσι τῆς Κοινωνίας καὶ ἡ ζωὴ πολλῶν ἀνθρώπων, ποὺ στὸ παρελθὸν θὰ εἶχον πεθάνει ἀπὸ σωματικὲς βλάβες, τραύματα, δηλητηριάσεις κλπ., σήμερα σώζεται. Πῶς τοῦτο θὰ φανῇ στὶς στατιστικὲς τῶν φόνων; Ἀλλὰ μὲ τὴν ἔλλειψιν ἐπαρκῶν στατιστικῶν στοιχείων, ὁ ἐπιστήμων κοινωνιολόγος Sellin προσβλέπει μακρυά. «Ἔπειτα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ» λέγει «ἡ συγκέντρωσις στατιστικῶν ἐγκληματικότητος, δὲν ἄρχισε παρὰ χθές, ἐνῷ στὴ Γαλλία ἔχει ἀρχίσει κατὰ τὸ 1820».

Κανεὶς δὲν ζητᾷ νὰ περιορισθῇ στὸ «μίνιμουμ» ἡ ἔκτασις τῆς ἐγκληματικότητος στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες. Μὲ πλήρη κατανόησι διὰ τὰ σφάλματα, τὰ νούμερα παραμένουν χτυπητά. Ἡ ἐγκληματικότης διαβιβρώσκει ὁλόκληρες περιοχὲς τῶν μεγαλουπόλεων, στοιχίζει ἐτησίως στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες τεράστια χρηματικὰ ποσὰ καὶ τὴ ζωὴ πολλῶν μοχθούντων ἀστυνομικῶν.

Οὐδεὶς ὅμως μπορεῖ νὰ εἴπῃ μετὰ βεβαιότητος, ὅτι ἡ Ἀμερικὴ ἔχει ἕνα «κῦμα ἐγκληματικότητος». Μιὰ δικαία κρίσις μπορεῖ νὰ σχηματισθῇ μόνο ἐπὶ τῇ βάσει τῶν στατιστικῶν καὶ ὄχι τῶν περιγραφῶν καὶ ἐπικεφαλίδων τῶν ἐφημερίδων. Καὶ οἱ στατιστικὲς εἶναι πάρα πολὺ ἀναριβεῖς.

Ἡ ἐγκληματικότης εἶναι μιὰ συνυφασμένη ἐκδήλωσι, μὲ τὴν ὕπαρξι τῆς Κοινωνίας. «Ἡ γῆ ἦτο ἐπίσης διεφθαρμένη καὶ γεμάτη ἀπὸ βιαιότητες, πρὸ τοῦ Θεοῦ», εἶπε, ὁ συγγραφεὺς τῆς Γεννέσεως, πρὸ 3.000 χρόνων καὶ πλέον. «Ἆ! Ἁμαρτωλὸν Ἔθνος, Λαὲ φορτωμένε μὲ ἀνομία, Γενεὰ κακοποιῶν, Παιδιὰ διεφθαρμένων» ἀνεφώνησε ὁ προφήτης Ἡσαΐας κατὰ τὸ 700 π.Χ. «Πῶς ἡ πιστὴ πόλις ἐγένετο πόρνη..., δικαιοσύνη κατοικοῦσε ἐν αὐτῇ... ἀλλὰ τώρα δολοφόνοι...»

ΤΟ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 7ΟΝ ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΠΟΙΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

(26 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ - 2 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1957)

Ὑπὸ τοῦ τέως Ἐφέτου καὶ Πράκτορος εἰς τὰ Μικτὰ Διαιτητικὰ Δικαστήρια, Γεν. Γραμματέως τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ποινικοῦ Δικαίου καὶ μέλους τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Διεθνοῦς Ἑταιρείας Ποινικοῦ Δικαίου
κ. **ΧΡΙΣΤΟΥ Π. ΓΙΩΤΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

γ'. Συγκρότησις τοῦ Συνεδρίου.
δ'. Συνεδριάσεις τῶν Τμημάτων. Ἀποφάσεις.
4. Πρῶτον Τμῆμα. Θέμα 1ον : Ὁ σύγχρονος προσανατολισμὸς τῶν ἐννοιῶν τοῦ αὐτουργοῦ καὶ τῆς συμμετοχῆς εἰς τὸ ἔγκλημα.
5. Ἀπόφασις ἐπὶ τοῦ 1ου θέματος :
6. Πορίσματα ἐκ τῆς ἀποφάσεως ἐπὶ τοῦ 1ου θέματος.

***

γ'. Συγκρότησις τοῦ Συνεδρίου.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς «Διεθνοῦς Ἑταιρείας Ποινικοῦ Δικαίου» εἶχεν ἐν τῷ μεταξὺ καταρτίσει πρότασιν συγκροτήσεως τῆς Διοικήσεως τοῦ Συνεδρίου, ἡ ὁποία καὶ ἐπεκυρώθη κατόπιν ὑπὸ τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τῶν Συνέδρων, ὡς ἑξῆς :

Ἐπίτιμος πρόεδρος : Ἡ Α. Ε. ὁ κ. Παπακωνσταντίνου (Ἑλλάς), Ὑπουργὸς Δικαιοσύνης τῆς Ἑλλάδος.

Πρόεδρος τοῦ συνεδρίου : Ὁ καθηγητὴς κ. Paul Cornil (Βέλγιον), Πρόεδρος τῆς Διεθνοῦς Ἑταιρείας Ποινικοῦ Δικαίου.

Πρόεδρος τῆς ἐναρκτηρίου συνεδριάσεως : Ὁ τ. Ἐφέτης κ. Γιώτης (Ἑλλάς), Πρόεδρος τῆς Ὀργανωτικῆς Ἐπιτροπῆς.

Ἀντιπρόεδροι τοῦ συνεδρίου :

Ὁ τ. Ὑπουργὸς κ. Neumayer (Γερμανία Δυτ.). Ὁ Ὑπουργὸς κ. Tschadeck (Αὐστρία). (Σημ. Οὗτος δὲν προσῆλθεν, ἀσθενῶν). Ὁ Καθηγητὴς κ. Radzinowicz (Μεγ. Βρεττανία). Ὁ Καθηγητὴς κ. Γαρδίκας (Ἑλλάς). Ὁ Πρόεδρος κ. Janetti Piromallo (Ἰταλία). Ὁ Διευθυντὴς κ. Shigemi (Ἰαπωνία). Ὁ Πρόεδρος κ. Salentiny (Λουξεμβοῦργον). Ὁ Καθηγητὴς κ. Garrido (Μεξικόν). Ὁ Καθηγητὴς κ. Koudriavjev (U.R.S.S.). Ὁ Καθηγητὴς κ. Mendoza (Βενεζουέλα). Ὁ Πρόεδρος κ. Osseyran (Λίβανος). Ὁ Εἰσαγγελεὺς κ. Jevrenovitch (Γιουγκοσλαυΐα).

Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ συνεδρίου : Ὁ Ἀντεισαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου κ. Τούσης (Ἑλλάς).

Αἱ ἀνωτέρω ρυθμίσεις ἐκυρώθησαν δι' ἀποφάσεως τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τῶν Συνέδρων, ληφθείσης κατὰ τὴν ἐπακολουθήσασαν συνεδρίασιν τῆς 30ῆς Σεπτεμβρίου 1957.

Ἐξ ἄλλου, πρὸς διευκόλυνσιν τῶν ἐργασιῶν τοῦ συνεδρίου καὶ ἐπιτάχυνσιν αὐτῶν, ἡ ὅλη ἐργασία τοῦ συνεδρίου διῃρέθη εἰς τέσσαρα Τμήματα, ἰσάριθμα πρὸς τὰ τέσσαρα θέματα τῆς ἡμερησίας διατάξεως, τῶν ὁποίων ἕκαστον ἔλαβε τὸν ἀντίστοιχον ἀριθμόν.

δ'. Συνεδριάσεις τῶν Τμημάτων. Ἀποφάσεις.

4. Πρῶτον Τμῆμα : Πρόεδρος ὁ καθηγητὴς κ. Graven (Ἑλβετία). Ἀντιπρόεδροι : Ὁ καθηγητὴς κ. Solnar (Τσεχοσλοβακία) καὶ ὁ καθηγητὴς κ. Coreia (Πορτογαλία).

Θέμα 1ον. Ὁ σύγχρονος προσανατολισμὸς τῶν ἐννοιῶν τοῦ αὐτουργοῦ καὶ τῆς συμμετοχῆς εἰς τὸ ἔγκλημα.

Ὡς ἀναγράφεται καὶ εἰς τὸ ὑπομνηματικὸν σημείωμα ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, αἱ ἔννοιαι τοῦ αὐτουργοῦ τοῦ ἐγκλήματος καὶ τῆς συμμετοχῆς εἰς αὐτὸ ὑπέστησαν ἐξέλιξιν, ἡ ὁποία δὲν φαίνεται νὰ ἔχῃ τερματισθῇ. Ἡ μεγαλειτέρα προσοχή, ἡ ὁποία κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους ἀποδίδεται εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἐγκληματίου παρὰ εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν πρᾶξιν, εἶναι ἓν ἐκ τῶν ἐπιδρώντων αἰτίων. Ἐξ ἄλλου, ἡ ἀνάπτυξις πολυαρίθμων νομικῶν προσώπων μὲ πολλῶν εἰδῶν δραστηριότητας, δύναται νὰ ἀσκήσῃ ἐπίσης ἀξιόλογον ἐπίδρασιν ὡς πρὸς τὴν μεταμόρφωσιν τῶν δύο τούτων ἐννοιῶν. Πρὸς τὰς ἀπόψεις ταύτας περιεστράφη κυρίως ἡ συζήτησις, ἐν ἀναφορᾷ καὶ πρὸς τὰς νομοθεσίας καὶ τὴν νομολογίαν τῶν διαφόρων Κρατῶν, ἐπεκταθεῖσά πως καὶ εἰς ἐπὶ μέρους τινὰς περιπτώσεις.

Γενικὴν ἔκθεσιν ἐπὶ τοῦ θέματος ὑπέβαλεν ὁ καθηγητὴς κ. Jimenez de Asúa (Ἀργεντινή), ὁ ὁποῖος περίληψιν ταύτης ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸ Τμῆμα.

Εἰδικαὶ ἐκθέσεις εἶχον ὑποβληθῇ περὶ τὰς εἴκοσι πέντε (25), ἐξ ὧν τρεῖς Ἑλληνικαὶ ὑπὸ τῶν κ.κ. Ἰω. Ζησιάδη, Χρ. Κωνσταντάρα καὶ Α. Κατσαντώνη. Μακραὶ ὑπῆρξαν αἱ συζητήσεις, εἰς τὰς ὁποίας μετέσχον πολλοὶ ἀλλοδαποί, ὡς οἱ καθηγηταὶ κ.κ. Givanoviych (Γιουγκοσλαυία), Grammatica (Ἰταλία), Légal (Γαλλία), Piontkovski (Σοβιετικὴ Ρωσία), Gallas (Γερμανία Δυτ.), Quintano—Rippolès, Ἀντεισαγγελεὺς Ἀρείου Πάγου (Ἱσπανία), Miguel Perez (Βενεζουέλα) καὶ πολλοὶ ἄλλοι, ἐκ δὲ τῶν Ἑλλήνων ὁ κ. Κωνσταντάρας.

Ἐπὶ τοῦ κατ' ἐξοχὴν θεωρητικοῦ τούτου θέματος, τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν εἶναι ἄμοιρον ἀξιολόγων πρακτικῶν συνεπειῶν, ὡς θέλομεν ἴδῃ κατωτέρω, ἡ τελικῶς ληφθεῖσα ἀπόφασις, ὡς ἐνεκρίθη ὑπὸ τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως, ἔχει ὡς ἑξῆς :

5. Ἀπόφασις ἐπὶ τοῦ 1ου θέματος.

Τὸ Συνέδριον,

Α'. Διαπιστοῖ ὅτι :

1. Αἱ περὶ τοῦ θεσμοῦ τῆς συμμετοχῆς ἀντιλήψεις ποικίλλουν ἀναλόγως πρὸς τὰς δογματικὰς ἀπόψεις ἐναντι τῶν βασικῶν ἐρεισμάτων τοῦ ποινικοῦ δικαίου.

2. Εἶναι ἐν τούτοις δυνατὸν νὰ ἐπέλθῃ συμφωνία ἐπὶ ἀριθμοῦ τινος κατευθυντηρίων γραμμῶν, θεωρουμένων ὡς ἀποδεκτῶν παρὰ τῶν πλείστων ποινικολόγων.

Β'. Κρίνει, ἀναφορικῶς πρὸς τὰ ἐκ δόλου ἐγκλήματα, ὅτι :

1. Ὁ θεσμὸς τῆς συμμετοχῆς, ἐγκείμενος εἰς ἕκαστον νομικὸν σύστημα, δέον νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψει τὰς πραγματικὰς διαφοράς, τὰς προκυπτούσας ἀφ' ἑνὸς ἐκ τῆς πράξεως τῆς συμμετοχῆς ἑκάστου εἰς τὴν κοινὴν ἐνέργειαν, καὶ ἀφ' ἑτέρου ἐκ τῆς προσωπικῆς αὐτοῦ ἑνοχῆς καὶ τῆς προσωπικότητός του.

2. Οἱ συμμέτοχοι δὲν πρέπει νὰ θεωρῶνται ὑπεύθυνοι καὶ δὲν πρέπει νὰ τιμωρῶνται, εἰμὴ ἐφ' ὅσον ἔλαβον γνῶσιν ὅτι τὰ στοιχεῖα καὶ αἱ συνέπειαι, αἱ ὁποῖαι συγκροτοῦν ἢ ἐπιβαρύνουν τὴν ἐγκληματικὴν πρᾶξιν, ἐπρόκειτο νὰ πραγματοποιηθοῦν παρά τινος τῶν συμμετόχων ἢ διὰ τῆς συμπράξεως τῶν διαφόρων συμμετόχων.

3. Αἱ αὐστηρῶς προσωπικαὶ περιστάσεις, αἱ ὁποῖαι ἀποκλείουν, ἐλαττώνουν ἢ ἐπιτείνουν τὴν εὐθύνην ἢ τὴν ποινικὴν κύρωσιν, δὲν ἐπιδροῦν εἰμὴ μόνον ὡς πρὸς τὸν συμμέτοχον παρὰ τῷ ὁποίῳ ὑφίστανται.

4. Λαμβανομένων ὑπ' ὄψει τῶν πραγματικῶν διαφορῶν μεταξὺ αὐτουργοῦ καὶ τῶν διαφόρων συμμετόχων, εἶναι δυνατὸν καὶ ἐνδείκνυται εὐκταῖον νὰ ἀναγνωρισθῶσιν ὑφιστάμεναι αἱ ἀκόλουθοι κατηγορίαι :

α) Αὐτουργὸς εἶναι ὁ διὰ τῆς ἐνεργείας του πραγματοποιῶν τὰ ὑλικὰ καὶ τὰ ὑποκειμενικὰ στοιχεῖα τῆς πράξεως.

Ἐπὶ ἐγκλημάτων τελουμένων διὰ παραλείψεως, αὐτουργὸς εἶναι ἐκεῖνος παρὰ τῷ ὁποίῳ ὑφίσταται ἡ ὑποχρέωσις πρὸς ἐνέργειαν.

β) Συναυτουργοὶ εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι πραγματοποιοῦν ὁμοῦ πράξεις τελέσεως μὲ τὴν κοινὴν πρόθεσιν νὰ διαπράξουν τὸ ἔγκλημα.

γ) Ἔμμεσος αὐτουργὸς εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος πείθει τινὰ νὰ ἐκτελέσῃ ἔγκλημά τι, διὰ τὸ ὁποῖον ὁ τελευταῖος οὗτος δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὑπεύθυνος.

δ) Ἠθικὸς αὐτουργὸς εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐκ δόλου πείθει αὐτουργόν τινα (φυσικὸν) νὰ διαπράξῃ ἔγκλημά τι. Διὰ νὰ ᾖ τιμωρητέος ὁ ἠθικὸς αὐτουργός, εἶναι ἀναγκαία ἀρχὴ ἐκτελέσεως τοῦ ἐγκλήματος. Ἐν τούτοις, ἡ ἀπὸ μέρους τοῦ ἠθικοῦ αὐτουργοῦ παρώθησις, τὴν ὁποίαν δὲν ἐπηκολούθησεν ἀποτέλεσμά τι, δύναται νὰ γίνῃ ἀντικείμενον ποινικῆς κυρώσεως, ἕνεκα τοῦ ἐπικινδύνου χαρακτῆρος τοῦ (μελετηθέντος) ἐγκλήματος, ὑπὸ προϋποθέσεις, ὁ καθορισμὸς τῶν ὁποίων ἐναπόκειται εἰς τὸ σύστημα ἑκάστης νομοθεσίας.

ε) Συνεργός, ὑπὸ στενὴν ἔννοιαν, εἶναι ὁ παρέχων εἰς κύριον τινὰ αὐτουργὸν μετὰ τὴν ἐγκληματικὴν τούτου ἀπόφασιν, παρεπομένην ἐκ προθέσεως βοήθειαν ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ διαπράξῃ (ὁ αὐτουργὸς) τὸ ἔγκλημα. Ἡ βοήθεια αὕτη δύναται νὰ συνίσταται εἰς πρᾶξιν προγενεστέραν, σύγχρονον ἢ—ἐφ' ὅσον ἡ βοήθεια αὕτη εἶχε συμφωνηθῆ προγενεστέρως—μεταγενεστέραν τοῦ ἐγκλήματος.

5. Αἱ πράξεις μεταγενεστέρας βοηθείας, αἱ μὴ προκύπτουσαι ἐκ προϋπαρξάσης συμφωνίας, ἰδίᾳ ἡ ἀπόκρυψις τῶν προϊόντων τοῦ ἐγκλήματος, εἶναι τιμωρητέαι ὡς εἰδικὰ ἐγκλήματα.

6. Αἱ εἰς τοὺς συμμετόχους ἐπιβλητέαι κυρώσεις δύνανται νὰ καθορίζωνται νομοθετικῶς ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὰς προβλεπομένας διὰ τὴν τετελεσμένην ἢ ἀποπειραθεῖσαν πρᾶξιν· πρέπει ὅμως ἀπὸ δικαστικῆς πλευρᾶς νὰ ἐπιβάλλωνται κατὰ τρόπον, ὥστε νὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψει ὁ ρόλος καὶ ἡ προσωπικότης ἑκάστου ἐξ αὐτῶν.

Γ'. Σημειοῦ ὅτι:

Ὡς πρὸς τὰ ἐξ ἀμελείας (culpa) ἐγκλήματα, κατὰ μίαν μὲν πρώτην γνώμην ἡ εὐθύνη δέον νὰ καθορίζηται ἀτομικῶς, μὴ δυναμένης νὰ νοηθῇ ἐν προκειμένῳ ἐγκληματικῆς συμμετοχῆς· ἐν ᾧ κατ' ἄλλην γνώμην, μορφαί τινες ἐγκλημάτων ἐξ ἀμελείας (culpa) ἐπιτρέπουν τὴν ἐφαρμογὴν τῶν περὶ συμμετοχῆς κανόνων.

Δ'. Παρατηρεῖ ὅτι:

1. Τὰ νομικὰ πρόσωπα δὲν δύνανται νὰ καταστοῦν ὑπεύθυνα ἐγκλήματός τινος, εἰμὴ μόνον εἰς τὰς περιπτώσεις τὰς προβλεπομένας ὑπὸ τῶν καθ' ἕκαστον νομικῶν συστημάτων. Εἰς τοιαύτας περιπτώσεις, ἡ συνήθης κύρωσις εἶναι ἡ χρηματικὴ ποινή, ἀνεξαρτήτως ἄλλων μέτρων, ὡς ἡ διάλυσις, ἡ ἀναστολὴ τῆς λειτουργίας ἢ ὁ διορισμὸς ἐπιμελητοῦ.

2. Κατά τινα πρώτην γνώμην, οἱ περὶ συμμετοχῆς κανόνες δὲν εἶναι ἐφαρμοστέοι ἐπὶ τῶν νομικῶν προσώπων· ἀλλὰ καθ' ἑτέραν ἀντίθετον γνώμην, ἐναπόκειται εἰς ἕκαστον νομικὸν σύστημα νὰ ρυθμίσῃ τὸ πρόβλημα τοῦτο.

3. Εἶναι αὐτονόητον, ὅτι τὰ ὑπεύθυνα μέλη τῆς διοικήσεως τῶν νομικῶν προσώπων παραμένουν ποινικῶς ὑπεύθυνα διὰ τὰ ἐγκλήματα, τὰ ὁποῖα προσωπικῶς οὗτοι διέπραξαν.

6. Πορίσματα ἐκ τῆς ἀποφάσεως ἐπὶ τοῦ 1ου θέματος.

Προκειμένου περὶ συζητήσεων ἐπὶ θεωρητικοῦ ἐπιπέδου εἰς ἓν διεθνὲς συνέδριον, ἐμφανίζεται παραλλήλως πρὸς τὰς ἀνακυπτούσας ἀντιθέσεις γνωμῶν μεταξὺ τῶν συμμετεχόντων προσώπων καὶ ἡ διαφορὰ τῶν εἰς τὰ συμμετέχοντα Κράτη ἰσχυόντων νομικῶν συστημάτων, γεγονότα τὰ ὁποῖα πολλαπλῶς ἐμποδίζουν εἰς τὸ νὰ καταλήξουν τὰ πορίσματα τῶν συζητήσεων εἰς ὁμοφώνους ἀποφάσεις ἐφ' ὅλων τῶν σημείων. Αὐτὸς ἄλλως τε εἶναι εἷς ἐκ τῶν σκοπῶν τῶν διεθνῶν συνεδρίων, τὸ νὰ προσεγγίσουν δηλ. κατὰ τὸ δυνατόν, τὰς ἀντιτιθεμένας ἀπόψεις, εἰς τρόπον ὥστε σὺν τῷ χρόνῳ νὰ ἐπέλθῃ πρόοδος τῶν ἐριστῶν σημείων, ἄγουσα πρὸς τὴν ὁμοφωνίαν.

Ἐν προκειμένῳ ὅθεν, ἐκ τῶν ἐν τῇ ἀμέσως ἀνωτέρω ἀποφάσει καταχωριζομένων ἀπαντήσεων ἐπὶ τοῦ 1ου τεθέντος ἐν τῷ συνεδρίῳ θέματος, δυνάμεθα νὰ συναγάγωμεν προχείρως μερικὰ θετικὰ πορίσματα, ἐφ' ὧν ἐπῆλθε πλήρης ἢ καὶ σχετικὴ συμφωνία :

α) Διετυπώθη ὑπὸ στοιχ. Β' 4α' τῆς ἀποφάσεως ὁ ὁρισμὸς τοῦ α ὐ τ ο υ ρ γ ο ῦ ἐγκληματικῆς πράξεως, ὁ ὁποῖος—ὅπως κάθε ὁρισμὸς—παρουσιάζει, ἰδιαιτέρως οὗτος, πολλὰς δυσχερείας. Ἀπόδειξιν τῆς δυσχερείας ταύτης παρέχει αὐτὸς οὗτος ὁ Ἑλληνικὸς Ποινικὸς Κῶδιξ, ὁ ὁποῖος δὲν περιέχει παντάπασιν ὁρισμὸν τοῦ αὐτουργοῦ, ἐν ᾧ περιέχει ἐν ἄρθρῳ 45 τὸν ὁρισμὸν τοῦ συναυτουργοῦ.

β) Τονίζεται εἰς ἀρκετὰ σημεῖα τῆς ἀποφάσεως (στοιχ. Β' 1, 2, 3, 6) ὁ σημαντικὸς ρόλος, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ἀσκῇ εἰς τὴν λῆψιν τῶν προσηκουσῶν ποινικῶν κυρώσεων ἡ π ρ ο σ ω π ι κ ό τ η ς τοῦ κατηγορουμένου.

γ) Διετυπώθη καὶ ἐλύθη ὁριστικῶς πλέον, ὅτι αἱ μεταγενέστεραι τοῦ ἐγκλήματος πράξεις βοηθείας, ἐφ' ὅσον δὲν προϋπῆρχε συμφωνία περὶ αὐτῶν, ὡς ἡ ἀ π ό κ ρ υ ψ ι ς π ρ ο ϊ ό ν τ ω ν τοῦ ἐγκλήματος κ.τ.λ., δὲν ἀποτελοῦν συνέργειαν εἰς τὴν τελεσθεῖσαν πρᾶξιν, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἀναγορεύωνται εἰς εἰδικὸν ἀδίκημα (στοιχ. Β' 5). Τοῦτο ἔπραξεν ἤδη ὁ ἐν ἰσχύϊ Ποινικὸς ἡμῶν Κῶδιξ διὰ τοῦ ἄρθρου 394 αὐτοῦ.

δ) Ἕτερον ζήτημα, εἰς τὸ ὁποῖον ἐσημειώθη πρόοδος ἀξιόλογος, εἶναι τὸ τῆς π ο ι ν ι κ ῆ ς εὐθύνης τῶν ν ο μ ι κ ῶ ν π ρ ο σ ώ π ω ν, τὸ ὁποῖον μέχρι σήμερον σπουδαίως ἐστασιάζετο καὶ ἔκλινε μᾶλλον πρὸς τὴν ἀρνητικὴν λύσιν. Διὰ τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως (στοιχ. Δ' 1, 2, 3) ἡ πλάστιγξ κλίνει μᾶλλον πρὸς τὴν θετικὴν ἄποψιν, ἀφοῦ κατ' ἀρχὴν ἀναγνωρίζεται ἡ δυνατότης νομικοῦ τινος συστήματος ὅπως ἀναγνωρίσῃ ποινικὴν εὐθύνην εἰς νομικὰ πρόσωπα (Δ' 1 § 1), καὶ μάλιστα καθορίζεται καὶ τὸ εἶδος τῶν ἐπιβλητέων κυρώσεων (Δ' 1 § 2). Τὸ ζήτημα τοῦτο θεωρητικῶς τε καὶ πρακτικῶς ἐμφανίζει δυσχερείας. Τῷ ὄντι, τὸ «νομικὸν πρόσωπον», ὡς μὴ ἔχον φυσικὴν ὑπόστασιν, ἀλλὰ νοητήν, στερεῖται τῆς δυνατότητος νὰ ἔχῃ συνείδησιν τοῦ ἐγκληματικοῦ χαρακτῆρος πράξεώς τινος, στοιχεῖον ἀπαραίτητον διὰ τὴν ποινικὴν εὐθύνην. Τὸ νὰ θεωρηθῇ ἑπομένως τοῦτο ποινικῶς ὑπεύθυνον, ἀποτελεῖ, ἀναφορικῶς πρὸς τὰς διεπούσας σήμερον τὸ ποινικὸν δίκαιον ἀρχάς, ἓν εἶδος νεωτερισμοῦ, τὸν ὁποῖον εἰσέτι δὲν ἀπεδέχθησαν τὰ Εὐρωπαϊκὰ Κράτη, ἂν καὶ τὸ ἀγγλοσαξωνικὸν δίκαιον καὶ ἰδίᾳ αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς ἀναγνωρίζουσι ποινικὴν εὐθύνην εἰς τὰ νομικὰ πρόσωπα, καθὰ βεβαιοῖ εἰς τὴν σχετικὴν ἔγγραφον πρὸς τὸ παρὸν Συνέδριον ἔκθεσίν του ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Σικάγου κ. Francis A. Allen (Revue International de Droit Pénal n. 1 et 2, 1957, p. 9—48). Οὗτος ἀναφέρει, ὅτι ἡ μεγάλη σπουδαιότης τῶν σωματειακῶν ἐπιχειρήσεων κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους ἐγένετο ἀφορμὴ νέων προβλημάτων εἰς τὸ Ποινικὸν Δίκαιον τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, καθὼς καὶ πρὸς ἀνάπτυξιν μεγαλειτέρας δραστηριότητος τῆς Ἀστυνομίας καὶ τῶν Δικαστηρίων, περὶ τὴν δίωξιν τῶν διὰ μέσου τῶν νομικῶν προσώπων τελουμένων ἐγκληματικῶν πράξεων.

Πρὸ τοιούτων ἀντιμαχομένων ἀπόψεων εὑρεθὲν τὸ Συνέδριον ἀπεφάνθη ἐπὶ τῆς περιπτώσεως ταύτης ὡς ἀνωτέρω, μὴ ἀποκλεῖσαν δηλ. τὴν δυνατότητα π ο ι ν ι κ ῆ ς εὐθύνης τῶν νομικῶν προσώπων. Καὶ ἑπομένως, εἷς νομοθέτης κρίνων σκόπιμον νὰ καθιερώσῃ εἰς τὴν Χώραν του τοιαύτην ποινικὴν εὐθύνην, θὰ εὕρῃ νομικόν τε καὶ ἠθικὸν ἔρεισμα εἰς τὴν ἀπόφασιν ταύτην τοῦ διεθνοῦς συνεδρίου.

Περαιτέρω σχολίασις τῆς ἀποφάσεως ταύτης τοῦ συνεδρίου, θὰ ὑπερέβαινε τὰ συνήθη ὅρια ἑνὸς δημοσιεύματος οἷον τὸ παρόν. Εἰσερχόμεθα ὅθεν εἰς τὸ ἑπόμενον Τμῆμα τοῦ συνεδρίου.

(Συνεχίζεται)

Ο ΔΡΑΣΤΗΣ ΤΗΣ ΔΟΛΟΦΟΝΙΚΗΣ ΑΠΟΠΕΙΡΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΥΠΑΡΧΙΦΥΛΑΚΟΣ ΚΑΜΠΕΡΗ ΑΝΕΚΑΛΥΦΘΗ

— ΕΙΝΑΙ Ο ΒΟΥΛΓΑΡΟΣ ΦΥΓΑΣ ΒΟΡΙΣ ΣΤΟΓΙΑΝΩΦ —

Ὑπὸ τοῦ Ἀστυνόμου Β'
κ. **ΚΩΝ/ΝΤΙΝΟΥ ΓΙΑΝΝΟΥΛΗ**

Εἰς τὸ πανηγυρικὸ πρωτοχρονιάτικο τεῦχος (111ον) τοῦ περιοδικοῦ μας, ἀνάμεσα εἰς τὴν χαρμόσυνον ὕλην του διὰ τὸ Νέον Ἔτος, διαβάσαμε καὶ τὴν «ἀστυνομικὴν εἰδησεογραφίαν» τοῦ τελευταίου 15θημέρου τοῦ 1957 μὲ τὸν τίτλον «ἀπόπειρα φόνου ὑπαρχιφύλακος». Ἦταν μιὰ σελίδα ὀδυνηρή, γιατὶ ἕνας συνάδελφός μας, ἐτραυματίσθη σοβαρώτατα. Εἶχεν ὅμως μιὰν ὑπερβάλλουσα ἀκτινοβολία εὐεργετική. Τὸ φάρο τῆς ὑψηλῆς ἐννοίας τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς αὐταπαρνήσεως ἄναψε ὁ Καμπέρης μὲ τὴν πρᾶξι του αὐτή. Κι' ἔδωσεν ἔτσι ἔντονα τὸ «παρὼν» τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων στὴν ὑποδοχὴ τοῦ «Νέου Ἔτους». Τοῦ εὐχόμεθα ὁλοψύχως, ὅλοι μας, ταχεῖαν ἀποκατάστασιν τῆς ὑγείας του.

Ἔπειτα ἀπὸ ὀκταήμερο ἀνθρωποκυνηγητό, ἐξηκριβώθη ἡ ταυτότης τοῦ ὡμοῦ ἐγκληματίου. Εἶναι ὁ αὐτοκτονήσας Βούλγαρος πολιτικὸς φυγὰς Βόρις Ἀγγέλου Στογιάνωφ, τὸ πτῶμα τοῦ ὁποίου εὑρέθη τὴν 25-12-57 παρὰ τὴν Κατερίνην.

Ἀλλ' ἂς δοῦμε πῶς, γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά, ἐπηλήθευσεν ὁ κανὼν «ὁ ἐγκληματίας πληρώνει τὸ ἔγκλημα».

I. Εἰς ἀναζήτησιν τοῦ δράστου.

Ἡ Γενικὴ Ἀσφάλεια Ἀθηνῶν, ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς ἐκινητοποιήθη καὶ ἐπεδόθη εἰς ἐρεύνας πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν, εἰδοποίησε δὲ σχετικῶς καὶ ὅλας τὰς Ἀστυνομικὰς Ἀρχὰς τῆς Χώρας.

Τὰ στοιχεῖα ποὺ εἶχεν εἰς χεῖράς της ἦσαν οἱ τέσσαρες κάλυκες πιστολίου «μπράουνιγκ» τῶν 765 χιλιοστῶν, ποὺ εὑρέθησαν εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ δράστου, ὅπως τὰ περιέγραψεν ὁ παθών, μὲ ὅσην ἠδύνατο ἀκρίβειαν : ὑψηλός, μὲ στολὴν σμηνίτου, χωρὶς πηλήκιο, μὲ μπουφάν, λίγο φαλακρὸς στὰ πλάγια, μὲ ξενικὴν προφορὰν καὶ βαθειὰ φωνή.

Ἡ προανάκρισις καὶ οἱ ἔρευνες συνεχίζοντο μέρα νύχτα, μὲ δεύτερο θῦμα —τοῦ καθήκοντος—τὸν διακεκριμένο γιὰ τὸ ἦθος, τὴν ἀνεξάντλητον δραστηριότητα καὶ θαυμαστὴν ἱκανότητα Ἀστυνόμον Α' Μητρόπουλον Ἀλέξανδρον, ὁ ὁποῖος ἐργαζόμενος νυχθημερὸν ὑπέστη συμφόρησιν βαρυτάτης μορφῆς καὶ μετεφέρθη ἐν ἀφασίᾳ εἰς τὸν «Εὐαγγελισμόν». Ἐν τούτοις ὁ δράστης παρέμενεν εἰσέτι ἄγνωστος, γιὰ τὸν ἁπλούστατον λόγον, ὅτι ἀπὸ τὶς πρῶτες ὧρες ποὺ ἔγινε ἡ δολοφονικὴ ἀπόπειρα ἐκινήθη καὶ εὑρέθη μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν.

II. Ἕνα πτῶμα ὁδηγεῖ στὴ λύσι τοῦ αἰνίγματος.

Τὸ πρωϊνὸ τῶν Χριστουγέννων, ἔξω ἀπὸ τὴν Λεπτοκαρυὰ τῆς Κατερίνης, εὑρέθη αἱμόφυρτο τὸ πτῶμα ἑνὸς ἀνδρὸς μᾶλλον νέου, ὑψηλοῦ, λίγο φαλακροῦ, ἔφερε δὲ παντελόνι ἀπὸ μπλὲ ἀνοικτὴ τσόχα καὶ τρία πουλόβερ—φανέλλας ἀντὶ χιτωνίου—μπουφάν, κατὰ τὶς πληροφορίες τῆς ἁρμοδίας ὑπηρεσίας Χωροφυλακῆς. Ἔφερε ἐπίσης τραῦμα διὰ σφαίρας πιστολίου στὸν δεξιὸ κρόταφο. Πλησίον τοῦ δεξιοῦ του χεριοῦ εὑρέθη ἕνα πλακὲ «μπράουνιγκ» τῶν 765 χιλ., μὲ τὸ ὁποῖον εἶχε τερματίσει τὴν ζωήν του. Στὰ θυλάκιά του δὲν εὑρέθη ταυτότης ἢ ἄλλα ἔγγραφα, οὔτε καὶ χρήματα. Ἡ γενομένη νεκροτομὴ τοῦ πτώματος ἀπέδειξεν ὅτι ὁ αὐτόχειρ εἶχε μείνει νηστικὸς ἀπὸ τριημέρου. Τέλος, ἦταν προφανές, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἀτόμου, τὸ ὁποῖον ἀπέφευγε ἔκ τινος φόβου τοὺς ἀνθρώπους, ἐκρύπτετο δὲ καὶ ἐ-

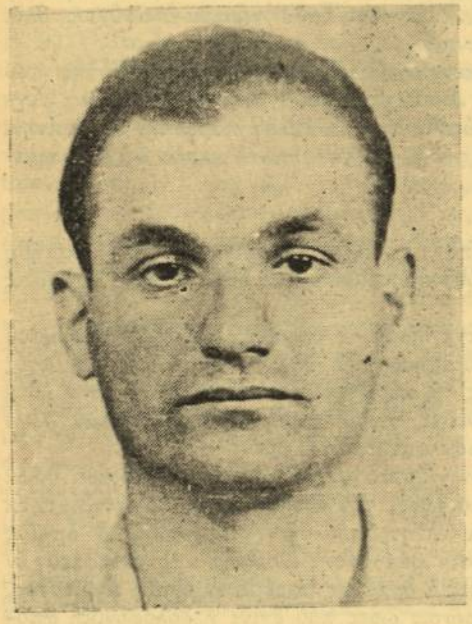
κοιμᾶτο σὲ ἀχυρῶνες, καθ' ὅσον στὸ ραχιαῖο τμῆμα τῶν ἐνδυμάτων του ὑπῆρχον τεμάχια ἀχύρου.

Ἡ Διεύθυνσις Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν, στὴν ὁποία ἐστάλησαν τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα τοῦ πτώματος, ἀπήντησεν ὅτι ὁ ἄγνωστος αὐτόχειρ εἶχε σημανθῆ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1947, ὅταν μπῆκε στὸ Ἑλληνικὸ ἔδαφος ἀπὸ τὴ Βουλγαρία ὡς πολιτικὸς φυγὰς μὲ τοὺς συμπατριῶτες του Τοντὸρ Τοντόρωφ καὶ Ἄγγελο Κόλεφ καὶ ὠνομάζετο Βόρις Ἀγγέλου Στογιάνωφ, ἐτῶν 38.

Ὁ Διευθυντὴς Ἀθηνῶν κ. Θεόδωρος Ρακιντζῆς, μόλις ἐπληροφορήθη τοῦτο, ἐζήτησε καὶ τοῦ ἔφεραν τὸ φάκελλο τοῦ μέχρι τότε «ἀγνώστου». Ἐκεῖ μέσα ὑπῆρχεν ἡ φωτογραφία τοῦ αὐτόχειρος, στὴν ὁποίαν ὁ ὑπαρχιφύλαξ Καμπέρης ἀνεγνώρισεν ἀμέσως χωρὶς δισταγμοὺς τὸ δράστη τῆς ἐναντίον του δολοφονικῆς ἀποπείρας.

III. Ποῖος εἶναι ὁ Βόρις Στογιάνωφ;

Ἀπὸ τὸ φάκελλο τοῦ Στογιάνωφ ἐξηκριβώθη, ὅτι ὁ Βόρις εἶχεν ἔλθει στὴν Ἑλλάδα τὸ Σεπτέμβριο τοῦ 1947 μὲ τοὺς δύο ἄλλους Βουλγάρους ὡς πολιτικὸς φυγὰς καὶ ἀμέσως παρέμεινε στὸ Χατζηκυριάκειο Ὀρφανοτροφεῖο τοῦ Πειραιῶς, ὅπου ἔμεναν καὶ ἄλλοι πολιτικοὶ φυγάδες, ζητήσαντες ἄσυλον στὴν Ἑλλάδα. Στὶς 15 Ὀκτωβρίου ὅμως, ὁ Βόρις Στογιάνωφ ἔφυγεν ἀπὸ τὸ Χατζηκυριάκειο καὶ ἐξηφανίσθη μυστηριωδῶς. Οἱ Ἀρχὲς εἰδοποιήθησαν καὶ ὁ Στογιάνωφ, τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν ἐξαφάνισί του, ἀνεκαλύφθη καὶ συνελήφθη στὴν Ἄμφισσαν. Ἐστάλη τότε στὰ στρατόπεδα συγκεντρώσεως πολιτικῶν ἐξορίστων, κατ' ἀρχὰς τῆς Σύρου καὶ κατόπιν τοῦ Λαυρίου, ὅπου καὶ παρέμεινε μέχρι τοῦ Ἰουνίου τοῦ 1950, ὁπότε τοῦ ἐπετράπη νὰ μεταβῆ στὴ Κρήτη καὶ νὰ ἐργασθῆ σὲ κτήματα στὴν περιοχὴ Ἡρακλείου.



Ο ΒΟΡΙΣ ΣΤΟΓΙΑΝΩΦ

Τὸν Ἰούνιο τοῦ 1952 ὁ Στογιάνωφ ἀνεκλήθη καὶ πάλιν στὸ στρατόπεδον Λαυρίου, ἀλλὰ τὸν Λύγουστο τοῦ ἐπετράπη νὰ μεταβῆ στὰς Ἀρχάνας τῆς Κρήτης καὶ νὰ ἐργασθῆ στὸ κτῆμα τοῦ Κων. Στρατηδάκη, ὅπου ὁ φάκελλός του τὸν ἔφερε ἐργαζόμενο ἀκόμη, μὲ ἄδεια ποὺ ἔληγε στὶς 31 Δεκεμβρίου 1957.

Ὁ κ. Ρακιντζῆς ἀνέφερε τὶς ἀνωτέρω διαπιστώσεις στὸν Ὑφυπουργὸ τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Ν. Ἀθανασίου, ὁ ὁποῖος ἐπενέβη προσωπικῶς καὶ διέταξε τὶς Ἀρχὲς Κρήτης νὰ τοῦ ἀναφέρουν ἀμέσως, ἂν ὁ Στογιάνωφ παρέμενεν ἀκόμη ἐκεῖ ἐργαζόμενος, ἢ ἂν ἐξηφανίσθη καὶ πότε καὶ τὶ ἐνδύματα ἔφερε κατὰ τὴν ἐξαφάνισί του. Καὶ ἡ Χωροφυλακὴ Ἡρακλείου ἀπήντησεν, ὅτι ὁ Στογιάνωφ, ὁ ὁποῖος τὴν 18ην Δεκεμβρίου ἐπρόκειτο νὰ δικασθῆ ἀπὸ τὸ Τριμελὲς Πλημμελειοδικεῖον Ἡρακλείου, γιατὶ στὰς Ἀρχάνας πρὸ καιροῦ εἶχε κλέψει μία κόφα μὲ λεμόνια, ἐξηφανίσθη μυστηριωδῶς στὶς 13 Δεκεμβρίου. Ὅλες οἱ προσπάθειες πρὸς ἀνεύρεσίν του ἀπέβησαν εἰς μάτην. Ἐπίσης ἀνεφέρθη στὸν κ. Ὑφυπουργό, ὅτι ὁ ἐξαφανισθεὶς

ἔφερε στολὴ Ἀεροπορίας, ἀλλ' ἦταν ἄγνωστο ποῦ ἐπρομηθεύθη τὸ «μπράουνινγκ», μὲ τὸ ὁποῖο καὶ αὐτοκτόνησε.

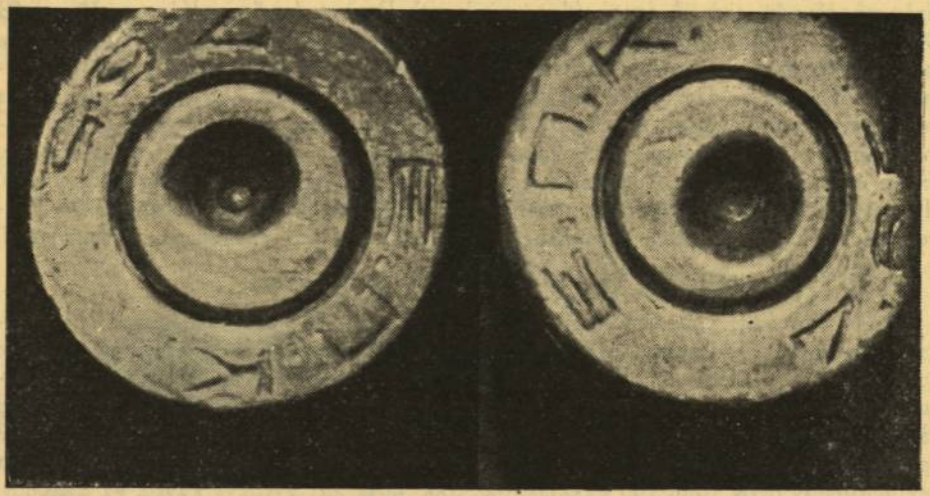
Ἦταν προφανὲς πλέον, ὅτι ὁ Στογιάνωφ γιὰ νὰ μὴ δικασθῇ ὡς κλέπτης, ἐδραπέτευσε ἀπὸ τὴ Κρήτη καὶ ἀφοῦ ἠγόρασε ἄγνωστο ἀπὸ ποιόν, τὸ «μπράουνινγκ» 7,65, ἦλθεν ἀτμοπλοϊκῶς στὸ Πειραιᾶ, σκεπτόμενος νὰ βρῇ τρόπον νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὰ σύνορα, γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ κρυφὰ στὴ Βουλγαρία, ὅπου Κύριος οἶδε τί θὰ ἔλεγε πρὸς δικαιολογίαν του. Ὅταν ἔφτασε στὴν Ἀθήνα τὴν 17ην Δεκεμβρίου, ἐκρύβη στὸ ἄλσος τοῦ Λυκαβηττοῦ καὶ κινδυνεύσας νὰ συλληφθῇ ὡς ἄνευ ταυτότητος κυκλοφορῶν ἀπὸ τὸν ὑπαρχιφύλακα, τὸν ἐπυροβόλησε καὶ τὸν ἐτραυμάτισε σοβαρῶς. Κατόπιν, ἀφοῦ ἐπώλησεν ἢ ἐπέταξε τὸ χιτώνιο μὲ τὸ μπουφάν, ἐπροχώρησε, ἴσως, μὲ «ὠτοστὸπ» καὶ ἔφθασε μέχρι Κατερίνης. Ἐκεῖ τὴν 23ην Δεκεμβρίου ἔπεσε σὲ περίπολο τῆς Χωροφυλακῆς, διασχίζουσαν δάσος καὶ ἐτράπη εἰς φυγήν. Ἐπυροβολήθη κατ' ἐπανάληψιν καὶ διέφυγε. Τὸ δάσος, ὅμως ἐκυκλώθη καὶ ὁ Στογιάνωφ κινδυνεύων πλέον νὰ συλληφθῇ καὶ νηστικὸς ἐπὶ τριήμερον, ηὐτοκτόνησε.

IV. Ἐξακρίβωσις τῆς ταυτότητος τοῦ δράστου.

Ἡ ταυτότης τοῦ αὐτόχειρος εἶχεν ἀποκαλυφθῇ πλήρως. Ἀλλὰ μὲ τὴ διαπίστωσι αὐτὴν καὶ τὶς λοιπὲς ἐνδείξεις (πιστολίου κλπ.) καὶ συμπεράσματα, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐδραιωθῇ πεποίθησις περὶ τῆς ταυτότητος τοῦ δράστου τῆς δολοφονικῆς ἀποπείρας ἐναντίον τοῦ ὑπαρχιφύλακος Καμπέρη. Ἡ ἐνοχὴ τοῦ Στογιάνωφ δὲν ἀπεδεικνύετο εἰσέτι πλήρως. Ἔπρεπε νὰ προσκομισθοῦν καὶ ἄλλα στοιχεῖα, ἢ ὀρθώτερον εἰπεῖν, νὰ ἑρμηνευθοῦν τὰ ὑπάρχοντα τοιαῦτα. Δακτυλικὰ ἀποτυπώματα δὲν ἀφέθησαν στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος, ἀλλ' οὔτε καὶ ἀνέμενε κανεὶς νὰ ἀφεθοῦν, ἕνεκα τῆς φύσεως τούτου. Καὶ εἶναι γνωστὸν ὅτι ταῦτα παρέχουν τὴν σαφεστέραν ἀπόδειξιν διὰ τὴν βεβαίωσιν τῆς ταυτότητος ἑνὸς ἐγκληματίου. Ἐξ ἴσου ὅμως καὶ ἕνα βλῆμα ποὺ ἐρρίφθη ἀπὸ ἕνα ὅπλον ἢ καὶ κάλυξ τοῦ βλήματος, ἀποτελεῖ τὸ καλύτερον πειστήριον διὰ τὴν ἀπόδειξιν τοῦ ὅπλου τὸ ὁποῖον ἐχρησιμοποιήθη, διότι ὁ κάλυξ φέρει τὰ «ἀποτυπώματα» τοῦ ὅπλου ἐξ οὗ ἐρρίφθη ἡ σφαῖρα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι ὅμοια μὲ κανενὸς ἄλλου παρεμφεροῦς περιστρόφου ἢ πιστολίου. Ἡ δὲ ἐξακρίβωσις τῆς ταυτότητος τοῦ χρησιμοποιηθέντος ἐν προκειμένῳ ὅπλου, μᾶς παρέχει τὴν ταυτότητα τοῦ δράστου. Τὸ τεθέν, συνεπῶς, ἐρώτημα ἦτο : Τὸ ὅπλον ποὺ ἐχρησιμοποίησεν ὁ αὐτόχειρ πρὸς αὐτοχειριασμόν του, τὸ εὑρεθὲν πλησίον τοῦ πτώματός του, εἶναι τὸ αὐτὸ μὲ τὸ χρησιμοποιηθὲν εἰς τὴν ἐναντίον τοῦ Καμπέρη ἔνοπλον ἐπίθεσιν;

Τὸ ἀπόγευμα τῆς 28ης Δεκεμβρίου ἔφθασαν ἐνταῦθα, εἰς τὴν Δ/νσιν Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν, ἀποσταλέντα ὑπὸ τῆς Χωροφυλακῆς Θεσσαλονίκης, αἱ ληφθεῖσαι φωτογραφίαι τοῦ πτώματος, τὸ πιστόλι τοῦ αὐτόχειρος καὶ ὁ ἀνευρεθεὶς εἰς Λεπτοκαρυὰν κάλυξ. Ἐκλήθη στὴ Δ/νσι Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν ὁ ἐπίτιμος Καθηγητὴς τῆς Ἰατροδικαστικῆς κ. Ἰ. Γεωργιάδης, ὅπως ἐφαρμόσῃ τὴν διεθνῶς πλέον ἀνεγνωρισμένη μέθοδό του τῆς μελέτης τῶν ἀποτυπωμάτων καὶ διακριτικῶν σημείων ἐπὶ τῶν βληθεισῶν βολίδων καὶ καλύκων. Εἰς τὰ Ἐργαστήρια τῆς Δ.Ε.Υ. ἀπὸ τὸν Δ/ντὴν της κ. Νικόλαον Σπυρόπουλον καὶ τὸν προϊστάμενον τοῦ Φωτογραφικοῦ Τμήματος Ἀστυνόμον κ. Δημ. Κατσιμαγκλῆν, ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ κ. Καθηγητοῦ, ἐρρίφθησαν διὰ τοῦ πιστολίου τοῦ αὐτόχειρος δοκιμαστικὰ βλήματα στὸν εἰδικὸ θάλαμο δοκιμασίας. Κατόπιν, ἐφωτογραφήθησαν οἱ κάλυκες ποὺ βρέθηκαν στὸ Λυκαβηττό, ὁ κάλυξ ποὺ βρέθηκε ἐκεῖ ὅπου ηὐτοκτόνησεν ὁ Βούλγαρος καὶ οἱ κάλυκες ἀπὸ τὶς σφαῖρες ποὺ ἐρρίφθησαν δοκιμαστικῶς. Ἐμεγεθύνθη ὑπερβολικὰ τὸ εἰς ἕκαστον κάλυκα σημεῖον προσκρούσεως τοῦ ἐπικρουστῆρος, τὸ ὀπίσθιον μέρος τοῦ κάλυκος ὁλόκληρον καὶ ἔπειτα ὁλόκληρος ὁ κάλυξ. Οἱ τεράστιες αὐτὲς μεγεθύνσεις συνεκρίθησαν μεταξύ των καὶ ἀπεδείχθη ὅτι ὅλοι οἱ

κάλυκες εἶχον χρησιμοποιηθῇ ἀπὸ τὸ αὐτὸ πιστόλιον τοῦ Στογιάνωφ, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐπιφέρει στοὺς κάλυκες ὡρισμένες ρωγμὲς καὶ ἀλλοιώσεις (τὶς αὐτὲς πάντοτε), ὁρατὲς μόνον μὲ συγκριτικὸ μικροσκόπιο. Καὶ ἀπεδείχθη ἔτσι ὅτι ὁ Καμπέρης ἐπυροβολήθη μὲ τὸ αὐτὸ ὅπλο, μὲ τὸ ὁποῖον ὕστερα ἀπὸ μία ἑβδομάδα ηὐτοκτό-



Ἀριστερά : Κάλυξ ἐκ τῶν εὑρεθέντων εἰς τὸν Λυκαβητὸν κατὰ τὸν τραυματισμὸν τοῦ Ὑπαρχιφύλακος Καμπέρη. Δεξιά : Κάλυξ εὑρεθεὶς εἰς Λεπτοκαρυὰν πλησίον τοῦ πτώματος τοῦ αὐτοκτονήσαντος Βουλγάρου Βόριδος Στογιάνωφ.

νησεν εἰς Λεπτοκαρυὰν ὁ Στογιάνωφ. Τὸ «τέλειο ἔγκλημα» διὰ μυριοστὴ φορὰ δὲν ἐπραγματοποιήθη.

V. Ἡ συνεργασία καὶ ἑνότης δράσεως τῶν Ἀρχῶν.

Αὐτὸ τὸ ἱκανοποιητικώτατο ἀποτέλεσμα τῆς ἀνακαλύψεως τῆς ταυτότητος τοῦ τέως «ἀγνώστου» δράστου, εἶναι προϊὸν τῆς ἁρμονικῆς συνεργασίας καὶ ἐξαιρετικῆς δραστηριότητος τῶν Ἀστυνομικῶν Ἀρχῶν τῆς Χώρας. Εἶναι ἀξιέπαινοι αἱ καταβληθεῖσαι ἀμφοτέρωθεν μεγάλες προσπάθειες καὶ πρὸ παντὸς ἡ δημιουργικὴ συνεργασία καὶ ἑνότης δράσεως τῶν Ἀρχῶν Χωροφυλακῆς Θεσσαλονίκης καὶ Κρήτης μετὰ τῆς Ἀστυνομικῆς Δ/νσεως Ἀθηνῶν. Ἑκάστη στὸν τομέα της εἰργάσθη ἀθορύβως καὶ μὲ ἀπαράμιλλο ζῆλο γιὰ τὸν κοινὸ σκοπό, ἤτοι τὴν ἐξιχνίασιν τοῦ ἐγκλήματος καὶ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ διαφυγόντος δράστου. Ἡ δὲ ἐπιστήμη, πρόθυμος πάντοτε ἐπίκουρος τῶν διωκτικῶν Ἀρχῶν, προσέφερε τὴν σημαντικὴ συνδρομή της. Ἡ «μέθοδος Γεωργιάδη» ἐφαρμοσθεῖσα ὑπὸ τοῦ σεβαστοῦ πρεσβύτου ἐπιτίμου Καθηγητοῦ τῆς Ἰατροδικαστικῆς κ. Ἰ. Γεωργιάδου, ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῶν ἁρμοδίων Ἀξιωματικῶν τῆς Δ/νσεως Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν, ὁδήγησεν στὴν τελικὴ ἀξιοποίησι τῶν συλλεγέντων στοιχείων καὶ πλήρη διαλεύκανσι τοῦ ἐγκλήματος.

Κ. ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΣΩΜΑΤΙΚΩΝ ΒΛΑΒΩΝ ΩΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΩΝ

— ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΕΟΝ ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΚΩΔΙΚΑ —

(ΑΡΘΡΑ 308-315 Π.Κ.)

Ὑπὸ κ. **ΔΗΜ. ΝΤΖΙΩΡΑ**, Ὑπαστυνόμου Α'

Β'

ΣΩΜΑΤΙΚΑΙ ΒΛΑΒΑΙ ΕΚ ΔΟΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

I. Παρατηρήσεις.
II. Αἱ καθ' ἕκαστον ἐκ δόλου σωματικαὶ βλάβαι.
Α.—Ἁπλῆ σωματικὴ βλάβη (Π.Κ. 308 § 1 ἐδ. α).
Β.—Ἁπλῆ σωματικὴ βλάβη ὅλως ἐλαφρὰ καὶ ἀσήμαντος (Π.Κ. 308 § 1 ἐδ. β καὶ γ).
Γ.—Ἐπικίνδυνος σωματικὴ βλάβη (Π.Κ. 309).
Δ.—Βαρεῖα σωματικὴ βλάβη (Π.Κ. 310 §§ 1 καὶ 2).
Ε.—Σκοπουμένη βαρεῖα σωματικὴ βλάβη (Π.Κ. 310 § 3).
ΣΤ.—Θανατηφόρος σωματικὴ βλάβη (Π.Κ. 311 ἐδ. α).
Ζ.—Σκοπουμένη βαρεῖα σωματικὴ βλάβη, καταστᾶσα θανατηφόρος (Π.Κ. 311 ἐδ. β).
Η.—Αἱ σωματικαὶ βλάβαι ὡς ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος χαρακτηριζόμενα ἐγκλήματα.

***

I. Παρατηρήσεις.

Τὸ ἀξιόποινον τῶν ἐκ δόλου σωματικῶν βλαβῶν, διαβαθμίζει ὁ νέος Κῶδιξ, ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ καὶ τῆς σπουδαιότητος τῆς ἐπελθούσης εἰς τὴν σωματικὴν ἀκεραιότητα καὶ ὑγείαν τοῦ παθόντος βλάβης. Οὕτως βασικῶς διακρίνει τέσσαρα εἴδη σωματικῶν βλαβῶν ἐκ προθέσεως : τὴν ἁπλῆν, τὴν ἐπικίνδυνον, τὴν βαρεῖαν καὶ τὴν θανατηφόρον. Οὕτως, ἐὰν ἐκ τῆς πράξεως τοῦ δράστου ἐπέλθῃ ἀποτέλεσμά τι ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου προβλεπομένων, ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὁ πράττων τιμωρεῖται μὲ τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου ἀναγραφομένην ποινὴν τοῦ τετελεσμένου ἐγκλήματος, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως ὅτι ὁ εἰρημένος ἠθέλησεν ἢ ἀπεδέχθη τὸ ἐν λόγῳ ἀποτέλεσμα. Ἂν ὅμως συνεπείᾳ τῆς πράξεως ἐπῆλθε βαρύτερον ἀποτέλεσμα τοῦ βουληθέντος ἢ ἀποδεκτοῦ γενομένου, τότε ἡ βαρυτέρα ποινὴ ἐπιβάλλεται μόνον ἂν ἡ ἐπέλευσις τοῦ βαρυτέρου ἀποτελέσματος ὀφείλεται τοὐλάχιστον εἰς τὴν ἀμέλειαν τοῦ δράστου (συνδυασμὸς προκειμένων διατάξεων μὲ ἄρθρον 29 Π. Κ.).

Ἐντεῦθεν συνάγεται ὅτι αἱ σωματικαὶ βλάβαι ἀνάγονται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος χαρακτηριζομένων ἐγκλημάτων. Ἀντιθέτως, ὅταν ὁ δράστης ἐπιδιώκῃ τὴν παραγωγὴν σωματικῆς τινὸς βλάβης βαρυτέρας μορφῆς, ἐπέρχεται ὅμως ἐλαφροτέρα τοιαύτη, τότε ὁ εἰρημένος δὲν θὰ διωχθῇ δι' ἀπόπειραν σωμ. βλάβης τῆς βαρυτέρας μορφῆς, ἀλλὰ διὰ τετελεσμένην σωματικὴν βλάβην τῆς ἐπελθούσης ἐλαφρᾶς μορφῆς (κατὰ τὴν ἀρχὴν dolus indeterminatus determinatur eventu) (1). Ὁσάκις δὲ οὐδὲν ἐπέλθῃ ἀποτέλεσμα δέον ν' ἀναζητηθῇ —κατὰ τὰ ἀνωτέρω λεχθέντα— ἄλλος πλέον χαρακτηρισμὸς τοῦ πραχθέντος ἐγκλήματος καὶ οὐχὶ σωματικὴ βλάβη.

Ταῦτα ὅμως κατὰ τὴν μᾶλλον κρατοῦσαν καὶ καθ' ἡμᾶς ὀρθοτέραν γνώμην, ἥτις καὶ ἀποκρούει τὴν ὕπαρξιν ἀποπείρας ἐπὶ τῶν σωματικῶν βλαβῶν ἐν γένει, κατὰ τὰ λεπτομερῶς ἐκτεθέντα εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 109 τεῦχος «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν».

(1) Ἴδε σχετικῶς εἰς Ἡλιοπούλου, Τόμος Α' σελ. 381 ἐπ.

II. Αἱ καθ' ἕκαστον ἐκ δόλου σωματικαὶ βλάβαι.

Εἰδικώτερον τώρα ὅσον ἀφορᾷ τὰς καθ' ἕκαστον σωματικὰς βλάβας ἐκ δόλου παρατηροῦμεν τὰ ἑξῆς:

Α'. Ἁπλῆ σωματικὴ βλάβη (Π.Κ. 308 § 1 ἐδ. α).

Τοιαύτην διαπράττει ὁ ἐκ προθέσεως προξενῶν εἰς ἕτερον κάκωσιν τοῦ σώματος ἢ βλάβην τῆς ὑγείας αὐτοῦ.

Περὶ τῶν ἐννοιῶν τῆς κακώσεως τοῦ σώματος καὶ τῆς βλάβης τῆς ὑγείας αὐτοῦ, οὐδὲν δύναται νὰ προστεθῇ πέραν τῶν ὅσων ἀνωτέρω ἐξετέθησαν (σελ. 5296) ἔνθα καὶ παραπέμπομεν.

Χαρακτηρίζεται ὅθεν ἡ σωματικὴ βλάβη ὡς ἁπλῆ, ὅταν οὔτε ὡς βαρεῖα οὔτε ὡς ἐλαφρὰ ἢ ἀσήμαντος δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ. Καὶ κατὰ τὴν αἰτιολογικὴν ἔκθεσιν «ἁπλῆ σωματικὴ βλάβη εἶναι ἡ ἔχουσα μὲν τὰ γενικὰ γνωρίσματα τῆς πράξεως, δηλ. ἡ σωματικὴ κάκωσις ἢ βλάβη τῆς ὑγείας ἑτέρου προξενουμένη ἐκ προθέσεως, στερουμένη ὅμως τῶν ἰδιαζόντων χαρακτήρων τῆς ἐπικινδύνου, τῆς βαρείας καὶ τῆς θανατηφόρου» (1).

Ἂν ὁ δράστης ἐπεδίωκεν βαρυτέραν βλάβην προὐξένησεν ὅμως ἁπλῆν, αὐτοδικαίως πραγματοποιεῖται ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς ἁπλῆς βλάβης. Δεχθέντες ὅτι ἀπόπειρα σωματικῶν βλαβῶν δὲν εἶναι δυνατὴ κατὰ νόμον, πρέπει νὰ ἀχθῶμεν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι εἰδικωτέρα ἐξέτασις περὶ τῶν προθέσεων τοῦ δράστου περιττεύει. Οὕτως, ἂν ὁ Α θέλων νὰ τραυματίσῃ τὸν Β βαρέως, τραυματίζει αὐτὸν ἐλαφρῶς, διότι ὁ Β ἀντέστη σθεναρῶς, ὁ ἐπιτεθεὶς Α κριτέος ὡς ἔνοχος ἁπλῆς σωματικῆς βλάβης καὶ οὐχὶ ἀποπείρας βαρείας. Μόνον ἂν ἡ ἐπίθεσις τοῦ Α ἐγένετο κατὰ τρόπον δυνάμενον νὰ παραγάγῃ κίνδυνον τῆς ζωῆς κλπ. τοῦ καθ' οὗ αὕτη, δυνατὸν νὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ περὶ ἐπικινδύνου σωματικῆς βλάβης τοῦ Κώδικος διάταξις, κατὰ τὰ κατωτέρω εἰδικώτερον ἐκτιθέμενα.

Δὲν συμβαίνει ὅμως καὶ τὸ ἀντίθετον. Ἂν δηλ. ὁ δράστης ἐπεδίωκεν ἀσήμαντον σωματικὴν βλάβην ἐπῆλθεν ὅμως ἁπλῆ, οὗτος θὰ διωχθῇ δι' ἀσήμαντον σωματικὴν βλάβην καὶ οὐχὶ δι' ἁπλῆν, ἐκτὸς ἂν ἡ ἐπέλευσις τῆς ἁπλῆς (βαρυτέρας πάντως μορφῆς τῆς ἐπιδιωχθείσης) βλάβης ὀφείλεται εἰς τὴν ἀμέλειάν του. Π α ρ ά δ ε ι γ μ α: «Χαστουκίζω» κάποιον ὅστις ὅμως συνεπείᾳ ρινορραγίας ἀσθενεῖ ἐπὶ 10ήμερον. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ ζήτημα πραγματικὸν ὂν θὰ κριθῇ ἀπὸ τὸν δικαστὴν τῆς οὐσίας, ὅστις δυνατὸν νὰ μοῦ καταλογίσῃ ἀσήμαντον καὶ οὐχὶ ἁπλῆν σωματικὴν βλάβην. Εἰς τὸ αὐτὸ παράδειγμα, ἂν ἐπιδιώκω ὁπωσδήποτε τὴν πρόκλησιν ρινορραγίας ἢ ἄλλης τινος αἱματώσεως ἢ μωλώπων, θὰ κριθῶ ὡς ἔνοχος ἀσημάντου σωματικῆς βλάβης ἂν οὐδὲν τούτων ἐπέλθῃ, ὁ δὲ παθὼν ἁπλῶς ὑποστῇ στιγμιαῖον τινὰ πόνον.

Ὁ δράστης τῆς ἁπλῆς σωματικῆς βλάβης τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως μέχρι τριῶν ἐτῶν.

Β.' Ἁπλῆ σωματικὴ βλάβη ὅλως ἐλαφρὰ καὶ ἀσήμαντος (Π.Κ. 308 § 1 ἐδ. β καὶ γ).

Ἁπλῆν σωματικὴν βλάβην ὅλως ἐλαφρὰν διαπράττει ὁ προξενῶν εἰς ἄλλον ἐκ προθέσεως ὅλως ἐλαφρὰν σωματικὴν κάκωσιν ἢ βλάβην τῆς ὑγείας αὐτοῦ (2).

(1) Ἴδε ταύτην εἰς Ζαχαροπούλου op cit. σελ. 298.

(2) Ὁ Καθηγητὴς κ. Χωραφᾶς εἰς τὴν νεωτάτην ἔκδοσιν (1958) τοῦ Ποινικοῦ του Δικαίου (σελ. 128), περιελθοῦσαν εἰς χεῖράς μας μετὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς πρώτης περὶ σωματικῶν βλαβῶν ἐν γένει μελέτης μας, ὡς «βλάβην τῆς ὑγείας» χαρακτηρίζει τὴν πρόκλησιν ἢ ἐπίτασιν μιᾶς «παθολογικῆς καταστάσεως». Οὕτω δ' ὑπ' αὐτὴν περιλαμβάνεται καὶ ἓν ἁπλοῦν κρυολόγημα, ἡ ἀπονάρκωσις τῶν αἰσθήσεων, ἡ περιαγωγὴ τινὸς εἰς κατάστασιν μέθης κλπ. Ὡς «σωματικὴν δὲ κάκωσιν» πᾶσαν ἀνάρμοστον κακομεταχείρισιν, ἥτις ἐπηρεάζει τὴν σωματικὴν εὐεξίαν ἢ σωματικὴν ἀκεραιότητα (ἐξωτερικὴν ἐμφάνισιν) τοῦ συγκεκριμένου ἀτόμου, ὡς λ.χ. τὴν ἀποκοπὴν τῆς γενειάδος ἢ τῆς πλεξίδος κλπ.

Ἀσήμαντον τοιαύτην διαπράττει ὁ προκαλῶν ἀσήμαντον σωματικὴν κάκωσιν ἢ βλάβην τῆς ὑγείας ἑτέρου.

Ὡς εἰκός, ἡ διάκρισις ἐν τοῖς πράγμασι μεταξὺ τῶν βλαβῶν τούτων εἶναι ἄκρως δυσχερὴς καὶ ἐναπόκειται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ καλουμένου νὰ ἀποφανθῇ δικαστοῦ τῆς οὐσίας.

Ἡ ἀσήμαντος σωματικὴ βλάβη χαρακτηρίζεται ὡς πταῖσμα, δυνάμει τοῦ Ν.Δ. 2493/53, καὶ τοῦτο διὰ νὰ ἀποφεύγηται, κατὰ ἀνωτέρω λεχθέντα, ἡ ἐπιβάρυνσις τῶν πλημμελειοδικείων ἀπὸ σοβαρὸν ἀριθμὸν ἀσημάντων ὑποθέσεων, ἡ ταλαιπωρία τῶν διαδίκων, μαρτύρων κλπ. Τόσον ἡ ἐλαφρά, ὅσον καὶ ἡ ἀσήμαντος σωματικὴ βλάβη, δύνανται νὰ μείνωσιν ἀτιμώρητοι ἂν ὁ δράστης παρεσύρθη εἰς τὴν πρᾶξιν του ἐκ δεδικαιολογημένης ἀγανακτήσεως, προελθούσης ἀπὸ ἀνάρμοστον τοῦ παθόντος συμπεριφοράν, κατὰ τὰ κατωτέρω ἐκτιθέμενα. Αἱ ἀσήμαντοι, ἐλαφραὶ καὶ ἁπλαῖ σωματικαὶ βλάβαι διώκονται κατ' ἔγκλησιν, ἐκτὸς ἐξαιρέσεων τινων περὶ τῶν ὁποίων θὰ γίνῃ λόγος κατωτέρω.

Ἡ συναίνεσις τοῦ παθόντος. Ἡ ἀσήμαντος βλάβη, ἡ ὅλως ἐλαφρὰ καὶ ἡ ἁπλῆ, δὲν εἶναι ἄδικοι ὁσάκις ἐπιχειροῦνται μὲ τὴν συναίνεσιν τοῦ παθόντος καὶ δὲν ἀντιβαίνουν εἰς τὰ χρηστὰ ἤθη. Ἡ τοιαύτη ὅμως συναίνεσις πρέπει νὰ προηγῆται τῆς πράξεως καὶ νὰ δίδεται ὑπὸ προσώπου ἱκανοῦ πρὸς συναίνεσιν.

Κατὰ τὰ ὑπὸ τῶν συγγραφέων καὶ τῆς νομολογίας γενόμενα δεκτὰ οἱ ἔχοντες αὐτοτελὲς δικαίωμα ἐγκλήσεως συναινοῦν ἐγκύρως.

Τοῦτο λ.χ. συμβαίνει εἰς τὰς περιπτώσεις τῆς αἱμοδοσίας ἢ τῆς διὰ πλαστικῆς μεταμορφώσεως ὀργάνου τινὸς τοῦ σώματος. Ὁ εὐνουχισμὸς ἐξ ἄλλου ἢ ἡ ἀνεξίτηλος στίξις εἰς τὸ μέτωπον ἐπὶ παραδείγματι, ἀποτελοῦν φρονοῦμεν, πράξεις ἀντιβαινούσας εἰς τὰ χρηστὰ ἤθη.

Ἡ τοιαύτη διάταξις δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ ἀναλόγως καὶ ἐπὶ τῶν ἐγκλημάτων τῆς δυσφημήσεως καὶ ἐξυβρίσεως (1).

Τοὐναντίον ἡ συναίνεσις τοῦ παθόντος οὐδεμίαν ἔχει σημασίαν πρὸς ἀποκλεισμὸν τοῦ ἀδίκου χαρακτῆρος τῆς ἐπικινδύνου ἢ βαρείας σωματικῆς βλάβης. Μόνον προκειμένου περὶ ἰατροχειρουργικῶν ἐπεμβάσεων ἀποκλείεται ὁ ἄδικος χαρακτὴρ οὐ μόνον τῆς ἁπλῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐπικινδύνου, ἔτι δὲ καὶ τῆς βαρείας σωματικῆς βλάβης, οὐχὶ ὅμως ἐπὶ τῇ βάσει ἁπλῶς τῆς συναινέσεως ἐκείνου ὅστις ἐγχειρῆται, ἀλλὰ ἐπὶ τῇ βάσει λόγου ἀποκλείοντος τὸν ἄδικον χαρακτῆρα τῆς πράξεως κατὰ τὸ ἄρχρον 20 τοῦ Π. Κ., ἡ λεπτομερεστέρα ἐξέτασις τοῦ ὁποίου θὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ εἰς τὸ τέλος τῆς παρούσης μελέτης.

Ἡ δεδικαιολογημένη ἀγανάκτησις. Ὁ δράστης ἀσημάντου, ὅλως ἐλαφρᾶς καὶ ἁπλῆς σωματικῆς βλάβης, δύναται ν' ἀπαλλαγῇ πάσης ποινῆς, ὅταν εἰς τὴν πρᾶξιν παρεσύρθη ἐκ δεδικαιολογημένης ἀγανακτήσεως, ἕνεκα ἀμέσως προηγηθείσης πράξεως τοῦ παθόντος, ἐναντίον αὐτοῦ ἢ ἐνώπιον αὐτοῦ τελεσθείσης, ἰδιαζόντως δὲ σκληρᾶς ἢ βαναύσου. Τοῦτο λ.χ. συμβαίνει ὅταν τις ἐπιτίθεται ἐναντίον ἀνυπερασπίστου (πτωχοῦ καὶ ὀρφανοῦ παιδὸς) προσώπου ("Αρθρον 308 § 3 Π.Κ.).

Ἡ αἰτιολογικὴ ἔκθεσις τοῦ Κώδικος διαλαμβάνει τὰ ἑξῆς, σχέσιν ἔχοντα μὲ τὴν προκειμένην διάταξιν. «Τοιαύτης διατάξεως ἐστερεῖτο ὁ προϊσχύων Ποιν. Νόμος. Οὐχ' ἧττον ὅμως τὰ ἡμέτερα δικαστήρια κατέληγον πάντοτε εἰς ἀθῳωτικὴν ἀπόφασιν, ὅταν τὸ κοινὸν αἴσθημα ἐδικαιολόγει τὴν πρᾶξιν, στηριζόμενα εἰς ἀνύπαρκτον ἐν τοῖς πράγμασι διατάραξιν τῆς συνειδήσεως τοῦ κατηγορουμένου. Ὅθεν, διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τῆς ἐν λόγῳ διατάξεως ἐπιτυγχάνεται ἡ ἐξαφάνισις μιᾶς πηγῆς εἰκονικοτήτων ἐν τῇ αἰτιολογίᾳ τῶν ἀποφάσεων καὶ τῶν βουλευμάτων».

Ὡς τυγχάνει εὐνόητον ἡ προκειμένη διάταξις δὲν δύναται νὰ τύχῃ ἐφαρμογῆς

(1) Ἴδε Χωραφᾶ op cit. σελ. 144.

ὁσάκις πρόκειται περὶ βαρείας σωματικῆς βλάβης. Τοῦτο σημαίνει ὅτι ὁ δράστης βαρείας σωματικῆς βλάβης θὰ τιμωρηθῇ ἔστω καὶ ἂν παρεσύρθη εἰς τὴν πρᾶξιν του ἐκ δεδικαιολογημένης ἀγανακτήσεως κλπ. τοῦ παθόντος.

Τονίζομεν τοῦτο, διότι, ἡ νομολογία μας (Βούλ. Ἐφετείου Ναυπλίου ὑπ' ἀριθ. 377/1951 Ποιν. Χρονικὰ Α σελ. 469) ἐδέχθη ὅτι ἡ ἀνάρμοστος τοῦ παθόντος συμπεριφορά, κατὰ τὰ εἰδικώτερον ἐν τῷ νόμῳ διαλαμβανόμενα, δύναται νὰ ὁδηγήσῃ εἰς πλήρη ἀπαλλαγὴν καὶ τὸν δράστην τῆς βαρείας σωματικῆς βλάβης καὶ τοῦτο ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι διὰ τῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ 310 § 1 φράσεως «ἐὰν ἡ ἐν ἄρθρῳ 308 πρᾶξις ἔσχεν ὡς ἀποτέλεσμα κλπ.» γίνεται παραπομπὴ εἰς ὁλόκληρον τὸ ἄρθρον 308 καὶ οὐχὶ μόνον εἰς τὴν πρώτην παράγραφον αὐτοῦ.

Ἀλλ' ἡ ἄποψις αὕτη εἶναι προδήλως ἐσφαλμένη. Διότι ὡς παρατηρεῖ καὶ ὁ κ. Δαγλαρίδης (σχόλιον τῆς ἐν λόγῳ ἀποφάσεως) ἡ παραπομπὴ γίνεται χάριν οἰκονομίας καὶ πρὸς ἀποφυγὴν ἐπαναλήψεως τῶν στοιχείων τῆς σωματικῆς βλάβης, ὡς ἄλλως τε συμβαίνει καὶ μὲ τὴν διάταξιν τοῦ 311 Π.Κ. τοῦ ὁμιλοῦντος περὶ τῆς θανατηφόρου σωματικῆς βλάβης, οὐχὶ δέ, διότι ὁ νομοθέτης ἠθέλησε ν' ἀποφύγῃ οὕτως τὴν ἐπανάληψιν ὁλοκλήρου τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 308 Π.Κ. (1) καὶ νὰ παραπέμψῃ εἰς ὁλόκληρον τὸ περιεχόμενον αὐτῆς.

Γ'. Ἐπικίνδυνος σωματικὴ βλάβη (Π. Κ. 309).

Τοιαύτην διαπράττει ὁ προξενῶν εἰς ἄλλον ἁπλῆν σωματικὴν βλάβην, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅμως ὅτι αὕτη διαπράττεται κατὰ τρόπον δυνάμενον νὰ παραγάγῃ (ἐπιφέρῃ) κίνδυνον τῆς ζωῆς τοῦ παθόντος ἢ βαρεῖαν σωματικὴν βλάβην.

Ἡ ἐπικίνδυνος σωματικὴ βλάβη ἐν τῇ ἐκτάσει της δύναται νὰ εἶναι ὄχι μόνον ἁπλῆ, ἀλλὰ καὶ ἐλαφρά, ἀκόμη δὲ καὶ ἀσήμαντος. Ἡ σμικρότης τῆς βλάβης δὲν ἐμποδίζει τὸν χαρακτηρισμόν της ὡς ἐπικινδύνου, διότι πρὸς τοῦτο λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ὁ τρόπος κατὰ τὸν ὁποῖον ἔλαβεν χώραν ἡ πρᾶξις.

Γνώρισμα εἶναι ὁ τρόπος τῆς ἐνεργείας τοῦ δράστου, καὶ οὐχὶ τὸ ἀποτέλεσμα. Ἡ δηλητηριώδης οὐσία, τὸ περίστροφον ἢ ἄλλο πυροβόλον ὅπλον, ὁ πέλεκυς, καὶ ἡ μάχαιρα, αἱ καυστικαὶ οὐσίαι (βιτριόλιον), εἶναι μέσα τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ ἐπιφέρουν βαρεῖαν βλάβην, ὑπὸ προϋποθέσεις βεβαίως. Ὁμοίως πλήγματα κατὰ τῆς κεφαλῆς, τῶν ὄρχεων, τοῦ ἤπατος, τοῦ στομάχου ἢ τῆς καρδίας, δυνατὸν νὰ χαρακτηρισθῶσιν ὡς ἐπικίνδυνοι σωματικαὶ βλάβαι, ἔστω καὶ ἂν τὸ ἀποτέλεσμα συνιστᾷ ἁπλῆν ἢ καὶ ἁπλουστάτην βλάβην.

Παράδειγμα: ὁ Α' δὲν ἀπέβλεπεν εἰς μεγάλα πράγματα. Ἂν ἐνήργησεν ὅμως κατὰ τρόπον ποὺ ἐγνώριζεν ὡς ἐπικίνδυνον, θὰ χαρακτηρισθῇ ὡς δράστης ἐπικινδύνου σωματικῆς βλάβης καὶ οὐχὶ ἁπλῆς, ἂν ὄντως ἁπλῆ ἐπῆλθε σωματικὴ βλάβη.

Ἕτερον: Ὁ δράστης κινεῖται μὲ ἀγρίας διαθέσεις. Ἐνεργεῖ μὲ σκοπὸν νὰ προκαλέσῃ βαρεῖαν βλάβην, ρίπτων λ.χ. καυστικὴν οὐσίαν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ θύματος. Ἀντὶ ὅμως τυφλώσεως ἐπιφέλει ἁπλοῦν ἔγκαυμα. Τῆς ἀποπείρας ἀποκλειομένης, χαρακτηριστέος ὡς ἔνοχος ἐπικινδύνου σωματικῆς βλάβης.

Πᾶς συμμέτοχος εἰς οἱανδήποτε σωματικὴν βλάβην, κριθήσεται καὶ οὗτος ἐν ὄψει τοῦ ἐπελθόντος ἀποτελέσματος, καὶ ἐν συνδυασμῷ πάντοτε πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 49 § 2 Π. Κ.

Ἡ ἐπικίνδυνος σωματικὴ βλάβη τιμωρεῖται διὰ φλακίσεως.

Δ'. Βαρεῖα σωματικὴ βλάβη (Π.Κ. 310 § § 1 καὶ 2).

Τοιαύτην διαπράττει ὁ ἐκ προθέσεως προξενῶν εἰς ἄλλον σωματικὴν κά-

(1) Τὸ ὅτι ἡ δυνητικὴ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τῆς ποινῆς ἐφαρμόζεται μόνον ἐπὶ ἁπλῆς σωματικῆς βλάβης, δὲν συνάγεται μόνον ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς φύσεως τῶν πραγμάτων, ἀλλὰ ρητῶς τονίζεται τόσον ὑπὸ τῆς εἰσηγητικῆς, ὅσον καὶ ὑπὸ τῆς αἰτιολογικῆς τοῦ Κώδικος ἐκθέσεως. (Ἴδε ταύτας ἐν Ζαχαροπούλῳ op cit. σελ. 298 καὶ 501).

κωσιν ἢ βλάβην τῆς ὑγείας του, ἡ ὁποία ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν βαρεῖαν πάθησιν τοῦ σώματος ἢ τῆς διανοίας αὐτοῦ.

Πότε θὰ εἶναι βαρεῖα ἡ πάθησις τοῦ σώματος ἢ τῆς διανοίας τοῦ δράστου; Εἰς πολλὰς περιπτώσεις. Τὸ ζήτημα πραγματικὸν ὄν, ἀνάγεται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστοῦ τῆς οὐσίας. Πάντως, κατὰ νόμον τοιαύτη ὑπάρχει εἰς κάτωθι ἰδίως περιπτώσεις : Ὅταν

α) Περιάγεται τὸ θῦμα εἰς κίνδυνον τῆς ζωῆς, β) ὑποπίπτει εἰς νόσον μακρὰν καὶ βαρεῖαν, γ) ἀκρωτηριάζεται σοβαρῶς καὶ δ) παρακωλύεται περὶ τὴν χρῆσιν τοῦ σώματος καὶ τῆς διανοίας.

Ἆρα, οὐδεμία ἀμφισβήτησις δύναται νὰ ὑπάρξῃ, ὅτι ἡ ἀπώλεια τοῦ ἑνὸς ὀφθαλμοῦ ἢ ὠτός, (στέρησις ἀκοῆς, ἔστω καὶ τοῦ ἑνὸς τῶν ὤτων) ἡ ἀποκοπὴ τῆς γλώσσης ἢ τῆς ρινὸς (οὐχὶ ὅμως καὶ τοῦ πτερυγίου τοῦ ὠτός), ἡ ἀνικανότης πρὸς τὸ βάδισμα, ἡ πλήρης ἀγκύλωσις τοῦ ποδὸς ἢ τῆς χειρός, ἡ ἀχρήστευσις τῶν ὄρχεων, ἡ ἀγρία παραμόρφωσις τοῦ σώματος, ἀποτελοῦν βαρεῖαν σωματικὴν βλάβην.

Ὄχι ὅμως καὶ ἡ ἁπλουστάτη ἀγκύλωσις τοῦ κλειδοκυμβαλιστοῦ, τοῦ καταστάντος ἔστω ἀνικάνου πρὸς καλλιτεχνικὴν ἐμφάνισιν ἢ ἡ ἀποκοπὴ τῆς κόμης ὑποψηφίας διαγωνισμοῦ ἀστέρων ἢ ἡ ἀπώλεια ὀδόντος ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐστηρίζετο ὁλόκληρος γέφυρα. Διότι εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτὰς τὸ θέμα εἶναι ποινικὸν καὶ δὲν πρέπει νὰ συγχέεται μὲ ἀστικὰς συνεπείας.

Ὁ νόμος δὲν ἐπιδέχεται διαβαθμίσεις. Εἶναι ἴσος ἀπέναντι ὅλων, ἀσχέτως τοῦ ἐὰν ἡ ἐξατομίκευσις τῆς ποινῆς ὑπαγορεύει ἐνίοτε διάφορον ποινικὴν μεταχείρισιν τῶν δραστῶν τῶν ἐπὶ μέρους ἐγκλημάτων.

Ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς βλάβης, ὡς βαρείας ἢ οὔ, ἐκτιμᾶται ἀντικειμενικῶς. Ἂν αὕτη θὰ εἶναι ἐλαφρὰ διὰ τὸν Α, ἄξεστον ἴσως χωρικόν, τοιαύτη δέον νὰ χαρακτηρισθῇ καὶ διὰ τὸν Β ἔστω καὶ διακεκριμένον κλειδοκυμβαλιστήν.

Ἀλλοίμονον διὰ τὸ δίκαιον, ἂν τοῦτο καθιέρου ὑποκειμενικὴν ἑκάστοτε ἐκτίμησιν. Τοῦτο δὲν εἶναι ὀρθόν, παρομοία δὲ λύσις διὰ τὸ ποινικὸν δίκαιον εἶναι οὐ μόνον ἀνεπιεικής, ἀλλὰ καὶ ἀπαράδεκτος.

Ἐν προκειμένῳ αἱ ἀντίθετοι ἀρχαὶ ἀποτελοῦν σπανιωτάτας τοῦ κανόνος ἐξαιρέσεις. Οὕτω, ἡ ἀπόπειρα θανατώσεως τοῦ Βασιλέως τιμωρεῖται μὲ θάνατον ἢ ἰσόβιον κάθειρξιν. Ἀλλὰ τοῦτο ρητῶς τονίζεται ὑπὸ τοῦ νόμου.

Ὁ νομοθέτης σταθμίσας τὰ πράγματα ἔκρινεν ὅτι ἐν προκειμένῳ ἐκτὸς τοῦ ἀντικειμενικοῦ δέον νὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν καὶ τὸ ὑποκειμενικὸν κριτήριον (1).

Ἂν ὁ δράστης ἐτραυμάτισεν ἐλαφρῶς τὸν παθόντα ἐπῆλθεν ὅμως βαρεῖα βλάβη τότε αὕτη θὰ τοῦ ἀποδοθῇ, ἂν ἀναφορικῶς πρὸς τὸ βαρύτερον ἀποτέλεσμα ἔδειξεν ἀμέλειαν.

Ἡ βαρεῖα σωματικὴ βλάβη τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως 2—5 ἐτῶν.

Ε'. Σκοπουμένη βαρεῖα σωματικὴ βλάβη (Π.Κ. 1 310 § 3).

Τοιαύτην διαπράττει ὁ προξενῶν βαρεῖαν σωματικὴν βλάβην εἰς ἄλλον ἐκ προθέσεως.

Ἡ διαφορὰ μεταξὺ σωματικῆς βλάβης καὶ σκοπουμένης βαρείας ἔγκειται εἰς τοῦτο· ὅτι εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν ὁ δράστης ἁπλῶς θέλει νὰ προξενήσῃ ἐλαφρὰν (ἁπλῆν) σωματικὴν βλάβην, ἀλλὰ συνεπείᾳ τῆς πράξεώς του ἐπέρχεται βαρεῖα τοιαύτη, ἐνῷ εἰς τὴν δευτέραν τοιαύτην θέλει καὶ ἐπιφέρει βαρεῖαν σωματικὴν βλάβην.

Παράδειγμα : Θέλω νὰ τραυματίσω τινὰ ἐλαφρῶς καὶ τὸν τραυματίζω.

(1) Θέμα ἄσχετον εἶναι ἐν προκειμένῳ τὸ σχετιζόμενον μὲ τὰς ἀστικὰς συνεπείας τῆς πράξεως τοιοῦτον. Ἂν ὁ Α πλούσιος τραυματίσῃ ἐλαφρῶς ἄξεστον χωρικὸν καὶ ἐξαίρετον κλειδοκυμβαλιστήν, ἡ ἔναντι τοῦ τελευταίου ἀποζημίωσις, ἀπὸ μέρους τοῦ Α, θὰ εἶναι ἀσυγκρίτως μεγαλυτέρα, τῆς ἔναντι τοῦ χωρικοῦ τοιαύτης. Ἡ φυλάκισις ὅμως, ἥτις τυχὸν θὰ τῷ ἐπιβληθῇ, θὰ εἶναι ἡ αὐτὴ εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις.

Συνεπείᾳ ὅμως γαγγραίνης τοῦ ἀποκόπτεται ἡ χείρ. Εἶμαι ἔνοχος βαρείας σωματικῆς βλάβης ἐὰν βεβαίως ἀναφορικῶς πρὸς τὸ βαρύτερον τοῦτο ἀποτέλεσμα ἐπέδειξα ἀμέλειαν.

Ἕτερον: Θέλω νὰ τοῦ κόψω τὴν χεῖρα καὶ τὴν ἀποκόπτω. Εἶμαι ἔνοχος σκοπουμένης βαρείας βλάβης.

Ὡς σκοπουμένη βαρεῖα σωματικὴ βλάβη ἐχαρακτηρίσθη καὶ ἡ πρᾶξις τῶν Βεϊζαδὲ (Σπυριδούλας) καὶ ἕνεκα τούτου ἡ ὑπόθεσις παρεπέμφθη εἰς τὸ κακουργοδικεῖον.

Ἡ σκοπουμένη βαρεῖα σωματικὴ βλάβη τιμωρεῖται διὰ καθείρξεως 5—10 ἐτῶν.

ΣΤ'. Θανατηφόρος σωματικὴ βλάβη (Π.Κ. 311 ἐδ. α').

Τοιαύτην διαπράττει ὁ προξενῶν εἰς ἄλλον σωματικὴν βλάβην, ἥτις ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα (ἐπακόλουθον) τὸν θάνατον αὐτοῦ.

Αὕτη ὁμοιάζει μὲ τὴν ἀνθρωποκτονίαν ἐξ ἀμελείας. Ἡ διαφορὰ συνίσταται, εἰς τὸ ὅτι εἰς τὴν τελευταίαν περίπτωσιν ὁ δράστης δὲν ἔχει πρόθεσιν προσβολῆς τῆς σωματικῆς ἀκεραιότητος τοῦ θύματος, ἐνῷ ἐνταῦθα, ὁ ἐκ προθέσεως ἐνεργῶν ἐπιδιώκει νὰ προξενήσῃ ἁπλῆν κάκωσιν εἰς τὸ θῦμα.

Παράδειγμα: Ὁ Α ἐξαπολύει τὸν κύνα του κατὰ τοῦ Β, ὅστις καὶ δάκνει αὐτόν, μὲ ἀποτέλεσμα τὸν θάνατόν του συνεπείᾳ μολύνσεως. Ὁ Α δὲν ἤθελε οὔτε καὶ ἐφαντάσθη τὴν ἐπέλευσιν ἑνὸς τοιούτου ἀποτελέσματος.

Ἕτερον: Ὁ Γ τραυματίζει τὸν Δ ἐλαφρῶς. Οὗτος ἀποθνήσκει συνεπείᾳ τετάνου.

Κατέστησαν ἀμφότεροι ἔνοχοι θανατηφόρου σωματικῆς βλάβης, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν βεβαίως ὅτι τὸ ἐπελθὸν βαρύτερον ἀποτέλεσμα ὀφείλεται εἰς τὴν ἀμέλειάν των.

Ὁ δράστης τῆς θανατηφόρου σωματικῆς βλάβης τιμωρεῖται διὰ καθείρξεως μέχρι 10 ἐτῶν.

Ζ'. Σκοπουμένη βαρεῖα σωματικὴ βλάβη, καταστᾶσα θανατηφόρος (Π.Κ. 311 ἐδ. β').

Τοιαύτην διαπράττει ὁ προκαλῶν εἴς τινα ἐκ προθέσεως βαρεῖαν σωματικὴν βλάβην, ἡ ὁποία ὅμως ἐπιφέρει τὸν θάνατον τοῦ παθόντος.

Παράδειγμα: Ἡ Α θέλει νὰ τυφλώσῃ μὲ βιτριόλιον τὸν ἄπιστον ἐραστήν της. Ὄντως δὲ τὸν τυφλώνει. Λόγῳ ὅμως τῆς σοβαρότητος τῶν ἐγκαυμάτων οὗτος ἀποθνήσκει. Ἡ Α κριθήσεται ὡς ἔνοχος σκοπουμένης βαρείας σωματικῆς καταστάσης θανατηφόρου, ὑπὸ τὸν ὅρον βεβαίως ὅτι ὁ θάνατος ὀφείλεται εἰς τὴν ἀμέλειαν ταύτης.

Ἡ τοιαύτη σωματικὴ βλάβη ὁμοιάζει μὲ τὴν ἀνθρωποκτονίαν ἐκ προθέσεως. Διαφέρει ὅμως κατὰ τοῦτο· ὅτι εἰς τὴν μίαν περίπτωσιν ὁ δράστης ἐπιδιώκει τὴν ἐπέλευσιν τοῦ θανάτου, ἐνῷ εἰς τὴν ἄλλην ἐπιδιώκει, οὐχὶ τὸν θάνατον, ἀλλὰ τὴν βαρεῖαν βλάβην τοῦ θύματος, ἐπέρχεται ὅμως ὁ θάνατος.

Παράδειγμα ἕτερον: Ὁ Α θέλει νὰ φονεύσῃ τὸν Χ. Ὄντως πυροβολεῖ κατ' αὐτοῦ καὶ τὸν φονεύει.

Ὁ Β θέλει νὰ τραυματίσῃ σοβαρῶς τὸν Ψ. Νὰ τὸν τυφλώσῃ ἢ νὰ τὸν καταστήσῃ ἀνίκανον πρὸς παιδοποιΐαν. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον τὸν πυροβολεῖ εἰς τὸ πρόσωπον μὲ τὸ κυνηγετικόν του ὅπλον ἢ τοῦ καταφέρει κτυπήματα εἰς τοὺς ὄρχεις. Ὁ Ψ ἀποθνήσκει εἴτε τυφλωθεὶς εἴτε, εἰς τὴν δευτέραν περίπτωσιν, συνεπείᾳ μολύνσεως.

Ὁ Α κατέστη ἔνοχος ἀνθρωποκτονίας ἐκ προθέσεως, ἐνῷ ὁ Β ἔνοχος σκοπουμένης βαρείας σωματικῆς βλάβης καταστάσης θανατηφόρου.

Ἡ τοιαύτη σωματικὴ βλάβη τιμωρεῖται διὰ καθείρξεως 5 μέχρις 20 ἐτῶν.

Η'. Αἱ σωματικαὶ βλάβαι ὡς ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος χαρακτηριζόμενα ἐγκλήματα.

Καθ' ἃ εἶναι γνωστὸν ἐκ τῶν Γενικῶν Ἀρχῶν τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου, ἡ κανονικὴ μορφὴ παντὸς ἐκ δόλου πηγάζοντος ἐγκλήματος ἐξαντλεῖται εἰς τὸ ὅτι ἡ ἀντικειμενικὴ ὑπόστασις αὐτοῦ ταυτίζεται πρὸς τὴν εἰς τὸν νοῦν τοῦ δράστου βούλησιν πραγματώσεως αὐτοῦ. Οὕτω, ἐπὶ ἀνθρωποκτονίας ἐκ προθέσεως (ἄρθρον 219 Π. Κ.) ἡ ὑποκειμενικὴ ὑπόστασις τοῦ ἐγκλήματος συνίσταται εἰς τὸ ὅτι ὁ δράστης θέλει ἢ ἀποδέχεται νὰ ἀποκτείνῃ ἄλλον ἄνθρωπον.

Ὑπάρχουν ὅμως καὶ τὰ καλούμενα ἐγκλήματα ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος, ἤτοι ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα τιμωροῦνται βαρύτερον ἐὰν ἐκ τῆς πράξεως ἐπέλθῃ βαρύτερόν τι ἀποτέλεσμα.

Εἰς τὴν κατηγορίαν αὐτῶν ἀνήκουν καὶ αἱ σωματικαὶ βλάβαι γενικῶς. Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἐν αἷς περιπτώσεσιν ἐπέρχεται βαρυτέρα σωματικὴ βλάβη τῆς ὑπὸ τοῦ δράστου σκοπουμένης, θὰ τυγχάνῃ ἐφαρμογῆς ἡ σχετικὴ περὶ σωματικῶν βλαβῶν διάταξις τοῦ Κώδικος, συνδυαζομένη πάντοτε πρὸς τὴν τοιαύτην τοῦ ἄρθρου 29 Π.Κ. καθ' ἣν, «ἐν αἷς περιπτώσεσιν ὁ νόμος ὁρίζει, ὅτι πρᾶξις τις τιμωρεῖται διὰ βαρυτέρας ποινῆς, ὅταν ἔχῃ ὡρισμένον ἀποτέλεσμα, ἡ ποινὴ αὕτη ἐπιβάλλεται μόνον ἂν τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο δύναται νὰ ἀποδοθῇ εἰς ἀμέλειαν τοῦ πράξαντος».

Κατὰ ταῦτα οὐδεμία δύναται νὰ προκύψῃ ἀμφιβολία, ὅτι ἐὰν πρὸς τὸ βαρύτερον ἀποτέλεσμα ὑπάρχῃ δόλος τοῦ δράστου, ἔστω καὶ ἐνδεχόμενος, (τραυματίζω κάποιον ἐλαφρῶς ἵνα τὸν καταστήσω ἀνίκανον πρὸς ἀπόκρουσίν μου καθ' ἣν θὰ διαπράττω κλοπήν, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ μὲ ἐνδιαφέρῃ τὸ γεγονὸς ὅτι ἐκ τῶν τραυμάτων αὐτοῦ δυνατὸν ὁ εἰρημένος νὰ ὑποστῇ βαρεῖαν πάθησιν) εὑρισκόμεθα ἐνώπιον κανονικῆς μορφῆς ἐγκλήματος, οὐχὶ δὲ τοιούτου ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος χαρακτηριζομένου. Ἀντιθέτως, ἂν τὸ τοιοῦτον ἀποτέλεσμα προέρχεται ἐξ ἀμελείας τοῦ πράξαντος, τότε εὑρισκόμεθα ἐνώπιον ἐγκλήματος ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος χαρακτηριζομένου. Ἂν δὲ τοῦτο δὲν ὀφείλεται οὔτε εἰς τὸν δόλον, οὔτε εἰς τὴν ἀμέλειαν τοῦ ὑπαιτίου, τότε δὲν δύναται νὰ ἀποδοθῇ ἡ ἐπέλευσίς του εἰς αὐτόν, ὅστις καὶ θὰ τιμωρηθῇ διὰ τῆς ποινῆς, τῆς διὰ τὸ βασικὸν ἔγκλημα προβλεπομένης (1).

Ὡς γνωστὸν ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 29 εἶναι νέα, καθ' ὅσον κατὰ τὸν Π.Ν. ἡ βαρυτέρα ποινὴ ἐπεβάλλετο εἰς πᾶσαν περίπτωσιν, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἐὰν μεταξὺ ἐνεργείας καὶ ἀποτελέσματος τοῦ δράστου ὑπῆρχεν ὑπαιτιότης (ἄρθρ. 41 Π. Ν.). Ἴσχυε δηλαδὴ ἡ ἀρχὴ καθ' ἣν ἐπὶ τοιούτων ἐγκλημάτων καθιεροῦτο ἡ ἄκρατος ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος ποινικὴ εὐθύνη (ἀντικειμενική), χωρὶς νὰ γίνεται ἐξέτασις ἂν αὐτὴ περιείχετο εἰς τὴν ἀμέλειαν τοῦ πράξαντος.

Παραδείγματα: 1. Ὁ Α τελειόφοιτος τῆς ἰατρικῆς τραυματίζει εἰς ἀπομεμακρυσμένον χωρίον τῆς Ἐπαρχίας τὸν ἔφηβον Β, ἐλαφρῶς. Ὁ Β εἰς οὐδεμίαν θεραπείαν ὑποβάλλεται καὶ ἀποθνήσκει συνεπείᾳ τετάνου. Ἐνταῦθα εὑρισκόμεθα ἐνώπιον ἐγκλήματος ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος. Ὁ Α οὔτε ἠθέλησεν οὔτε καὶ ἀπεδέχθη τὸ τοιοῦτον θλιβερὸν ἴσως, δι' αὐτόν, ἀποτέλεσμα. Καὶ ὅμως ἐνδεχομένως νὰ τιμωρηθῇ διὰ θανατηφόρον σωματικὴν βλάβην καὶ οὐχὶ δι' ἁπλῆν τοιαύτην (τὸ ζήτημα πραγματικὸν ὃν ἀνάγεται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστοῦ τῆς οὐσίας), διότι ἡ ἐπέλευσις τοῦ βαρυτέρου ἀποτελέσματος δὲν ὀφείλεται μὲν εἰς τὸν δόλον του, δυ-

(1) Κατὰ Χωραφᾶν ἡ ἰδιορρυθμία τῶν ἐγκλημάτων τούτων συνίσταται εἰς τὸ ὅτι ἀναφορικῶς μὲν πρὸς τὸ βασικὸν ἔγκλημα πρέπει νὰ ὑπάρχῃ δόλος, ἀναφορικῶς δὲ πρὸς τὸ βαρύτερον ἀποτέλεσμα, ἀμέλεια τοῦ δράστου. Ὁσάκις ἑπομένως ἀναφορικῶς πρὸς τὸ βαρύτερον ἀποτέλεσμα ὑπάρχῃ δόλος τοῦ δράστου, τότε—ἐὰν τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο συνιστᾷ τὴν ἀντικειμενικὴν ὑπόστασιν ἄλλου τινὸς ἐγκλήματος—εὑρισκόμεθα ἐνώπιον κανονικῆς μορφῆς ἐγκλήματος ἢ συρροῆς ἐγκλημάτων, οὐχὶ δὲ ἐνώπιον ἐγκλήματος ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος χαρακτηριζομένου. (Ἴδε σχετικῶς εἰς Χωραφᾶ op cit. σελ. 195).

νατὸν ὅμως νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὴν ἀμέλειάν του, ἀφ' οὗ θὰ ἔπρεπε, πολλῷ μᾶλλον ἐπειδὴ ἐπρόκειτο περὶ φοιτητοῦ τῆς Ἰατρικῆς, νὰ μὴ παραλείψῃ τὴν στοιχειώδη ἔστω θεραπείαν τοῦ τραυματισθέντος Β.

2. Εἰς τὸ αὐτὸ παράδειγμα, ἂν ὁ δράστης εἶναι ἄξεστος χωρικὸς καὶ δὲν ἐφησυχάσῃ ἀλλ' ἐπιθέσῃ κόπρον ζῴου ἐπὶ τοῦ τραύματος τοῦ Β, δυνατὸν νὰ τιμωρηθῇ μόνον δι' ἁπλῆν σωματικὴν βλάβην καὶ οὐχὶ θανατηφόρον, ἂν ἐπέλθῃ συνεπείᾳ τούτου ὁ ἐκ τετάνου θάνατος, διότι τὸ βαρύτερον τοῦτο ἀποτέλεσμα δὲν πρέπει νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὴν ἀμέλειάν του, λαμβανομένου ὑπ' ὄψει, ὅτι ἡ τοιαύτη θεραπεία ἐπιτελεῖται ἐν εὐρυτάτῃ αὐτόθι κλίμακι.

Ἕτερα ἐκ τῆς νομολογίας εἰλημμένα: 1. Κατὰ τοῦ Ε. Τ. ἠσκήθη ποινικὴ δίωξις ἐπὶ θανατηφόρῳ σωματικῇ βλάβῃ συνισταμένῃ εἰς τὸ ὅτι ἐκ προθέσεως προὐξένησεν εἰς τὸν Λ. Κ. σωματικὴν κάκωσιν, ἐξ ἧς ὁ παθὼν ὑποστὰς ἐγκεφαλικὴν διάσεισιν, ἀπεβίωσεν. Οὗτος κατεδικάσθη μόνον δι' ἁπλῆν σωματικὴν βλάβην, διότι ὡς ἀπεδείχθη, οἱανδήποτε προσοχὴν καὶ ἂν κατέβαλε δὲν ἠδύνατο νὰ προϊδῃ τὸ ἐπελθὸν ἀποτέλεσμα. Ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐστηρίχθη εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι κατὰ τὴν ἰατροδικαστικὴν ἔκθεσιν ἡ ἐπελθοῦσα κάκωσις θὰ προεκάλει εἰς ὑγιᾶ ἄνθρωπον ἀνικανότητα πρὸς ἐργασίαν μιᾶς ἕως τριῶν ἡμερῶν (ἐπρόκειτο περὶ ἁπλῆς ἐπιθέσεως καὶ ἐλαφροῦ τραυματισμοῦ), ὁ δὲ κατηγορούμενος ἠγνόει ὅτι ὁ παθὼν ἔπασχεν ἐκ χρονίας καρδιακῆς παθήσεως (Βούλευμα Πλημ/κείου Πατρῶν 231/55 Ποιν. Χρονικὰ Ε. σελ. 519).

2. Ὀρθῶς ἐδιώχθη ὁ Γ. Δ. διὰ θανατηφόρον σωματικὴν βλάβην, διότι διώξας πρὸς τὴν ἔξοδον τοῦ καταστήματος τὸν Ε. Ζ. τοῦ κατέφερεν ἰσχυρὰ κτυπήματα πρὶν ἢ οὗτος ἀμυνθῇ, ἐν συνεχείᾳ δὲ καὶ χωρὶς οὐδεὶς λόγος νὰ ὑπάρχῃ, τὸν συνέλαβεν ἐκ νέου, τὸν ἀπώθησε βιαίως καὶ τὸν ἐκτύπησε πάλιν μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ζαλισθῇ οὗτος καὶ νὰ καταπέσῃ ἐπὶ τοῦ κρασπέδου τοῦ πεζοδρομίου, μὲ περαιτέρω συνέπειαν τὸν ἀκαριαῖον θάνατόν του συνεπείᾳ κατάγματος τοῦ ἰνιακοῦ ὀστοῦ καὶ τῆς παρεγκεφαλίδος. Ἡ ἐπέλευσις τοῦ βαρυτέρου αὐτοῦ ἀποτελέσματος ἀπεδόθη εἰς τὴν ἀμέλειάν του. Ἔδει νὰ μὴ ἀπωθήσῃ τὸν Ε. Ζ. ἀφ' οὗ ἦτο ζαλισμένος κατόπιν τῶν τόσων κτυπημάτων, ἅτινα προηγουμένως ἐδέχθη. (Ἐφετεῖον Λαρίσσης 54/53 Ποιν. Χρονικὰ Δ. σελ. 243).

3. Ὁ κατηγορούμενος Ο..Π. κατέφερεν ἀνηλεῶς βαρύτατα κτυπήματα εἰς λίαν εὐπαθῆ σημεῖα τοῦ σώματος τοῦ παθόντος Σ. Τ. (κοιλιακὴν καὶ ὑπογάστριον χώραν) μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ὑποστῇ ὁ εἰρημένος θλᾶσιν τοῦ ἐντέρου, περιτονίτιδα καὶ θάνατον. Ἡ ἐπέλευσις τοῦ βαρυτέρου ἀποτελέσματος ἀπεδόθη εἰς τὴν ἀμέλειάν του. Ἂν κατέβαλεν τὴν δέουσαν προσοχὴν δὲν θὰ ἔπληττε τόσον εὐπαθῆ ὄργανα τοῦ σώματος, ὡς εἶναι ἡ κοιλιακὴ καὶ ὑπογάστριος χώρα. (Ἐφετεῖον Αἰγαίου 69/52 Ποιν. Χρονικὰ Γ. σελ. 37).

Καὶ ταῦτα μὲν ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐπέλευσιν τοῦ βαρυτέρου ἀποτελέσματος. Τί ρητέον ὅμως ἂν ὁ δράστης ἐπιχειρῶν σωματικὴν τινὰ κάκωσιν κατὰ τοῦ θύματος θέλει ἢ ἔστω ἀποδέχεται βαρεῖαν τοιαύτην, ἥτις ὅμως δὲν ἐπέρχεται; Κατὰ τὰ ἀνωτέρω λεχθέντα, τῆς ἀποπείρας ἀποκλειομένης ἐπὶ σωματικῶν βλαβῶν, θὰ πρέπει νὰ δεχθῶμεν ὅτι ὁ εἰρημένος πρέπει νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἔνοχος τετελεσμένης σωματικῆς βλάβης τῆς ἐπελθούσης ἐλαφροτέρας μορφῆς. Ἂν ὅμως ὁ δόλος του περιλαμβάνῃ καὶ τὴν ἐπέλευσιν τοῦ θανάτου, τότε οὐδεμία δύναται νὰ δημιουργηθῇ ἀμφιβολία, ὅτι θὰ κριθῇ ὡς ἔνοχος ἀποπείρας ἀνθροποκτονίας ἐκ προθέσεως καὶ μόνον τοιαύτης, οὐχὶ δὲ ἐν συρροῇ μετὰ τῆς ἐπελθούσης τετελεσμένης σωματικῆς βλάβης, διότι ἀπόπειρα ἀνθρωποκτονίας καὶ νοητὴ καὶ δυνατὴ κατὰ νόμον εἶναι.

(Συνεχίζεται)



Ο ΠΡΑΚΤΩΡ

Ὑπὸ κ. **ΑΛΕΞ. ΚΡΟΧΙΔΗ**, Ἀστυνόμου Β'

Εἰς ἕνα βιβλίο ποὺ κυκλοφόρησε τώρα τελευταία στὴ Γερμανία, σχετικὰ μὲ τὴ δρᾶσι τῆς Γερμανικῆς Κατασκοπίας στὸν τελευταῖο πόλεμο, διάβασα μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τὴν ἀκόλουθη ἱστορία ἑνὸς τέως Ἀξιωματικοῦ τῆς Ἀντικατασκοπίας τοῦ Βερολίνου :

«Παραμονὲς τοῦ ΙΙ Παγκοσμίου Πολέμου. Ἡ δρᾶσις τῆς κατασκοπίας σ' » ὅλη τὴν Εὐρώπη, εἶχε φθάσει στὸ κατακόρυφο. Μιὰ μέρα μὲ κάλεσε ὁ Δ/ντής μου » καὶ μοῦ εἶπε ὅτι ἕνας πράκτοράς μας ἀπὸ τὶς Σκανδιναυϊκὲς χῶρες, ἀνεμένετο » νὰ φθάσῃ τὸ βράδυ στὸ Βερολῖνο, καὶ ὅτι θὰ πρέπει νὰ τὸν φιλοξενήσω στὸ σπίτι » μου μόνο γιὰ κεῖνο τὸ βράδυ. Μοῦ ἔδωσε δὲ ἕνα φάκελλο σφραγισμένο μὲ τὴν » ἐντολὴ νὰ τὸν παραδώσω στὸν πράκτορα τὴν ἑπομένη τὸ πρωῒ κατὰ τὴν ἀναχώ- » ρησί του.

«Πράγματι, κατὰ τὶς 8 τὸ βράδυ, ἕνα ταξὶ σταμάτησε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι μου. » Σὲ λίγο κτύπησε τὸ κουδοῦνι κι' ἕνας ἄνθρωπος ὑψηλός, ἰσχνός, μὲ χονδρὸ παλτό, » καπέλλο καὶ μιὰ μικρὴ βαλίτζα στὸ χέρι, στεκόταν μπροστὰ στὴν πόρτα. Μὲ μιὰ » ἐλαφρὰ ὑπόκλησι μοῦ συστήθηκε μὲ τὴ συνθηματικὴ λέξι : «Περαστικὸς» καὶ » πέρασε μέσα.

«Κατὰ τὸ δεῖπνο, μοῦ εἶπε ὅτι εἶχεν ἔρθει ἀεροπορικῶς ἀπὸ τὴν Κοπεγχάγη, » ὅτι εἶχε καλὸ καιρὸ καὶ ὅτι θὰ ἐπέστρεφε τὴν ἑπομένη τὸ πρωῒ πάλι μὲ τὸ ἴδιο » μέσο. Ἀρχίσαμε κατόπιν συζήτησι γιὰ τὴν «ἀποστολή». Καθὼς γέμιζε σιγὰ-σιγὰ » τὴν πίπα του μὲ ἀγγλικὸ καπνό, μὲ παρεκάλεσε νὰ φροντίσω ὥστε τὸ «δέμα» » νὰ εἶναι ἕτοιμο τὸ πρωῒ γιὰ νὰ μὴ καθυστερήσῃ. Τελειώνοντας τὴν πίπα του, » ἄρχισε νὰ χασμουριέται, φαινόταν κουρασμένος. Εἶχε σηκωθῆ, ὅπως μοῦ εἶπε, » κατὰ τὰς 6 τὸ πρωῒ, καὶ στὸ ἀεροπλᾶνο δὲν μπόρεσε νὰ κοιμηθῆ, μὲ παρεκάλεσε » δὲ ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ πάῃ ἐνωρὶς γιὰ ὕπνο.

«Τὸν ὡδήγησα στὴ δωμάτιό του ὅπου ἄνοιξε τὴ βαλίτζα, ἔβγαλε διάφορα » μικροπράγματα, μπιτζάμες κλπ., τὰ ὁποῖα τοποθέτησε πάνω στὸ τραπέζι· κα- » τόπιν πῆρε τὰ ξυριστικά του εἴδη καὶ πῆγε στὸ λουτρό.

«Πρὶν ἀφήσω τὸ δωμάτιο, ἔρριξα μιὰ ματιὰ νὰ βεβαιωθῶ ἂν ὅλα ἦσαν ἐν » τάξει. Μεταξὺ τῶν πραγμάτων ποὺ εἶχε βγάλει, ἦτανε καὶ ἕνα ξυπνητῆρι, τὸ » ὁποῖον ἠργάζετο κανονικά. Τὸ πῆρα ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ τὸ ἔβαλα πάνω στὸ κομο- » δῖνο, δίπλα στὸ κρεβάτι. Ὅπως παρετήρησα, ὁ δείκτης «ξυπνήματος» ἦταν ἐ- » πάνω στὸ 6, ἄρα ἦσαν ἀλήθεια αὐτὰ ποὺ μοῦ εἶχε εἰπεῖ, ὅτι δηλ. εἶχε ξυπνήσῃ » αὐτὴ τὴν ὥρα, γιαυτὸ ἄλλως τε ἤθελε νὰ πάῃ ἐνωρὶς γιὰ ὕπνο. Τὸ ξυπνητῆρι » ἔδειχνε 21.05'. Ἦταν πράγματι ἐνωρίς.

«Κείνη τὴ στιγμὴ κτύπησε τὸ τηλέφωνο τοῦ γραφείου μου. Ἔτρεξα καὶ » πῆρα τ' ἀκουστικό. Ἦταν ὁ Προϊστάμενός μου :

—«Πρόσεξε» μοῦ εἶπε «μὴν ἀναφέρῃς τ' ὄνομά μου. Κάνε πὼς μιλᾷς μὲ » κάποιο θεῖο σου. Μπορῶ νὰ σοῦ μιλήσω τώρα;» ἐρώτησε.

—«Βεβαίως θεῖε μου, τί κάνεις;» ἀπήντησα «λέγε ὅ,τι θέλεις, δὲν μὲ ἐνοχλεῖς, » τοὐναντίον μάλιστα».

—«Τώρα μόλις πληροφορήθηκα, ὅτι ὁ ἐπισκέπτης σου δὲν ἀποκλείεται νὰ » εἶναι ξένος πράκτορας. 'Η πληροφορία εἶναι κάπως ἀσαφὴς καὶ φυσικὰ ἐγὼ δυ- » σκολεύομαι νὰ τὸ πιστέψω. "Αν ὅμως εἶναι ἔτσι, τότε αὐτὸς θὰ πρέπῃ νὰ ἔχῃ » μείνει στὸ Παρίσι τὶς δυὸ τελευταῖες ἡμέρες, κι' ἀπ' ἐκεῖ νὰ ἦρθε κατ' εὐθεῖαν » ἐδῶ καὶ ὄχι ἀπὸ τὴν Κοπεγχάγη. Δὲν ξέρομε ποιὰ εἶναι ἡ ἀλήθεια, γιαυτὸ χρειά- » ζεται προσοχή. Κύτταξε ἂν μπορέσῃς νὰ τὸ ἐξακριβώσῃς. Πάντως ἂν τύχῃ καὶ » ὑποψιαστῇς ἔστω καὶ τὸ παραμικρό, δηλ. ὅτι πράγματι ἔχει ἔρθει ἀπὸ τὸ Παρίσι, » μὴ τοῦ παραδώσῃς τὸ δέμα καὶ εἰδοποίησέ με ἀμέσως. Πρόσεξε ὅμως μὴ τυχὸν » καὶ καταλάβῃ ὅτι τὸν ὑποψιαζόμαστε, γιατὶ τότε... Σύμφωνοι;».

—«Μὴν ἀνησυχεῖς θεῖε, θὰ φροντίσω γιὰ ὅλα. Καληνύκτα».

«"Αφησα τ' ἀκουστικό. "Ακουσα ν' ἀνοίγῃ ἡ πόρτα τοῦ λουτροῦ καὶ σὲ λίγο » παρουσιάστηκε ὁ ἐπισκέπτης μου, ὁ ὁποῖος μὲ καληνύκτησε καὶ πῆγε γιὰ ὕπνο. » "Εκλεισε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου του, μετὰ ἄκουσα νὰ βγάζῃ τὰ παπούτσια του, » νὰ πέφτῃ στὸ κρεβάτι, καὶ κατόπιν ἀκολούθησε τὸ... ρουχαλιτό...

«'Απὸ τὴ στιγμὴ ποὺ κτύπησε τὸ τηλέφωνο, εἶναι ζήτημα ἂν εἶχαν περάσει » 6—7 λεπτά. Κύτταξα τὸ ρολόϊ μου, ἦταν ἀκριβῶς 22,12'. Κάθησα κατόπιν κι' » ἐξήτασα τὰ δρομολόγια τῶν ἀεροπλάνων, πλὴν ὑπῆρχον τόσα πολλά, τόσον ἀπὸ » τὴν Κοπεγχάγη ὅσο καὶ ἀπὸ τὸ Παρίσι, ποὺ δὲν μποροῦσα νὰ βρῶ λογαριασμό. » "Εψαξα κατόπιν τὸ παλτό του ποὺ κρεμόταν στὸ χώλλ: Στὴ μιὰ τσέπη ὑπῆρχεν ἕνα » ζευγάρι γάντια δερμάτινα, στὴν ἄλλη ἕνα μαντήλι. Στὴν ἐσωτερικὴ τσέπη μιὰ » ἐφημερίδα τῆς Κοπεγχάγης τῆς 22 Νοεμβρίου (εἴχαμε 24 Νοεμβρίου), πέραν » τούτου τίποτε. 'Αλλὰ τὶ ἤλπιζα νὰ βρῶ; Κανένα εἰσιτήριο τοῦ Παρισινοῦ Μετρό; » 'Ο μουσαφίρης μου ἦταν ἀρκετὰ ἔξυπνος γιὰ νὰ μὴ πέσῃ σὲ τέτοιες γκάφες. » Παρὰ ταῦτα, ὑπῆρχε κάτι ποὺ δικαιολογοῦσε σοβαρῶς τὶς ἐναντίον του ὑπόνοιες. » Βγῆκα ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι, πῆγα σὲ ἕνα τηλεφωνικὸ θάλαμο καὶ ἀνέφερα σχετικῶς » στὸν Προϊστάμενό μου.

«Τὴν ἑπομένη τὸ πρωῒ πῆγα καὶ ἐξύπνησα τὸν «π ε ρ α σ τ ι κ ό», τοῦ παρέ- » θεσα ἕνα καλὸ πρόγευμα, τοῦ παρέδωσα τὸ φάκελλο σφραγισμένο ὅπως ἦταν, τοῦ » εὐχήθηκα καλὸ ταξίδι καὶ ἀφοῦ μ' εὐχαρίστησε γιὰ τὶς περιποιήσεις μ' ἐχαιρέ- » τησε κι' ἔφυγε.

«'Εκ τῆς μετέπειτα παρακολουθήσεως διεπιστώθη, ὅτι ὁ φίλος μου εἶχε πάρει » τὸ ἀεροπλᾶνο τῆς Κομπεγχάγης, πλὴν κατέβηκε στὸ Βέλγιο καὶ πῆγε σιδηροδρο- » μικῶς στὸ Παρίσι. 'Εκεῖ πάλιν, ἐξηκριβώθη, ὅτι ἐπεσκέφθη τὰ γραφεῖα πληρο- » φοριῶν ξένης Δυνάμεως. Δὲν θὰ ἔμεινε ὅμως ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὶς παληοεφη- » μερίδες ποὺ βρῆκε μέσα στὸ δέμα ὅταν τὸ ἄνοιξε!».

"Ωστε αἱ ὑπόνοιαι τοῦ 'Αξιωματικοῦ εἶχαν βγῆ σωστές;

Ναί, ἀλλὰ τὶ ἦταν αὐτὸ ποὺ τὸν ἔκαμε νὰ ὑποψιαστῇ; (1)

---

1. 'Η λύσις θὰ δοθῇ στὸ ἑπόμενον. 'Εν τῷ μεταξὺ ἠμποροῦν οἱ ἀναγνῶσται μας ἀστυ- νομικοὶ νὰ ἀποστείλουν μέχρι τῆς 6ης Φεβρουαρίου ἐ.ἔ. τὰς ἀπαντήσεις των καὶ θὰ δημο- σιευθῇ ἡ ὀρθὴ ποὺ θὰ λύσῃ τὸ πρόβλημα.

«Γίνονται θαύματα σήμερα, ὅπως στὰ παληὰ τὰ χρόνια;...»*

Ὑπὸ κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΠΗΛΟΥ**, Ἀρχιφύλακος

Φεβρουάριος 1958.

Γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ σήμερα, ἂς ἀφήσουμε τὴ σκέψη μας νὰ πλανηθῇ ἔξω, στοὺς λασπωμένους δρόμους... ἐκεῖ ποὺ ἡ ζωὴ παίρνει μιὰν ἄσχημη ὄψη... ἐκεῖ ποὺ ὑπάρχει λίγη δυστυχία...

Ἐκεῖ στάθηκε πάντα ἡ στήλη αὐτή... Καὶ τὴν ἰδέα τῆς Ἀγάπης παντοῦ καὶ πάντα ὑπηρέτησε μ' εὐλάβεια...

Ἀπόψε ἂς ἀγκαλιάσουμε μὲ στοργὴ κάποια παιδάκια ἄτυχα, ποὺ μιὰ κακὴ μοῖρα τἄσπρωξε στὸ παραστράτημα, τὰ κύλησε στὶς λάσπες...

Κι' ἀπόμειναν νὰ σέρνωνται στὸ βοῦρκο,
πουλάκια, μὲ σπασμένα τὰ φτερά...

Τὰ παραστρατημένα παιδιά.

Δὲν τὰ ρήμαξε πάντα ὁ κινηματογράφος, τὰ βιβλία, οἱ συναναστροφές...

Καμμιὰ φορὰ τὰ δολοφονοῦν καὶ οἱ ἀνάγκες τῆς ζωῆς... Τὰ δολοφονοῦμε κι' ἐμεῖς οἱ ἴδιοι, μὲ τὴν ἀδιαφορία μας... Τί; Δὲν τὸ πιστεύετε;

Θὰ σᾶς ἀφηγηθῶ λοιπὸν μιὰ ὁλότελα ἀληθινὴ ἱστορία, ὅπως τὴν ἔζησα κάποτε, σὲ μιὰν ἄκρη τῆς Ἀθήνας φτωχική...

.....

.....

Εἶναι μιὰ ἥσυχη χειμωνιάτικη νύχτα.

Κάνει κρῦο, μὰ δὲν φυσᾷ, οὔτε βρέχει.

Εἶναι ἕνα βράδυ φωτεινό, σιγαλό, πονεμένο... μ' ἕνα ὠχρὸ φεγγάρι ψηλὰ στὸν οὐρανό, καὶ μὲ λίγα ἀστεράκια ποὺ ἔχουν πλησιάσει τόσο τὴ γῆ, ὥστε λὲς ὅτι ἂν ἁπλώσῃς τὰ χέρια σου θὰ μπορέσῃς νὰ τ' ἀγγίξῃς.

Ὁλόγυρα σκιές, καὶ κάπου κάπου, κάτω ἀπὸ τὶς φυλλωσιὲς τῶν δένδρων, κανένα καθυστερημένο ζευγάρι ποὺ καληνυχτίζεται...

Σκηνικὰ φθηνά, ὁλότελα ἀνθρώπινα, πάνω σ' ἕνα σκοῦρο φόντο ποὺ σχηματίζεται ἀκαθόριστο ἐκεῖ κάτω, στὸ τελευταῖο σύνορο τῆς γῆς...

Σιωπή... Σιωπή... πολλή...

Μονάχα τὸ πανάρχαιο τραγοῦδι τῆς νύχτας πλανιέται δῶ καὶ κεῖ, ταπεινό, μουρμουριστό, γλυκό, παράξενο...

Κι' ἐγὼ περπατῶ... Περπατῶ ἀργά... ἀργὰ μέσα στὸ ἥσυχο, χειμωνιάτικο ἐτοῦτο βράδυ, ἀκολουθῶντας τὴ σκοπιά μου, ποὺ ἄλλοτε ἀνηφορίζει στὶς γραφικὲς πλαγιὲς αὐτοῦ τοῦ μικροῦ σκοτεινοῦ λοφίσκου, κι' ἄλλοτε κατεβαίνει ἴσαμε τὰ πρῶτα σπίτια τῆς ἀπόμερης γειτονιᾶς...

Εἶμαι ὑπηρεσία... Ἔχω τὴ σκέψη πεντακάθαρη, καὶ τὴν καρδιὰ γεμάτη ἀπὸ ἀγάπη γιὰ κάθε συνάνθρωπό μου...

---

* Τὸ ἀνωτέρω κείμενον τοῦ ἡμερολογίου τῆς Ἀστυνομίας δημοσιεύεται ὑπὸ μορφὴν ἐπικαιρότητος, ὡς ἐλαχίστη προσφορὰ κατὰ τὴν «Ἑβδομάδα τοῦ παραστρατημένου παιδιοῦ», εἰς τὴν ὁποίαν ἀφιερώθη καὶ ὁλόκληρον τὸ ραδιοφωνικὸν πρόγραμμα τῆς Ἐκπομπῆς τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων τῆς 15/1/1958.

Καὶ περπατῶ... Ὅλο, περπατῶ, μέσα στὶς νύχτας τὴ σιγαλιά...

Κοντεύουν πιὰ μεσάνυχτα, καθὼς διαβαίνω ἔξω ἀπ' τὴ φτωχική, λευκὴ ἐκκλησούλα τῆς γειτονιᾶς...

Τὸ φῶς τῶν καντηλιῶν τρεμοσβήνει, καὶ μιὰ γαλήνη Οὐράνια κυκλώνει τὸ Ναό. Στ' αὐτιά μου ἀντηχεῖ μιὰ γυλκειὰ ψαλμῳδία...

«Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν Οὐρανῶν,
αἰνεῖτε Αὐτόν, κατὰ τὸ πλῆθος τῆς μεγαλωσύνης αὐτοῦ...».

Γέρνουν τὰ φύλλα τοῦ ἀντικρυνοῦ δένδρου... τρεμοσβήνει πάντα τὸ φῶς τῶν καντηλιῶν, κι' οἱ φεγγαριάτικες ἀχτίδες μπαίνουν δειλὰ νὰ προσκυνήσουν τὸ παληὸ εἰκονοστάσι...

Ἕνα ρῖγος περνᾷ τὸ σῶμα μου... Κάνω ταραγμένος τὸ σταυρό μου, καὶ ἑτοιμάζομαι νὰ προχωρήσω ὅταν κάτι μὲ καθηλώνει στὴ θέση μου...

Ἔξω ἀπὸ τὴν θύρα τοῦ Ναοῦ ἀνταμώνω ἕνα παράξενο προσκυνητή... Εἶναι ἕνα παιδὶ ἕως 12 χρόνων... Μήπως τάχα ὀνειρεύομαι;

Μὰ ὄχι... Νάτο γονατιστό, τὸ ἀδύνατο παιδάκι, δίπλα σ' ἕνα καλαθάκι μὲ καραμέλλες... Ἡ καρδιά μου χτυπᾷ τόσο δυνατὰ ποὺ νομίζω ὅτι ἀκούγονται οἱ κτύποι της σ' ὅλη τὴν πλάση... Ἀνεβαίνω τὰ πέτρινα σκαλοπάτια, καὶ πλησιάζω... «Παιδί μου» ψιθυρίζω δειλά, σὰν νὰ φοβᾶμαι μὴν ταράξω τὴ γαλήνη του «παιδί μου τί ἔχεις; Τὶ κάνεις τέτοια ὥρα ἐδῶ; Γιατὶ δὲν πᾷς νὰ κοιμηθῇς;».

Γυρνᾷ τότε ἐκεῖνο ξαφνιασμένο τὸ ξανθὸ κεφαλάκι του, καὶ μὲ κυττάζει παραξενεμένο... Τὸ ματάκια του εἶναι δακρυσμένα... Κλαίει... Ναὶ κλαίει, τὸ φτωχὸ μικροῦλι...

Σηκώνεται ὕστερα, παίρνει ἀπὸ κάτω τὸ πανεράκι του μὲ τὶς καραμέλλες, σκουπίζει τὰ δακρυσμένα ματάκια του μὲ τὸ μανίκι του, καὶ μ' ἀπαντᾷ μὲ χαμηλωμένο τὸ κεφάλι : «Ὦ μὴ μὲ πᾶτε μέσα, κύριε Ἀστυνόμε... Συγχωρέστε με ποὺ βρίσκουμε μόνος ἐδῶ... Δὲν ἔχω ταυτότητα... Μὰ δὲν ἔκανα τίποτε κακό... ἀλήθεια σᾶς λέω... εἶμαι καλὸ παιδί..." Ἔτσι μοῦ λέει κάθε τόσο καὶ λιγάκι ἡ μαννούλα μου... Μὲ χαϊδεύει ἡ καϋμένη...».

«Μὴ φοβᾶσαι παιδί μου» τοῦ ἀπαντῶ, ὅσο μπορῶ πιὸ γλυκά, «οἱ ἀστυφύλακες ἀγαποῦν τὰ καλὰ παιδιά, σὰν κι' ἐσένα... Κι' ἐσὺ φαίνεσαι καλὸ παιδί... Ἔχει δίκηο ἡ μαννούλα σου...».

Σήκωσε τότε τὸ βλέμμα του κατὰ πάνω μου, μὲ μιὰν αὐθόρμητη χαρούμενη κίνηση... «Ἀλήθεια τὸ λέτε, κύριε Ἀστυνόμε; Δὲν θὰ μὲ πᾶτε μέσα;» μὲ ρωτάει...

«Καὶ βέβαια παιδάκι μου» τοῦ ξαναλέω, «ἀλήθεια τὸ λέω». Γιατὶ νὰ σὲ πάω μέσα; Τί κακὸ ἔκανες; Πῶς σὲ λένε, λοιπόν;».

«Κωστάκη», ἀπαντᾷ ξαναχαμηλώνοντας τὸ κεφάλι...

«Ὡραῖα λοιπόν, Κωστάκη... Ἂς δοῦμε τώρα πῶς μπορῶ νὰ σὲ βοηθήσω... Γιατί, γιὰ νἆσαι ἐδῶ μονάχο σου τέτοια ὥρα, κάτι θὰ σοῦ συμβαίνει... Ἔτσι δὲν εἶναι; Τί ἔχεις; Πῶς βρέθηκες ἐδῶ; Γιατί ἔκλαιγες; Νὰ μοῦ τὰ πῇς ὅλα, χωρὶς νὰ ντρέπεσαι, καὶ χωρὶς νὰ φοβᾶσαι... Κι' ἐγὼ ποὺ εἶμαι ἕνας μεγάλος Ἀστυνόμος, θὰ καταφέρω νὰ σὲ βοηθήσω... λοιπόν ;».

Δὲν σήκωσε τὸ κεφάλι νὰ μὲ κυττάξῃ, μὰ συνέχισε ἀργὰ-ἀργά, μὲ λόγια φοβισμένα στὴν ἀρχή, πιὸ θαρρετὰ ὕστερα :

«Εἶμαι ὀρφανὸς ἀπὸ πατέρα, κύριε Ἀστυνόμε... Κι' ἡ μαννούλα μου εἶναι ἄρρωστη..." Ἔχει μιὰ «κακιὰ ἀρρώστεια» εἶπε κάποιος γιατρὸς ποὺ τὴν εἶδε... Καὶ θέλει λέει φαΐ, πολὺ φαΐ, καὶ φάρμακα, καὶ περιποίηση... Ἀπὸ τὸν πατέρα παίρνουμε μιὰ μικρὴ σύνταξι, μὰ δὲν φθάνει... Γι' αὐτό, ἀναγκάστηκα νὰ σταματήσω τὸ σχολειό μου καὶ βγαίνω μ' αὐτὸ τὸ καλαθάκι στοὺς δρόμους, καὶ πουλῶ καραμέλλες... Ἔτσι τὰ καταφέρνω νὰ δίνω λίγο καλὸ φαγάκι στὴν ἄρρωστη μαννούλα

μου... ὅσο γιὰ μένα... Δὲν πειράζει κύριε Ἀστυνόμε... Κάτι τρώω κι' ἐγώ...

Χθὲς ὅμως ἡ μαννούλα μου χειροτέρεψε... καὶ σήμερα, σήμερα ποὺ ἔπρεπε νὰ γυρίσω μὲ τὶς τσέπες γεμᾶτες, γυρνῶ μὲ ἀδειανὰ τὰ χέρια... Δὲν πῆγαν καλὰ οἱ δουλειὲς σήμερα... Δυὸ καραμέλλες μόνο πούλησα... Πῶς νὰ γυρίσω σπίτι μου; Πῶς ν' ἀντικρύσω τὴν ἄρρωστη μανούλα μου; Τί νὰ τῆς πῶ; Τί νὰ κάνω; Γι' αὐτὸ γυρίζοντας ἀπ' τὰ κέντρα, στάθηκα ἐδῶ στὴν ἐκκλησία, γιὰ νὰ παρακαλέσω τὸ Χριστό... Αὐτὸς κάτι μπορεῖ νὰ κάνῃ καὶ γιὰ μᾶς... Ἀλήθεια, γιὰ πέστε μου, κ. Ἀστυνόμε, **«γίνονται θαύματα σήμερα, ὅπως στὰ παληὰ τὰ χρόνια;...»**.

Τὰ μάτια μου εἶχαν βουρκώσει... Ἕνα βάρος πλάκωνε τὴν καρδιά μου... Ἡ φωνή μου ἔτρεμε, καθὼς τοῦ ἀπαντοῦσα :

«Καὶ βέβαια γίνονται, Κωστάκη... Ὅταν πιστεύῃ κανένας στὸ Θεό, δὲν χάνεται. Πήγαινε στὸ σπίτι σου ἥσυχος...Ἴσως αὔριο ὁ καλὸς Θεὸς νὰ σ' ἔχῃ λυπηθῆ... Μὰ γιὰ σήμερα... νά, θέλω νὰ πῶ, γι' ἀπόψε... Πᾶρε αὐτὰ λεφτά... Τί μὲ κυττάζεις ἔτσι παιδί μου; Τὶ πᾷς νὰ κάνῃς; Νὰ μοῦ φιλήσῃς τὸ χέρι: Τρελλάθηκες; Τὶ σοῦκανα; Καραμέλλες θέλω ν' ἀγοράσω γιὰ μένα... γιὰ... γιὰ τὰ παιδιά μου... καὶ... καὶ γιὰ τοὺς συναδέλφους μου, στὸ Τμῆμα... Θὰ περάσω αὔριο νὰ τὶς πάρω... Βάλε τώρα στὴν τσέπη σου τὰ λεφτὰ καὶ ἄντε... Πήγαινε στὸ σπίτι σου... καὶ νὰ δῇς ὅτι αὔριο ἡ μαννούλα σου θὰ ἔχῃ πάει σ' ἕνα μεγάλο Νοσοκομεῖο. καὶ θὰ γίνῃ καλά...».

Ὁ μικρὸς ἔφυγε τρέχοντας...

Κι' ἀπόμεινα μονάχος, ἔξω ἀπὸ τὸ Ναό... μονάχος καὶ συλλογισμένος... Αὐτὸς ὁ μικρός...

Εἶναι μιὰ θλιβερὴ σκηνὴ ἀπὸ τὸ θέατρο τῆς ζωῆς... μία ἀπὸ τὶς πολλές, ἀπ' τὶς ἀμέτρητες... Μιλοῦσε μὲ παράπονο... ἔκλαιγε... Κάποιον κατηγοροῦσε... Ποιὸν ἀρά γε; Ἴσως ἐμένα, ἴσως ἐσᾶς ἢ καὶ ὅλους μας...

Κι' ἂν αὔριο τὸ φτωχὸ παιδὶ τῆς νύχτας παραστρατήσῃ; Ἂν κλέψῃ; Ἂν παρανομήσῃ; Ὦ! Τότες...

Θαρθοῦμε ὅλοι μαζὶ νὰ τὸ κατηγορήσουμε. Θὰ δημοσιεύσουμε τ' ὄνομά του στὶς ἐφημερίδες μὲ ἀγανάκτηση... «Μικρὸ κακοποιὸ» θὰ τὸ ὀνομάσουμε... Κι' ὅμως... εἶναι ἕνας μικρὸς μάρτυρας, ποὺ ἡ κοινωνία ἔβαλε στὶς μικρὲς κι' ἀσθενικὲς πλάτες του ἕνα πελώριο σταυρό...

Ἄ, εὐγενικοί μου φίλοι... Σπλαχνισθῆτε τὸ φτωχὸ παιδάκι, ποὺ μεγαλώνει μέσα σὲ τέτοια τραγικὴ ἀνέχεια... Κάνει ὅ,τι μπορεῖ τὸ Κράτος...Ἀγωνίζεται φιλότιμα, ὑπεράνθρωπα... Βοηθῆστε κι' ἐσεῖς...

Ὁ μικρὸς Κωστάκης τῆς νύχτας θὰ γίνῃ κάποτες ἕνας μεγάλος πολίτης...

Μὲ τὶ αἰσθήματα ἀπέναντί μας θἄναι γεμάτη ἡ καρδιά του;

Τὸ παραστρατημένο παιδί...

Ἂς ρωτήσῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον : «Γιατὶ παραστράτησε;». Τὶ τοὔφταιξε; Ὁ κινηματογράφος; τὸ θέατρο; τὸ κακὸ βιβλίο; Ἡ ὕποπτη συναναστροφή; Ἔ... τότε... ἐμπρός... Ἂς ὑψωθοῦμε ὅλοι μαζί, σὰν ἕνα Πελώριο Τεῖχος ἀνάμεσα σ' αὐτὰ καὶ στὰ παιδιά μας...

Κι' ἂν πεινᾷ; ἂν μοιάζῃ τοῦ μικροῦ Κωστάκη; Ἂν ἔχῃ μάννα ἄρρωστη ἢ μέθυσο πατέρα; Ὦ! τότε... Ἂς μὴν περιμένουμε νὰ παραστρατήσῃ γιὰ νὰ τὸ βοηθήσουμε... Ἂς τ' ἀγκαλιάσουμε. Ἂς τοῦ ζεστάνουμε τὴν καρδούλα του...

«Γίνονται θαύματα σήμερα, ὅπως τὰ παληὰ τὰ χρόνια;» ρώτησεν ὁ Κωστάκης. Ἂς ἀποδείξουμε στὰ φτωχὰ παιδάκια ὅτι πάντα γίνονται θαύματα, γιατὶ πάντα ὑπάρχουν καλοὶ ἄνθρωποι, καὶ πάντα ὁ καλὸς Χριστούλης βοηθάει τὰ καλὰ παιδιά.

Μὲ μιὰ ἀκόμα σκηνὴ θὰ κλείσω τὸ ἀποψινό μου ἡμερολόγιο... Μ' ἕνα ἀκόμα φτωχοῦλι... μ' ἕνα ἀγαπημένο μου ποίημα...:

Μὲ καλαθάκι ἀδειανὸ
κι' ὡς τὴν καρδιὰ θλιμμένο,
ἕνα μικρούτσικο φτωχό,
εἰς τὸ σχολειό του μοναχὸ
τραβοῦσε τὸ καϋμένο.

*

Περνοῦσε ἀπὸ κάτασπρο
μικρὸ ἐρημοκλῆσι,
τοῦ φάνηκε ὡσὰν φωλιὰ
ὅπου ζεσταίνουν τὰ πουλιὰ
χιονιᾶς ὅταν φυσήξῃ.

*

Εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ καλοῦ
Σωτῆρος μας ἐστάθη.
Κι' ὡσὰν νὰ εἶχε μπρός του τὸ Χριστό,
τοῦ ἔλεγε γονατιστό,
ἀπ' τῆς ψυχῆς τὰ βάθη :

*

«Χριστέ, δὲν ἔχουμε ψωμὶ
στὸ σπίτι μας. Καὶ κλαίω.
'Ιδὲ τὸ καλαθάκι μου, ἂν ψέμματα σοῦ λέω.
'Εγώ, εἶμαι καλὸ παιδί, μοῦ εἶπε ἡ μητέρα,
καὶ δὲν πειράζει νηστικό, νὰ μείνω καὶ μιὰ μέρα.
Μὰ τὰ μικρὰ ἀδέλφια μας, κι' ἡ πιὸ μικρή μας Φρόσω,
δὲν εἶναι κρῖμα νὰ πεινοῦν νύχτα καὶ μέρα τόσο;
Καλά. 'Εμᾶς, μᾶς ἄφησες καὶ δὲν μᾶς συλλογᾶσαι.
Ὅμως τὴ Φρόσω δὲν μπορεῖς νὰ πῇς πῶς δὲν λυπᾶσαι.
Νά. Σοῦ τὰ εἶπα ὅλα μας τὰ βάσανα, τὶς λύπες.
Νὰ μὴν μοῦ λέγῃς ὕστερα : «Γιατὶ δὲν μοῦ τὰ εἶπες;...».

'Η ἀθῶα ἐτούτη προσευχὴ ἂς ἀντηχήσῃ ὁλόγυρα ζεστή, μελλωδική, παραπονεμένη. Ἂς τρυπώσῃ μέσα στὶς καρδιές μας. Κι' ἂς κάνουμε ὅλοι κι' ἀπὸ ἕνα θαῦμα ἀγκαλιάζοντας τὰ φτωχὰ παιδάκια... Τὰ διώχνουμε ἔτσι ἀπ' τὶς φυλακὲς καὶ ἀραιώνουμε τὶς τάξεις τῶν παραστρατημένων παιδιῶν.

Τὰ παιδιὰ εἶναι ἡ αὐριανή μας ἐλπίδα...

Σ. ΠΗΛΟΣ

Ἀλέξανδρος Μητρόπουλος

...Πρὶν λίγες μέρες, μέσα στὴν ὁλόλαμπρη ἀστυνομικὴ ἱστορία, προστέθηκε ἕνας ἀκόμα τάφος... ἕνας ἀπέριττος, λουλουδιασμένος τάφος... στερνὴ κατοικία ἑνὸς διαλεχτοῦ ἀγωνιστοῦ τῶν ἀστυνομικῶν Ἰδεωδῶν, τοῦ ἀξέχαστου Ἀστυνόμου Ἀλεξάνδρου Μητροπούλου...

Ἡ ἱστορία τῆς ζωῆς του εἶναι μία ὁλάκαιρη, πεντακάθαρη κι' εὐγενικὴ ἱστορία... ἱστορία θυσίας... ἰδανικῶν... πίστεως... Μοιάζει μ' ἕναν ὄμορφο, μ' ἕνα γαλάζιο θρῦλο... μ' ἕνα Σύμβολο, ποὺ θὰ θυμίζῃ πάντα σ' αὐτοὺς ποὺ ἔρχονται τὸν ἀκατάβλητο ἀγωνιστή, τὸν ὑπέροχο χριστιανό, τὸν εὐγενικὸ ἄνθρωπο, τὸν ἐκλεκτὸ ἀστυνομικό, τὸν φλογερὸ πατριώτη... θὰ θυμίζῃ ὅλα μαζὶ τὰ Ἰδανικὰ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ποὺ βρέθηκαν συνταιριασμένα στὸ πρόσωπό του...



† ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ Ἀστυνόμος Ἀλέξανδρος Μητρόπουλος ἀκολούθησε τὴν μοῖρα τῶν ἀγαπημένων τοῦ Θεοῦ... Μετῴκησε στὴν Οὐράνια Πατρίδα... Ὅμως ἄφησε πίσω του τὴν πανέμορφη ἀνάμνησή του... νὰ ζῇ καὶ νὰ βασιλεύῃ στὶς καρδιές μας.

Δὲν πέθανε στὰ βαθειὰ γηρατειά του...

Νεώτατος ἀκόμα ἔπεσε ἀγωνιζόμενος... Ἔπεσε ἐπάνω στὸ Καθῆκον... Ἔπεσε σὰν Ἥρωας... Καὶ κέρδισε τὴν Ἀθανασία, τὴν Εὐγνωμοσύνη καὶ τὴν Ἀγάπη μας...

Ὁ θάνατος τὸν βρῆκε ἐν ὑπηρεσίᾳ... Τὸν ἀντιμετώπησε σὰν ἄνδρας, καθὼς ἀψηφῶντας κόπους καὶ ταλαιπωρίες ρίχτησε μ' εὐσυνειδησία Μάρτυρος στὸ σκληρὸ καὶ ἄχαρι καθῆκον...

Πάλαιψε... μὰ ὑπέκυψε στῆς φθορᾶς τὸν πανάρχαιο Νόμο... Τὸν πῆρε τῆς Ἀθανασίας τὸ αἰώνιο ρεῦμα, γιὰ νὰ τὸν ξεκουράσῃ... γιὰ νὰ τὸν ὁδηγήσῃ εἰς «τόπον χλόης»... «ἔνθα οἱ δίκαιοι ἀναπαύονται»...

Ἔφυγε... Κι' ἀπομείναμε μόνοι, μὲ ματωμένη τὴν καρδιά, νὰ τὸν συλλογιζώμαστε καὶ νὰ δεώμαστε γι' αὐτόν...

Ὁ Ἀλέξανδρος Μητρόπουλος ὑπῆρξε ἐπίλεκτο στέλεχος τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, ἀλλὰ καὶ ἐπίλεκτο μέλος τῆς Ἑλληνικῆς Κοινωνίας, ὑπὲρ τῆς ὁποίας ἠνάλωσε καὶ τὴν ζωή του...

Μὲ τὶς ἱκανότητες καὶ τὶς ἀρετές του, μὲ τὴν ἐργατικότητα καὶ τὴν εὐσυνειδησία του, εἶχε κατακτήσει τὶς ψυχὲς ὅλων τῶν ἀστυνομικῶν, ἀλλὰ καὶ τοῦ κοινοῦ...

Γι' αὐτὸ τὴν σορό του ἀκολούθησαν μέχρι τὴν τελευταία της κατοικία, πλῆθος κόσμου ἐκλεκτοῦ, ὅπως ὁ Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης κ. Κων/νος Παπακωνσταντίνου, ὁ Ὑφυπουργὸς Ἐσωτερικῶν κ. Ν. Ἀθανασίου, οἱ τέως Ὑπουργοὶ κ.κ. Μανιαδάκης καὶ Τουρκοβασίλης, ὁ τ. βουλευτὴς κ. Μπουραντᾶς, ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος κ. Νικ. Κόκκινος, οἱ τέως Ἀρχηγοὶ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος κ. κ. Σπύρου καὶ Λεονταρίτης, ὁ Διευθυντὴς Ἀθηνῶν κ. Ρακιντζῆς, ὁ Δ/ντὴς Πειραιῶς κ. Κανελλόπουλος, ὁ Διοικητὴς Ἀσφαλείας κ. Καραμπέτσος, οἱ Ἀστυνομικοὶ Δ/νταὶ κ.κ. Συνοδινός, Ζαγκλῆς, Σπυρόπουλος, Πουλικάκος, Καρανάσος,

Τσίπης, Παπανικολάου, Κοντογιώργος, Πανέτσος, Καραχάλιος, Καθάρειος, Βάλλας, Μπαρδόπουλος, 'Αργυντουλάκης, Νικητάκης, Τασσιόπουλος, Βερελῆς, Παπασταφίδας, Χαλοῦλος, Κανελλάκης, οἱ τέως 'Αστυνομικοὶ Δ/νταὶ κ.κ. Λίναρης, Γιαννοῦτσος, Σταματιάδης, Καρυώτης καὶ Κακαβᾶς, ἀντιπροσωπεῖες 'Αξιωματικῶν 'Αστυνομίας, Στρατοῦ καὶ Χωροφυλακῆς, συγγενεῖς καὶ φίλοι τοῦ μεταστάντος καὶ πολλοὶ ἀστυνομικοί.

'Επίσης παρέστη ὁλόκληρη ἡ Φιλαρμονικὴ τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων.

Τὸν νεκρὸ ἀπεχαιρέτησεν ὁ 'Αστυνομικὸς Διευθυντὴς κ. Παναγιώτης Μπαρδόπουλος, μὲ τὰ κατωτέρω ὑπέροχα λόγια :

«**'Ο 'Αλέξανδρος Κωνταντίνου Μητρόπουλος!**

«'Ο 'Αστυνόμος τῆς 'Υποδιευθύνσεως Γενικῆς 'Ασφαλείας 'Αθηνῶν!

«'Ο 'Εργάτης ὁ ἐμπνευσμένος καὶ ὁ ἄοκνος!

«'Ο 'Αγωνιστής! 'Ο ἀγωνιζόμενος μὲ τὸν παλμὸν τῆς πίστεως καὶ τὴν θέρ» μην τοῦ ἐνθουσιασμοῦ του!

«'Ο πιστὸς τοποτηρητὴς τοῦ μεγαλειώδους βωμοῦ τοῦ καθήκοντος!

«'Ο λάτρης τῆς 'Ελληνικῆς ἰδέας!

«Εἶναι νεκρός!!

«'Επεσεν εἰς τὰς ἐπάλξεις τοῦ καθήκοντος, ἀμυνόμενος τῆς Κοινωνίας ἐναν» τίον τῶν κακοποιῶν καὶ φθοροποιῶν στοιχείων, τὰ ὁποῖα τείνουν νὰ τὴν διαλύσουν » ὑπὸ οἱανδήποτε μορφήν!

«Εἰς τὸ εὐγενὲς αὐτὸ ἔργον εἶχεν ἀφιερώσει ἐξ ὁλοκλήρου τὸν ἑαυτόν του » ὁ 'Αλέκος Μητρόπουλος καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ προσέφερε καὶ αὐτὴν τὴν ζωήν του.

«Εἶναι ἡ μοῖρα τῶν ἡρώων! 'Ο προορισμὸς τῶν ἀγωνιστῶν! 'Η θυσία ὑπὲρ » τοῦ ὡραίου! ὑπὲρ τοῦ 'Ελληνικοῦ!

«'Αγῶνες καὶ θυσίαι ἰδεῶν, 'Ελληνικῶν ἰδεῶν! 'Αγῶνες πίστεως! 'Αγῶνες » ἐξασφαλίσεως τῶν ἠθικωτέρων τοῦ ἀνθρώπου ἀγαθῶν, τῆς τάξεως καὶ τῆς ἀσφα» λείας, ὑπὲρ τῆς 'Ελευθερίας ἀγῶνες!

«Οἱ ἀγῶνες σου αὐτοὶ καὶ ἡ θυσία σου, ἀγαπημένε 'Αλέκο, μᾶς ἔφερεν ἐδῶ, » γύρω ἀπὸ τὸ φέρετρό σου διὰ νὰ κλαύσωμεν διὰ τὸν πρόωρον χαμό σου, ἀλλὰ » καὶ διὰ νὰ θαυμάσωμεν τὸ μεγαλεῖον σου!

«Τὸ μεγαλεῖον τῶν ὑπηρεσιῶν σου! Τὴν ἀπέραντον ἱστορίαν σου εἰς τοὺς » 'Εθνικοὺς καὶ τοὺς ὑπηρεσιακούς σου ἀγῶνας!

«'Η βαθεῖα θλῖψις καὶ ἡ βαθυτάτη αἴσθησις ἀπὸ τὸ ἀναπάντεχο τοῦ χαμοῦ » σου, μᾶς φέρουν εἰς τὴν ἀκατανίκητον τῶν ἀναμνήσεων δύναμιν, ἡ ὁποία μᾶς δίδει » τὴν παρηγορίαν.

«'Οδηγούμεθα αὐτὴν τὴν στιγμὴν εἰς τὰς ἐπάλξεις τῶν ὡραίων ἐκείνων ἀνα» μνήσεων καὶ σὲ βλέπομεν, ἀλησμόνητε 'Αλέκο!

«Σὲ βλέπομεν νεαρὸν ἀκόμη ἀξιωματικὸν τῆς 'Αστυνομίας νὰ διακρίνεσαι μὲ » τοὺς πρώτους εἰς τοὺς ὡραίους ἀλλὰ καὶ σκληροὺς ἀγῶνας τοῦ ἀστυνομικοῦ ἐπαγ» γέλματος καὶ νὰ ἀναδεικνύεσαι ταχέως μεταξὺ τῶν ἀρίστων.

«Σιωπηλός, ἀθόρυβος, πρᾶος, ἀνελάμβανες μὲ νεανικὸν παλμὸν καὶ 'Ελλη» νικὸν ἐνθουσιασμὸν τὰ ὑπηρεσιακά σου καθήκοντα, τὰ ὁποία ἐξετέλεις πλήρως » καὶ παρεῖχες ὡραιότατα παραδείγματα.

«Σὲ βλέπομεν κατὰ τὴν περίοδον τῆς βαρβάρου κατοχῆς ἀγωνιζόμενον εἰς » τοὺς δυσκολωτέρους τομεῖς ὑπὲρ τῆς 'Ελληνικῆς καὶ συμμαχικῆς νίκης!

«Πόσες φορὲς ἐξέθεσες τότε τὴν ζωήν σου εἰς κίνδυνον!...

«Σὲ βλέπομεν κατὰ τὴν περίοδον τῆς 'Εθνοκτόνου Δεκεμβριανῆς στάσεως » ἀγωνιζόμενον εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν τῆς 'Υποδιευθύνσεως » Γενικῆς 'Ασφαλείας 'Αθηνῶν καὶ ἐπιδεικνύοντα αὐταπάρνησιν καὶ ἡρωϊσμόν.

«Σὲ βλέπομεν κατὰ τὴν περίοδον τῆς ξενοδούλου ἀνταρσίας, ἀγωνιζόμενον

» εἰς τὴν ἐκκαθάρισιν τῶν μετόπισθεν καὶ παρέχοντα σημαντικὰς ὑπηρεσίας εἰς τοὺς » ἀγῶνας τοῦ ἐνδόξου Στρατοῦ μας! Καὶ τὸ Σῶμα τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων σὲ ἔχει » ἐγγράψει μεταξὺ τῶν ἡρώων του.

«'Αγαπημένε 'Αστυνόμε 'Αλέκο Μητρόπουλε,

«Τὸ θερμὸ δάκρυ καὶ ὁ ἀπέραντος πόνος τῶν 'Αξιωματικῶν τῆς 'Αστυνομίας » ἀνωτέρων καὶ συναδέλφων σου καὶ τῶν κατωτέρων ὑπαλλήλων μας, ἀποτελεῖ τὸν » ὕστατον χαιρετισμὸν καὶ τῆς ἔκφρασιν τῆς βαθυτάτης λύπης πρὸς τοὺς συναδέλ- » φους σου, τοὺς συγγενεῖς σου καὶ τοὺς συμπολίτας σου!

«Καὶ ἡ 'Αστυνομικὴ Δ/νσις 'Αθηνῶν, εἰς τὴν δύναμιν τῆς ὁποίας ὑπηρέτεις, » καταθέτει δι' ἐμοῦ στέφανον ἀπὸ λουλούδια μαζεμένα ἀπὸ τοὺς 'Αθηναϊκοὺς » κήπους, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀπεράντους καὶ εὐανθεῖς λειμῶνας τῆς μεγάλης » 'Ελληνικῆς Πατρίδος, τὴν ὁποίαν τόσον πιστὰ ὑπηρέτησες!

«Αἰωνία ἡ Μνήμη σου!».

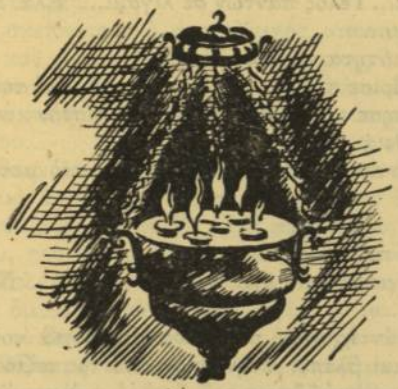
'Επίσης ἐξῆρε τὶς ἀρετές του καὶ τὸν ἀπεχαιρέτησεν ὡς πρόεδρος τοῦ Συλλόγου «Φενεὸς» ὁ κ. Γεώργιος Κακαβᾶς δικηγόρος, τέως 'Αστυν. Δ/ντής.

Στεφάνους κατέθεσαν οἱ ἀδελφοὶ τοῦ μεταστάντος Νῖκος—Χριστίνα—Γεώργιος—Σοφία, οἱ Δημήτριος—Σωτηρία Σταθακοπούλου καὶ Τάκης—Λουκία Δημητρακοπούλου, οἱ ἀνηψιοί: ἀδελφοὶ Τζαβέλλα, Βασίλης καὶ Λιλὴ Τζαβέλλα, οἱ ἐξάδελφοι: Κων/τῖνος Παπακωνσταντίνου, Παναγιώτης—'Ελένη Παπακωνσταντίνου, 'Αθηνᾶ Μουλοπούλου καὶ Κούλα 'Ασπασία Παπαγεωργίου, τὸ 'Αστυνομικὸν Σῶμα, ἡ 'Αστυν. Δ/νσις 'Αθηνῶν, ἡ 'Αστυν. Δ/νσις Πειραιῶς, ἡ 'Υποδ/νσις Γεν. 'Ασφαλείας 'Αθηνῶν, οἱ συμμαθηταί του, ἡ οἰκογένεια Χρίστου Σαρλῆ, οἱ ὑπάλληλοι τοῦ Τμήματος διώξεως κοινῶν ἐγκλημάτων, ἡ κοινότης Μεταμορφώσεως (Κουκουβάουνες), ὁ κ. Τάκης'Αθανασόπουλος, ὁ Σύλλογος «Φενεός», ἡ οἰκογένεια 'Εμμ. Κρανάκη, ἡ οἰκογένεια Τσαγανέα, ὁ κ. Νικόλαος Νικητάκης, ὁ κ. Βασίλης Δημόπουλος, ὁ κ. Κώστας Βαρούσης, ὁ κ. 'Αναστάσιος Τσικερδώνης, ἡ οἰκογένεια Λεωνίδα Μάγου καὶ Κ. Σμυρνιοπούλου.

Σταυροὺς κατέθεσαν ἡ οἰκογένεια Γεωργίου Γεωργιέλου, ὁ κ. Σπυρίδων Καραματζούνης καὶ ὁ κ. Δ. Τζαννᾶτος.

Τὰ «'Αστυνομικὰ Χρονικὰ» συμμετέχοντα εἰς τὸ βαρὺ πένθος τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, εὔχονται ὅπως ὁ Κύριος, ὁ καὶ νεκροὺς καὶ ζῶντας ἐξουσιάζων, κατατάξῃ τὴν ψυχήν του ἐν σκηναῖς δικαίων, χαρίσῃ δὲ εἰς τὴν οἰκογένειάν του τὴν ἐξ ὕψους Θείαν παρηγορίαν. Αἰωνία θὰ μείνῃ ἡ ἁγία μνήμη του.

Σ. ΠΗΛΟΣ





Ὑπὸ QIL. CESBRON, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν»

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

.....

.....

Μονάχα ὁ ἀδελφός του κοιμότανε στὸ μεγάλο κρεβάτι, γιὰ πρώτη φορὰ ὁλομόναχος...

«Μὴν τὸν ξυπν...» πῆγε νὰ πῇ ψιθυριστὰ στὸν ψηλόσωμο χωροφύλακα ποὺ πλησίασε τὸν ἀδελφό του... Μά, πολὺ ἀργά... Αὐτὸς τὸν εἶχε ξυπνήσει πιὰ καὶ τὸν ρωτοῦσε:

«Ποῦ εἶναι οἱ γονεῖς σου;».

Ἂν ὁ Μὰρκ κρατοῦσε ἐκείνη τὴ στιγμὴ περίστροφο, θὰ εἶχε πυροβολήσει τὸν ἀστυνομικό, ὅπως ἐκεῖνο τὸ παιδὶ στὸ φίλμ : «Διαμέτρημα 64»...

Ἔρεξε κοντὰ στὸν ἀδελφό του, ποὺ εἶχε τρομοκρατηθῆ...

«Μὴν φοβᾶσαι, Ζωζώ...».

«Ὁ βορρηᾶς, μὲ φοβίζει» κατάφερε ν' ἀρθρώσῃ ὁ μικρός...

Ὁ Μὰρκ τὸν ἀγκάλιασε κι' ἄρχισε νὰ τὸν χαϊδεύῃ... Τὰ μικρά του δάκτυλα προσπαθοῦσαν νὰ τὸν γαργαλίσουν, γιὰ νὰ τὸν κάνουν νὰ γελάσῃ... Μὰ ἄδικα...

Ὁ μικρὸς ρώτησε μὲ ἀγωνία:

«Θὰ μείνῃς; Πές μου... Θὰ μείνῃς;».

«Ἄκουσε Ζωζὼ» ἀπάντησεν ἥσυχα ὁ Μὰρκ ἔχω κάτι δουλειὲς νὰ τακτοποιήσω μ' αὐτοὺς τοὺς δυὸ κυρίους... Θὰ ξανακοιμηθῇς πολὺ φρόνιμα... Γιὰ σκέψου! ὁλομόναχος στὸ μεγάλο κρεβάτι... Πονηρούλης ποὺ εἶσαι! Τὰ κατάφερες νὰ κοιμηθῇς μόνος σου».

Ἀλλὰ ὁ μικρὸς ἐπέμενε ἀνήσυχος:

«Θὰ ξαναγυρίσῃς Μάρκ»;

«Ἀμέσως... Αὔριο... Τέλος πάντων σὲ λιγάκι... Ἔλα. Ξάπλωσε ἥσυχα στὸ κρεβάτι σου, ἀνθρωπάκο μου...».

Ἔπαιζε μὲ ἐπιδεξιότητα τὸ ρόλο του...

Ἔτσι, ὅταν ξαναγύρισε πρὸς τοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ τοὺς εἶπε «εἶμαι ἕτοιμος!» ὁ μεγαλόσωμος παρατήρησε : «Νομίζεις πὼς εἶσαι στὸν κινηματογράφο... Ἔτσι δὲν εἶναι; Πές μου τὴν ἀλήθεια...».

Ὁ Μὰρκ δὲν ἀπάντησε. Δὲν πρόλαβε, γιατὶ στὸ μεταξὺ ἀκούστηκεν ἡ φωνὴ τοῦ Ζωζώ :

«... Μάρκ!...».

«... Τὶ συμβαίνει πάλι Ζωζώ;...».

«... Ξέχασα... Ἡ μαμὰ σοῦ ἔχει ἀφήσει φαγητό... Νὰ ἐκεῖ!... στὸ τραπέζι... πήγαινε λοιπὸν νὰ φᾷς...».

Τὰ λόγια ἐτοῦτα ἀντήχησαν παράξενα στ' αὐτιὰ τοῦ Μάρκ... Γυρνᾷ ξαφνιασμένος πρὸς τὰ ἐκεῖ... καὶ βλέπει στὴν ἄκρη τοῦ τραπεζιοῦ μιὰ πετσέτα, ἕνα κομμάτι ψωμὶ (καὶ μάλιστα γωνιά, ὅπως τοῦ ἄρεσε) μιὰ μεγάλη φέτα τυρί, ἕνα ποτῆρι κρασὶ κοκκινέλι καί...

Μὰ ἔπειτα δὲν εἶδε πιὰ τίποτα... Τὰ μάτια του εἶχαν βουρκώσει...

Τέλειωσε πιὰ καὶ ὁ κινηματογράφος, καὶ τὸ παιχνίδι, κι' ὁ παληκαρισμός. Κι' ἀπόμεινε τὸ παιδὶ μονάχο, ἀναστατωμένο... νὰ κλαίῃ μὲ λυγμούς... Μέσα στὴν καρδιά του εἶχε ξεσπάσει μιὰ φοβερὴ καταιγίδα...

«... ἡ μαμά... μοῦ ἑτοίμασε... νὰ δειπνήσω...» ... ἡ μαμά... μοῦ ἑτοίμασε... νὰ δειπνήσω...» ἔλεγε καὶ ξανάλεγε ἀνάμεσα σὲ λυγμούς...

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ μικρὸς Ζωζὼ εἶχε σηκωθῆ ἀπ' τὸ κρεββάτι του, καὶ εἶχε κουλουριαστῆ πάνω στὸν Μάρκ, προσπαθῶντας ν' ἀπομακρύνῃ τὰ δυό του χέρια, μὲ τὰ ὁποῖα εἶχε σκεπάσει τὸ πρόσωπό του ὁ ἀδελφός του, καθὼς ἔκλαιγε τόσο δυνατά, τόσο σπαρακτικά, τόσο ἀπελπισμένα...

«... Μάρκ... Ὤ! καλέ μου Μάρκ... γιατὶ κλαῖς;... Τὶ ἔχεις;... Πές μου τὶ σοῦ συμβαίνει ἀδελφούλη μου;...».

Ὅμως ὁ Μὰρκ δὲν ἄκουγε κανένα, δὲν ἔβλεπε κανένα, δὲν ἤθελε νὰ προσέξῃ τίποτε ἄλλο...

«Μαμά!!! μαμά!!!, ἔλεγε καὶ ξανάλεγε μὲ κομμένη ἀναπνοὴ καὶ μὲ σβησμένη φωνὴ ὁ ἄτυχος Μάρκ...

Ὁ ἀστυνομικὸς μὲ τὰ γκρίζα μαλλιὰ ἅρπαξε ὅσο μποροῦσε πιὸ μαλακά, πιὸ προστατευτικὰ τὸν μικρὸ Ζωζὼ καὶ τὸν ξάπλωσε στὸ κρεββάτι... Κάθισε ὕστερα κοντά του καὶ λίγο-λίγο τὸν ἡσύχασε, ψιθυρίζοντας στ' αὐτὶ κάποια ὑπόσχεση ποὺ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση στὸ Ζωζώ, γιὰ νὰ ρωτήσῃ ζωηρά: «Ἀλήθεια τὸ λές;...».

«Ναί», εἶπεν ὁ ἀστυνομικὸς ἤρεμα «στὸ ὑπόσχομαι Ζωζώ...». Ὕστερα ξαναγυρίζοντας πρὸς τὸν Μάρκ, τοῦ εἶπε ἥσυχα:

«Ἔλα τώρα μικρέ... Ἠρέμησε... Ἄλλωστε...», ἔσκυψε στ' αὐτὶ καὶ τοῦ ψιθύρισε: «ἄλλωστε σκέψου τὸν ἀδελφό σου... κι' ἔλα νὰ φύγουμε γρήγορα...».

«Ὄχι!...» ἐκραύγασεν ὁ Μὰρκ ἀπότομα, ὥστε ὁ Ζωζὼ πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι του, μὲ τὰ μάτια μεγαλωμένα ἀπὸ ἕνα ὁρίστο φόβο...

«Ὄχι»... ξαναεῖπεν ὁ Μὰρκ ἀποφασιστικὰ «δὲν πάω πουθενά. Θέλω τὴ μαμά μου...» καὶ πιάστηκε δυνατὰ μὲ τὰ δυὸ χέρια ἀπὸ τὰ κάγκελα τῆς κουζίνας, οὐρλιάζοντας : «Μαμά... μαμάάά!».

Ἡ σκηνὴ αὐτὴ ἀναστάτωσε καὶ τὸν Ζωζώ, ποὺ ἄρχισε κι' αὐτὸς νὰ κλαίῃ δυνατά, νὰ κτυπᾷ τὰ πόδια του κάτω ἀπ' τὶς κουβέρτες καὶ νὰ κλείνῃ τ' αὐτιά του μὲ τὰ χέρια, γιὰ νὰ μὴν ἀκούῃ τὶς φωνὲς τοῦ ἀδελφοῦ του, ποὺ ἀντηχοῦσαν ὁλοένα πιὸ σπαρακτικὲς καὶ ἐπίμονες...

...«Μαμά... θέλω τὴ μαμά μου... Μαμάάάάά!!!!».

Ὁ μεγαλόσωμος ἀστυνομικὸς ἀποφασιστικά, μὰ χωρὶς καθόλου τραχύτητα ἅρπαξε τὸν Μὰρκ ἀπὸ τὸ χέρι...

«Προηγουμένως», σκεπτότανε ὁ ἀστυνομικός, «προηγουμένως τὸ ἀγόρι αὐτὸ δὲν ἤθελε νὰ ἔρθῃ ἐδῶ, καὶ τώρα δὲν θέλει πιὰ νὰ φύγῃ... Πρέπει νὰ τὸν πάρουμε ὅπως ἕνα μοσχάρι, ποὺ φωνάζει τὴ μητέρα του... Ἀλλὰ τὶ ἔχουν τέλος πάντων μέσα στὸ κεφάλι τους αὐτὰ τὰ παιδιά!!! Πῶς ἀλλάζουν ἀπότομα ἰδέες!!!». Πῆρε ὕστερα τὸν Μὰρκ στὰ χέρια του...

Τὸν πῆρε χωρὶς δυσκολία, χωρὶς ἀντίσταση, γιατὶ εἶχε στὸ μεταξὺ ἀπὸ τὰ δάκρυα μεταβληθῆ σὲ μιὰ ἄμορφη μάζα, ποὺ τὴν κάνεις ὅπως θέλεις...

Πῆρε στὰ χέρια του αὐτὸ τὸ παιδί... ἕνα παιδὶ ὅμοιο μὲ τὸ δικό του!!! ἀπαράλλακτο μὲ τὸ δικό του, ποὺ αὐτὴν τὴν ὥρα κοιμότανε στὸ μικρό, ἰδιαίτερο δωμάτιό του, μὲ τὴ σάκκα δίπλα του ἑτοιμη γιὰ τὸ αὐριανὸ σχολεῖο...

Ναί!... ἕνα παιδὶ ὅμοιο μὲ τὸ δικό του!!!...

Ἀπαράλλακτο μὲ τὸ δικό του, ποὺ ποτὲ δὲν εἶχε κλέψει μῆλα, παρὰ μονάχα μιὰ φορὰ. γιὰ νὰ διασκεδάσῃ μὲ τοὺς φίλους του, ὅπως μπορεῖ νὰ κάνῃ κάθε παιδί...

«Ὁ ἀναμάρτητος, μονάχα ὁ ἀναμάρτητος, ἂς ρίξῃ πρῶτος τοῦ ἀναθέματος τὴν πέτρα!!!...».

Ἕνα παιδὶ σὰν τὸ δικό του!!! Μὰ ἐτούτη ἡ σύγκρισις δὲν πέρασε οὔτε στιγμὴ ἀπ' τὸ μυαλό του... Γύρισε μονάχα κατὰ τὸν συνάδελφό του καὶ τοῦ εἶπε μὲ φανερὴ ἔκπληξη :

«... Κατάλαβες λοιπὸν γιατὶ ἀναστατώθηκε ἔτσι ὁ μικρὸς Μάρκ;

...Γιὰ ἕνα κομματάκι τυρί... Μονάχα γι' αὐτό... τὸ πῆρες χαμπάρι;...».

.....

.....

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

«Σκεπάσου μικρέ μου, νὰ μὴν κρυώσῃς...».

...Μόλις γύρισεν ὁ Νταριέ, ἔτρεξε στὸ γραφεῖο τοῦ κυρίου Λαμύ... Κάποια ὑπερβολικὰ ἰσχυρὴ θύελλα φαινόταν ὅτι τὸν εἶχε κυκλώσει στὸ δρόμο... Καὶ τοῦ εἶχε ἀνακατέψει καὶ τὰ μαλλιὰ ἀκόμα... Μποροῦσε εὔκολα κανεὶς νὰ διαβάσῃ τὰ αἰσθήματά του πάνω στὸ ἀνήσυχο πρόσωπό του...

Μόλις τὸν διέκρινε ἀπὸ μακρυὰ ὁ Δικαστὴς τοῦ φώναξε, γιὰ νὰ τὸν καθησυχάσῃ, γιὰ νὰ τὸν ἡρεμήσῃ κάπως :

«... Ἐν τάξει... Μὴ στεναχωριέσθε... Ἡ ὁμάδα σας συνεχίζει τὴν ζωή της... Τὴν συνεχίζει... χωρὶς τὸν Μάρκ... Αὐτὸ εἶναι ὅλο... Δὲν εἶναι καὶ τόσο τραγικό;..».

Ὁ Νταριὲ ἐν τῷ μεταξὺ ἔμπαινε μέσα στὸ γραφεῖο, λέγοντας μὲ ἀγανάκτηση :

«... Δὲν μποροῦσαν ἐπὶ τέλους νά... Μὲ συγχωρεῖτε δὲν σᾶς χαιρέτησα... Καλὴ μέρα κύριε Δικαστά... Δὲν μποροῦσαν λοιπὸν νὰ τακτοποιήσουν τὴν ὑπόθεση;... Καὶ στὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς δὲν ὑπάρχει κἂν ἔγκλημα...».

Ὁ κύριος Λαμὺ τὸν διέκοψε ἀναστενάζοντας, ἐνῷ τρεῖς ρυτίδες σχηματίσθηκαν πάνω στὸ πρόσωπό του :

«... Περιγελῶ τὴν ἔννοια τοῦ ἐγκλήματος... Τὸ γνωρίζετε αὐτὸ καλά... Ἀλλοῦ εἶναι τὸ θέμα... Εἶδα τὸν Μάρκ, καὶ ἐπισκέφτηκα καὶ τοὺς γονεῖς του... Κι' ἔβγαλα κάποιο ὀδυνηρὸ συμπέρασμα... Ἔπρεπε, Νταριέ... Ἦταν ἀνάγκη νὰ τὸν ἀπομακρύνουμε... Ἐνήργησα ὅσο τὸ δυνατὸν καλύτερα καὶ πιὸ ἀποφασιστικά...».

«Δὲν στηρίζετε λοιπὸν καμμιὰ ἐλπίδα στὴν ἐργασία τῆς ὁμάδος μας; Ἂν τὸν ἀφήνατε ἐκεῖ δὲν θὰ μποροῦσε μήπως νὰ γίνῃ καλύτερος;...».

«... Βεβαίως, ἀγαπητὲ Νταριέ... Ἀλλὰ ἄλλος ὁ ρόλος σας καὶ ἄλλος ὁ ἰδικός μου... Ἐσεῖς εἶσθε ὁ γιατρὸς τῆς συνοικίας, ἂς ποῦμε... Μὰ ἐγὼ εἶμαι ὁ χειροῦργος... Ἂς ἔχουμε ἐμπιστοσύνη ὁ ἕνας στὸν ἄλλον...».

Ὁ Δικηγόρος συνέχισε μὲ ὑπόκωφη φωνή :

«...Ὁ Μάρκ ἀγαπᾷ τὴν μητέρα του... Ἔχει ἀνάγκη ἀπ' αὐτήν... Γιατὶ τοὺς τιμωρεῖτε καὶ τοὺς δύο;...».

Μὲ μιὰ ἀπότομη κίνηση ὁ κύριος Λαμὺ γύρισε πρὸς αὐτόν, ἔκπληκτος, πειραγμένος, μεγαλοπρεπὴς σὰν Ἄρχοντας :

«... Τιμωρῶ εἴπατε;... Τιμωρῶ; Ποιός; Ἐγώ;... Νὰ μιὰ λέξις ποὺ δὲν τὴν ξέρω καθόλου...». Στάθηκε λίγο συλλογισμένος, ὕστερα πρόσθεσε : «Τοὺς περιποιοῦμαι νὰ μοῦ πῆτε, αὐτὸ μάλιστα... Φροντίζω τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλον... τὸν ἕνα μέσῳ τοῦ ἄλλου... Καὶ τὸν ἕνα γιὰ τὸν ἄλλον... Ἀλλὰ ἀνεξαρτήτως αὐτοῦ μπορῶ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν νὰ τροποποιήσω τὴν ἀπόφασή μου, ἂν αὐτὸ εἶναι καλύτερο... Ἐλᾶτε... Μὴν ἀνησυχῆτε... Ὁ Μὰρκ ταξειδεύει γιὰ τὸ Τερνεραί, αὐτὴν τὴν στιγμὴ ποὺ μιλᾶμε...».

«Τὸ Τερνεραὶ εἶναι ἀσφαλῶς ἐξαιρετικὸ Κέντρο» ἀπήντησεν ὁ Νταρριὲ «...ἀλλὰ πῶς νὰ ἐξηγήσω στοὺς γονεῖς; πῶς νά;...».

«... Μὴν ἀνησυχῆτε καὶ γι' αὐτό. Τὸ ἐτακτοποίησα. Δαπάνησα τρεῖς ὁλόκληρες ὧρες γιὰ νὰ τοὺς πείσω... Ξέρετε καλὰ ὅτι ἂν ἡ ἀπόφασή μου δὲν εἶχε τὴν συγκατάθεσή τους καὶ τὴν συγκατάθεση τοῦ Μάρκ, δὲν θὰ χρησίμευε σὲ τίποτε... Μὰ γιατὶ χαμογελᾶτε, Νταριέ;...».

(Συνεχίζεται)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Προήχθη εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Α΄ τάξεως ἀναδρομικῶς ἀπὸ 5-9-1956 κατ' ἀρχαιότητα, ὁ μέχρι τοῦδε Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Β΄ τάξεως κ. Ἀναγνωστόπουλος Γεώργιος.

—Ἀπηλλάγησαν τῶν καθηκόντων διὰ λόγους ὑγείας οἱ κ.κ. Ὑπαστυνόμοι Α΄ Σύρρος Χρῆστος καὶ Γιαννακόπουλος Νικόλαος, Ἀνθυπαστυνόμος κ. Καμαρινὸς Σταῦρος καὶ οἱ Ἀστυφύλακες : Ζούδιαρης Παναγιώτης καὶ Σφέτσος Σεραφείμ.

—Παρῃτήθησαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος οἱ κάτωθι ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι : Ἀστυνόμος Β΄ κ. Κωτσόπουλος Διονύσιος, Ἀρχιφύλαξ Γλυμίτσας Κωνσταντῖνος καὶ ἀστυφύλαξ Ξύγγης Ἀντώνιος.

—Διεγράφη τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος ἀπὸ 16-1-58, καταληφθεὶς ὑπὸ τοῦ ὁρίου ἡλικίας, ὁ ἀστυφύλαξ Μπολάνης Ἰωάννης.

—Ἀπελύθησαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου οἱ Ἀστυφύλακες : Βολοτόπουλος Κωνσταντῖνος, Γκάτσης Στυλιανὸς καὶ Σαρλᾶς Φώτιος.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν ἀπενεμήθησαν ἠθικαὶ καὶ ὑλικαὶ ἀμοιβαὶ εἰς τοὺς κάτωθι ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους, ὡς ἐργασθέντας καὶ ἐπιτυχόντας τὴν ἐξιχνίασιν τῆς στυγερᾶς δολοφονίας τοῦ σιδηροδρομικοῦ ὑπαλλήλου Πεπὲ Δημητρίου καὶ σύλληψιν τοῦ δράστου, δημιουργηθέντων ἐντεῦθεν εὐμενῶν σχολίων ὑπὲρ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

Α΄. Ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τούς : Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Α΄ κ. Ρακιντζῆν Θεόδωρον, Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Β΄ κ. Πανέτσον Ἰωάννην, Ἀστυνόμους Α΄ κ.κ. Μητρόπουλον Ἀλέξανδρον καὶ Τσαλτάκην Νικόλαον, Ἀστυνόμους Β΄ κ.κ. Σπανὸν Κωνσταντῖνον καὶ Τριανταφύλλου Σπυρίδωνα, Ὑπαστυνόμους Α΄ κ.κ. Γιαννημάραν Κων/νον, Καρκούλιαν Γεώργιον, Καραγιαννόπουλον Δημήτρ., Τζαβέλλαν Βασίλειον, Σκουληκάρην Γεώργιον, Τσιπρούδην Ἀχιλλέα, Ἀνθυπαστυνόμους κ.κ. Καλαγκάτσην Γεώργιον καὶ Ταμπάκην Κωνσταντῖνον, Ἀρχιφύλακας : Παπακωνσταντίνου Νικόλαον, Βούλγαρην Σωτήριον καὶ Γαλανάκην Φώτιον, Ὑπαρχιφύλακας : Βουτσινᾶν Εὐάγγελον, Ζῶτον Νικόλαον καὶ Δονουκάρην Δημήτριον καὶ Ἀστυφύλακας : Γεωργιλᾶν Σωτήριον, Φράγκον Δημήτριον, Σπῖνον Δημήτριον, Γρεβενιώτην Χρῆστον, Λιόσην Ε., Περουλάκην Ἰωάννην, Χατζησῖμον Εὐάγγελον, Σκαρλᾶτον Ἠλίαν, Γκότσην Γεώργιον, Κολλιόπουλον Ἰωάννην καὶ Μαρίνης Νικόλ.

Β΄. Ὁμοίως, δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν ἀπενεμήθη ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς κάτωθι ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους διὰ τὸν αὐτὸν ὡς ἄνω λόγον : Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Β΄ κ. Καρανάσον Δημήτριον, Ἀστυνόμους Β΄ κ.κ. Κατσιμαγκλῆν Δημήτριον, Πέτσην Εὐάγγελον καὶ Κουλέτσην Ἰωάννην, Ὑπαστυνόμους Α΄ κ.κ. Χουρδάκην Ἰωάννην, Μπενέτον Κωνσταντῖνον, Γιαννακόπουλον Ἠλίαν, Γιαλαμᾶν Δημήτριον, Θεοχαρόπουλον Παῦλον καὶ Λεμονῆν Κωνσταντῖνον, Ὑπαστυνόμον Β΄ : κ. Στάππαν Γεώργιον, Ἀνθυπαστυνόμον : κ. Τσαγκανὸν Σταῦρον, Ἀρχιφύλακας : Κραβαρίτην Φώτιον καὶ Γκότσην Ἀριστείδην, Ὑπαρχιφύλακας : Πανουσόπουλον Χαρ., Θεοδωρόπουλον Ἠλίαν καὶ Κουτραφούρην Ἀθανάσιον, Ἀστυφύλακας : Φλῶρον Ἀντώνιον, Λῶλον Βύρωνα, Γιαννόπουλον Γεώργιον, Θεοχαρόπουλον Θεοχάρην, Παναγόπουλον Χρῆστον, Πατσιάρην Βασίλειον, Κουκό-

πουλον Λεωνίδαν, Βελέντζαν Ἰωάννην, Τσελονδρὲν Κωνσταντῖνον, Κορομπίλην Ἰωάννην, Μουγιανάκον Εὐάγγελον, Γιαννακόπουλον Γεώργιον, Κουκουλομμάτην Κυριάκον, Μπάκαν Χρῆστον, Γκολέμην Ἀνδριανόν, Τσουκνάκην Μαρῖνον, Βασιλείου Παναγιώτην, Κοντὸν Βασίλειον, Κοντουβίνην Γεώργιον, Δελάκον Ἠλίαν, Παναγιωτόπουλον Νικόλαον, Τσούμπελην Δημήτριον, Κολπετῖνον Σωτήριον, Χήναρην Κωνσταντῖνον, Κορδοπάτην Δημήτριον, Τσαλιαγκὸν Κυριάκον, Μανοῦσον Γεώργιον, Νικολόπουλον Ἀπόστολον, Δελαπόρταν Σπυρίδωνα, Μαρουντᾶν Λεωνίδαν, Λιᾶκον Γεώργιον, Σπανὸν Παναγιώτην, Τσοτσιόπουλον Ἀλέξανδρον, Σιώρην Γρηγόριον, Λπουγιώτην Χρῆστον, Λιάπην Νικόλαον, Παππᾶν Δημήτριον, Στεφανόπουλον Στέφανον, Εὐγενικὸν Γεώργιον, Κακλέαν Χριστόφορον, Μπαμπούλαν Α., Κουκουλᾶν Ἐμμανουήλ, Λιακόπουλον Λεωνίδαν, Τάτσην Παναγιώτην, Κυριάκον Παναγιώτην, Ντάνασην Γεώργιον, Ζέππον Δημήτριον, Παπαντωνίου Θεόδωρον, Τίγκαν Παναγιώτην, Ἀλατάρην Κωνσταντῖνον, Παναγιωτόπουλον Κωνσταντῖνον, Γεωργίου Παναγιώτην, Ἀποστολόπουλον Νικόλαον, Θεοδωρόπουλον Γεώργιον, Κρούσκαν Διονύσιον, Φλαράκον Λεωνίδαν, Νιάσκον Εὐθύμιον, Παπασπύρου Ἀνδρέαν, Ἀντωνόπουλον Θεοφάνην, Παπαβιέρου Γεώργιον, Στασινόπουλον Λάμπρον, Ζοβανῆν Θεοδόσιον, Σπανὸν Βασίλειον, Λιάμην Νικόλαον, Κωσταρᾶν Ἀνδρέαν, Γαρουνιάτην Ἀλέξανδρον, Τσιάκον Ἀθανάσιον, Γιαννομῆτρον Παναγιώτην, Ἀποστολόπουλον Ἀνδρέαν, Λύρην Βασίλειον, Ἀθανασόπουλον Κωνσταντῖνον, Τζαβέλλαν Ἰωάννην, Μαστραχᾶν Φραγκῖσκον, Παπασπηλιόπουλον Νικόλαον, Ταταράκην Νικόλαον, Ξανθὸν Ἰωάννην, Τσέλιγκαν Δημοσθένην, Κυριακάκην Μιχαήλ, Ἀθανασίου Πέτρον, Βαρελᾶν Χρῆστον, Μπαμπάτσικον Γεώργιον, Σπετσιέρην Κωνσταντῖνον, Παπαδόπουλον Ἰωάννην, Οἰκονόμου Θωμᾶν, Παπακωνσταντίνου Κωνσταντῖνον, Μπλέτταν Κωνσταντῖνον, Σερέτην Ἀντώνιον καὶ Λεονάρδον Γεώργιον.

***

ΚΟΠΗ ΒΑΣΙΛΟΠΙΤΤΑΣ

α) Εἰς τὸ Κέντρον Προστασίας Ἀνηλίκων Πειραιῶς.

Μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς «Ἑβδομάδος τοῦ Παραστρατημένου Παιδιοῦ» ἡ Ἑταιρεία Προστασίας Ἀνηλίκων Πειραιῶς ἔδωσε μὲ μεγάλη ἐπιτυχία μιὰ σεμνὴ γιορτή, τὴν Πέμπτη στὶς 16 Ἰανουαρίου ἐ.ἔ., στὸ ἄνετο, πολυτελέστατο καὶ μοντέρνο Κέντρο τῆς Ἑταιρείας «Ο ΚΑΛΟΣ ΠΟΙΜΗΝ» ποὺ βρίσκεται στὴν ὁδὸν Κολοκοτρώνη 142.

Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἀξέχαστης αὐτῆς γιορτῆς, ποὺ ἐτίμησαν μὲ τὴν παρουσία τους ὁ Δήμαρχος Πειραιῶς κ. Δ. Σαπουνάκης, ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Πειραιῶς κ. Κανελλόπουλος, πολλοὶ ἄλλοι ἐπίσημοι καὶ πλῆθος Κόσμου, ἐκόπη ἡ Βασιλόπιττα τοῦ Κέντρου, μέσα σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα ἐνθουσιασμοῦ καὶ συγκινήσεως.

Ὁ γιορτὴ αὐτὴ τῆς κοπῆς τῆς Βασιλόπιττας ὠργανώθηκε γιὰ τὰ προστατευόμενα παιδιὰ τῆς Ἑταιρείας, εἰς τὰ ὁποῖα διενεμήθησαν ροῦχα καὶ πλούσια δῶρα.

Ἐπίσης δῶρα διενεμήθησαν καὶ στὰ πτωχὰ παιδιὰ τῆς περιφερείας, καθὼς καὶ στὰ κορίτσια τοῦ Ἀναμορφωτικοῦ Σχολείου Ἀμπελοκήπων, τὰ ὁποῖα μ' εὐγνωμοσύνη ἐδέχθησαν τὴν προσφορὰ αὐτὴ τῆς καλωσύνης τῆς ἐκλοκτῆς προέδρου τῆς Ἑταιρείας Προστασίας Ἀνηλίκων Πειραιῶς, καὶ τῶν ἄλλων εὐγενεστάτων Κυριῶν τῆς Ἑταιρείας.

Μουσική, ἀποτελουμένη ἀπὸ παιδιὰ τοῦ Ἀναμορφωτικοῦ Σχολείου Κορυδαλλοῦ, ἐπαιάνιζε πρωτοχρονιάτικους σκοπούς, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἑορτῆς ἡ ὁποία ἀφῆκε ἀξέχαστες ἀναμνήσεις σὲ ὅσους τὴν παρηκολούθησαν.

Μετὰ τὴ γιορτὴ ἡ ἀκούραστη πρόεδρος τῆς Ἑταιρείας κ. Ἀθηνᾶ Δηλαβέρη ὡδήγησε τοὺς ἐπισκέπτας εἰς τὰ πεντακάθαρα καὶ ἄνετα διαμερίσματα τοῦ Κέντρου, καθὼς καὶ εἰς τὸ Δικαστήριο Ἀνηλίκων τῆς Ἑταιρείας Προστασίας Ἀνηλίκων

Πειραιῶς, ἡ αἴθουσα τοῦ ὁποίου εἶναι σύγχρονη, καὶ πληροῖ ὅλους τοὺς ὅρους ἀνέσεως καὶ συγχρονισμένων ἐγκαταστάσεων.

Ἀξίζουν πολλὰ συγχαρητήρια εἰς τὰς ἐκλεκτὰς καὶ εὐγενεστάτας Κυρίας τοῦ Κέντρου Προστασίας Ἀνηλίκων Πειραιῶς, γιὰ τὴν ἐργατικότητα τὴν εὐγένεια καὶ τὴν ἀγάπη τους πρὸς τὰ δυστυχισμένα παιδάκια.

β) Εἰς τὸν Ὅμιλον Κυριῶν Φίλων Ἀστυνομίας Πειραιῶς.

Ὁ Ὅμιλος Κυριῶν Φίλων Ἀστυνομίας Πειραιῶς ἔδωσε ἐπίσης μὲ μεγάλη ἐπιτυχία μία σεμνὴ γιορτή, τὴν Κυριακὴν 26ην Ἰανουαρίου ἐ.ἔ., στὶς αἴθουσες τῆς Λέσχης του στὸν Πειραιᾶ.

Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς γιορτῆς ποὺ ἐτίμησαν μὲ τὴν παρουσία τους ὁ Ὑφυπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν κ. Δημ. Ἀλιμπράντης, ἐκπρόσωπος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, ὁ Βουλευτὴς Ἀθηνῶν κ. Δημ. Βρανόπουλος, ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Ἀστυν. Σώματος κ. Νικ. Κόκκινος, ὁ Ἀστυνομικὸς Δ/ντὴς Πειραιῶς κ. Ἀναστ. Κανελλόπουλος, πολλοὶ ἀστυνομικοὶ μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των καὶ πλῆθος κόσμου, ἐκόπη ἡ Βασιλόπιττα τοῦ Ο.Κ.Φ.Α., μέσα σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα ἐνθουσιασμοῦ.

Ἡ Πρόεδρος τοῦ Ὁμίλου Κα Ἀθηνᾶ Δηλαβέρη δὲν παρέστη λόγῳ ἀσθενείας. Ταύτην ἀνεπλήρωσεν ἡ Κα Γερανέα Ἀντιπρόεδρος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἥτις καὶ ὡμίλησεν πρὸς τοὺς παρισταμένους διὰ τὸ ἔργον τοῦ Ὁμίλου.

Ὡμίλησαν ἐπίσης δι' ὀλίγων ἐξάραντες τὸ ἔργον τοῦ Ὁμίλου οἱ : Ὑφυπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν κ. Δημ. Ἀλιμπράντης, Διευθυντὴς Ἀστυνομίας Πειραιῶς κ. Ἀναστάσιος Κανελλόπουλος καὶ ἐκπρόσωπος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν.

***

ΠΙΝΑΞ ΕΠΙΤΥΧΟΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΧΟΛΗΝ ΑΡΧΙΦΥΛΑΚΩΝ

Κατὰ τὰς διενεργηθείσας εἰσιτηρίους ἐξετάσεις ἰὰ τὴν Σχολὴν Ἀρχιφυλάκων ἐπέτυχον 250 ὑποψήφιοι, ἐξ ὧν οἱ 80 πρῶτοι ἐκλήθησαν καὶ παρουσιάσθησαν τὴν 27ην Ἰανουαρίου ἐ.ἔ. εἰς τὴν Σχολὴν πρὸς ἐκπαίδευσιν διὰ τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀρχιφύλακος. Παραθέτομεν πίνακα τῶν εἰσαχθέντων κατὰ σειρὰν ἐπιτυχίας, μετ' ἐνδείξεως τῆς βαθμολογίας ἑνὸς ἑκάστου.

1) Καραχάλιος Κωνσταντῖνος 1159.24, 2) Λιολίτσας Κωνσταντῖνος 1138,52, 3) Εὐγένης Κλεομένης 1127.88, 4) Ἀντύπας Σπυρίδων 1113.94, 5) Λάμπρος Κωνσταντῖνος 1112.48, 6) Γούλας Ἀθανάσιος 1103.24, 7) Ἀρτικόπουλος Σταμάτιος 1102.44, 8) Δεληγιώργης Ἰωάννης 1086.46, 9) Βουλτζάνης Ἰωάννης 1080.92, 10) Κανῆς Κωνσταντῖνος 1077.88, 11) Κρόμπας Παναγιώτης 1074.58, 12) Παυλόπουλος Κωνσταντῖνος 1062.54, 13) Στεφανάκης Σταῦρος 1055.92, 14) Γιαννούλιας Ἀθανάσιος 1051.90, 15) Κάκκος Χρῆστος 1051.88, 16) Κραββαρίτης Βασίλειος 1051.82, 17) Λιβάνιος Ἀνδρέας 1051.76, 18) Κοντὸς Παναγιώτης 1050.58, 19) Λάγιος Θεόδωρος 1050.30, 20) Ντζαφέρης ἢ Τζαφέρης Γεώργιος 1046.54, 21) Ρεβελάκης Εὐάνθης 1043.30, 22) Μπουχοῦτσος Σπυρίδων 1041.12, 23) Κουτρουμπέλης Χρῆστος 1040.58, 24) Ἀγλαμίτσης Μιχαὴλ 1039.18, 25) Μακρῆς Ἰωάννης 1033.76, 26) Τσαπρούνης Εὐάγγελος 1033.18, 27) Σπυρόπουλος Σπυρίδων 1026.64, 28) Παπαδόπουλος Μιλτιάδης 1024.94, 29) Τσιτσιμπῖκος Εὐάγγελος 1024, 30) Κουρῆς Σπυρίδων 1021.88, 31) Γκουζούλης Κωνσταντῖνος 1021.28, 32) Σπανέας Στυλιανὸς 1016.60, 33) Παπασταματίου Κωνσταντῖνος 1013.24, 34) Μαστοράκος Ἀπόστολος 1012.24, 35) Ραπτάκης Γεώργιος ἢ Ξενοφῶν 1010.90, 36) Δημητρέλος Δημήτριος 1009.94, 37) Βαρότσος Ἰωάννης 1009.30, · 38) Κολλίθρακας Γεώργιος 1009.18, 39) Κατσαντώνης Ἰωάννης 1009.12, 40) Σπανὸς Ὀδυσσεὺς 1008.44, 41) Τσουραπᾶς Βλάσιος 1007.30, 42) Μανδραγώνης Δημήτριος 1007.24, 43) Ψαρράκης Ἰωάννης 1006.42, 44) Μαν-

τέλος Παναγιώτης 1005.24, 45) Γιαννακούρας Παναγιώτης 1003.24, 46) Ἀμπελουργὸς Γεώργιος 1003.18, 47) Καθαρόπουλος Δημήτριος 1001.94, 48) Μαρνέρης Γεώργιος 1001.18, 49) Πάνος Παναγιώτης 1000.82, 50) Κισσούδης Ἰωάννης 1000.64, 51) Λουκᾶς Δημήτριος 1000, 52) Παρίσσης Φώτιος 999.28, 53) Κασέλας Εὐριπίδης 997.24, 54) Ἀποστολόπουλος Λάμπρος 996.60, 55) Γῶγος Ἀθανάσιος 992.58, 56) Καραΐσκος Ἀθανάσιος 992.50, 57) Μπούγαλης Χαράλαμπος 985.88, 58) Ρῆγος Νικόλαος 985.82, 59) Πίσπας Ἀλέξανδρος 983.33, 60) Ραγκαβᾶς Γεώργιος 982.84, 61) Κιαχτύπης Νικόλαος 982.60, 62) Καρούμπαλης Παντελῆς 981.84, 63) Κορδᾶτος Παναγιώτης 979.22, 64) Τριαντάφυλλος Εὐάγγελος 979.18, 65) Ἀντωνίου Ἀντώνιος 978.52, 66) Τζανάκης Στυλιανὸς 975.88, 67) Λάσκαρης Ἠλίας 974.64, 68) Σβούκας Ἀλέξανδρος 973.88, 69) Καλογερᾶς Ἰάκωβος 973.18, 70) Συκιωτάκης, Ἀντώνιος 972.88, 71) Μπούγαλης Ἰωάννης 971.14, 72) Μαυραγάνης Ἡρακλῆς 970.86, 73) Ἀνδρεοσόπουλος Δημήτριος 970.54, 74) Κόκκινος Γεώργιος 970.14, 75) Καραγιάννης Γεώργιος 968.54, 76) Βαρουχάκης Γεώργιος 967.90, 77) Τσιριμῶκος Ἄγγελος 967.88, 78) Πατούνης Σπυρίδων 965.48, 79) Νικολόπουλος Ἀριστείδης 964.48 καὶ 80) Γάτσης Ἄγγελος.

***

ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ ΕΙΣ ΑΣΤΥΝ. ΣΧΟΛΗΝ

Εἰς τὸ πλαίσιον τῶν ἐκδηλώσεων τῆς «Ἑβδομάδος τοῦ παραστρατημένου παιδιοῦ», ἥτις ὠργανώθη μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν ἀπὸ τὰς ὁρμοδίας Κρατικὰς Ὑπηρεσίας καὶ τὰς Ἑταιρείας Προστασίας Ἀνηλίκων τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ἐδόθησαν, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, καὶ ἐνδιαφέρουσαι διαφωτιστικαὶ ὁμιλίαι ὑπὸ διακεκριμένων ὁμιλητῶν, ἐπὶ θεμάτων σχετικῶν μὲ τὴν πρόληψιν καὶ τὴν καταστολὴν τῆς παιδικῆς ἐγκληματικότητος.

Τοιαῦται διαλέξεις, τῇ συνεργασίᾳ τοῦ Διοικητοῦ τῶν Ἀστυνομικῶν Σχολῶν κ. Νικολάου Ἀρχιμανδρίτου, ἐπραγματοποιήθησαν καὶ εἰς τὴν Ἀστυνομικὴν Σχολήν, ὑπὸ ἐκλεκτῶν ἐκπροσώπων τῶν ὀργανώσεων τούτων.

Οὕτω, τὴν 12/1/1958, ἐδόθη ἡ πρώτη διάλεξις, ὑπὸ τῆς διακεκριμένης Δικηγόρου καὶ ἐξαιρέτου Συμβούλου τῆς Ἑταιρείας προστασίας Ἀνηλίκων Ἀθηνῶν, εὐγενεστάτης Κυρίας Μαλβίνας Καζακοπούλου.

Κατὰ τὴν ἐξόχως ἐνδιαφέρουσαν ταύτην διάλεξιν ἡ κ. Καζακοπούλου ἀνεφέρθη εἰς τὸ ἱστορικὸν τῆς ἱδρύσεως τῶν Ἑταιρειῶν Προστασίας Ἀνηλίκων, καὶ ἀνέπτυξε, μετὰ περισσῆς παραστατικότητος καὶ σαφηνείας, τοὺς ἐπιδιωκομένους σκοπούς των, καταχειροκροτηθεῖσα ἐνθουσιωδῶς.

Ἐξ ἄλλου τὴν 17/1/1958 ἐπραγματοποιήθη καὶ ἡ δευτέρα διάλεξις εἰς τὴν Ἀστυν. Σχολήν, μὲ ὁμιλητὴν τὸν ἐκλεκτὸν Δημοσιογράφον καὶ ἀκούραστον Γεν. Γραμματέα τῆς Ἑταιρείας Προστασίας Ἀνηλίκων, κ. Τάκην Παπαγιαννόπουλον ὅστις ἀνεφέρθη : α) εἰς τὰ ληπτέα μέτρα πρὸς πρόληψιν τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἐν ἠθικῷ κινδύνῳ εὑρισκομένων νέων, β) εἰς τοὺς ἐγκυμονοῦντας, ἐκ τῆς παιδικῆς ἐγκληματικότητος, κοινωνικοὺς καὶ ἐθνικοὺς κινδύνους, καὶ γ) εἰς τὸν σπουδαῖον καὶ ἐξόχως σοβαρὸν ρόλον, τὸν ὁποῖον διαδραματίζει ἡ Ἀστυνομία εἰς τὸν τομέα αὐτόν.

Ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν ἐπροξένησε περικοπὴ τῆς διαλέξεως, διὰ τῆς ὁποίας ὁ ἄριστος καὶ φίλτατος πνευματικὸς ἐργάτης κ. Παπαγιαννόπουλος ἐξῆρε τὸ ὅλον ἔργον τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς καὶ ἔπλεξε τὸ ἐγκώμιον τῆς ἐκπομπῆς τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, τῆς ὁποίας ὑπεγράμμισε τὴν σπουδαίαν συμβολὴν εἰς τὸν ἐναντίον τῆς ἐγκληματικότητος τῶν νέων κοινωνικὸν ἀγῶνα.

Ἀμφοτέρας τὰς διαλέξεις παρηκολούθησαν, ἐκτὸς τῶν δοκίμων Ὑπαστυνόμων, καὶ ὁ Διοικητὴς μετὰ τῶν Ἀξιωματικῶν τῶν Ἀστυνομικῶν Σχολῶν, οἵτινες ἐνθουσιωδῶς συνεχάρησαν τοὺς διαπρεπεῖς ὁμιλητάς.

ΚΑΤΑΤΑΞΙΣ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΩΝ

Τὸ 'Αρχηγεῖον 'Αστυνομίας Πόλεων, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 293/222/20-1-1958 διαταγῆς του ἀπευθυνθείσης πρὸς ἁπάσας τὰς 'Αστυνομικὰς Διευθύνσεις καὶ 'Υπηρεσίας ἐν γένει τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων, γνωρίζει ὅτι ἐνεκρίθη πίστωσις δι' εἰσαγωγὴν ἑκατὸν (100) δοκίμων ἀστυφυλάκων, πρὸς ἐκπαίδευσιν εἰς τὴν 'Αστυνομικὴν Σχολήν.

Κατόπιν τούτου ἐντέλλεται πρὸς αὐτὰς ὅπως καθιστῶσιν γνωστὸν εἰς τοὺς τυχὸν ἐνδιαφερομένους, ὅτι θὰ δέχεται (τὸ Διοικητικὸν Τμῆμα τοῦ 'Αρχηγείου) αἰτήσεις πρὸς κατάταξιν εἰς τὸ Σῶμα, ἀπὸ τῆς Δευτέρας 27ης 'Ιανουαρίου μέχρι καὶ τῆς 28ης Φεβρουαρίου ἐ.ἔ.

Π ρ ο σ ό ν τ α κ α ὶ π ι σ τ ο π ο ι η τ ι κ ά :

1) Νὰ ἔχωσιν ὑπηρετήσει εἰς τὸ στράτευμα ἀπαραιτήτως καὶ νὰ ἔχωσιν ὁπωσδήποτε ἐκπληρώσει τὰς στρατιωτικάς των ὑποχρεώσεις.

2) 'Ανάστημα τὸ ὀλιγώτερον ἄνευ ὑποδημάτων 1,67 τοῦ μέτρου καὶ στηθικὴν περίμετρον ἐν ἐκπνοῇ 0,83, ἡλικίας δὲ ἀπὸ 21—26 ἐτῶν.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ καταταγῶσιν θέλουσι παρουσιάζονται αὐτοπροσώπως εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ 'Αρχηγείου 'Αστυνομίας Πόλεων ἀπὸ ὥρας 8.30' μέχρις 12ης καθ' ἑκάστην, προσκομίζοντες μεθ' ἑαυτῶν τὰ κάτωθι πιστοποιητικά.

1) Δήμου, ὅτι εἶναι ἐγγεγραμμένοι εἰς τὰ μητρῷα, εἰς ὃ θὰ ἐμφαίνηται ἡ ἡλικία αὐτῶν καὶ ὅτι εἶναι ἄγαμοι.

2) Στρατολογικοῦ Γραφείου, ὅτι ἐξεπλήρωσαν κανονικῶς τὴν στρατιωτικὴν θητείαν των—οἱ δι' οἱονδήποτε λόγον ἀπαλλαγέντες τοῦ Στρατεύματος δὲν γίνονται δεκτοὶ—καὶ νὰ ἔχουν ἐν τῷ Στρατεύματι διαγωγὴν τοὐλάχιστον ἄμεμπτον.

3) Πιστοποιητικὸν Σπουδῶν—τοὐλάχιστον ἀπολυτήριον ΣΤ' 'Ελληνικοῦ Σχολείου.

4) Πιστοποιητικὸν Εἰσαγγελίας ὅτι δὲν καταδιώκονται.

5) Πιστοποιητικὸν Ποινικοῦ Μητρώου Λευκόν.

6) Βεβαίωσιν τῆς 'Αστυνομικῆς 'Αρχῆς, ὅτι κατέθεσαν αἴτησιν διὰ τὴν ἔκδοσιν πιστοποιητικοῦ κοινωνικῶν φρονημάτων.

'Η ἐπιλογὴ μεταξὺ τῶν κριθησομένων ἱκανῶν πρὸς κατάταξιν εἰς τὸ 'Αστυνομικὸν Σῶμα θὰ γίνῃ μεταξὺ τῶν ἐχόντων ἀνωτέρας γραμματικὰς γνώσεις καὶ ὑψηλότερον ἀνάστημα.

Τελευταία ἡμέρα αὐτοπροσώπου προσελεύσεως τῶν ὑποψηφίων εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ 'Αρχηγείου καθορίζεται ἐπίσης ἡ 28η Φεβρουαρίου ἐ.ἔ.

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

'Η ἐκπομπὴ τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων, πάντα διδακτικὴ καὶ εὐχάριστη, συχίζει τὶς μεγάλες ραδιοφωνικὲς της ἐπιτυχίες, κάθε Τετάρτη στὶς 7.30', ἀπὸ τὸν Κεντρικὸ Σταθμὸ τῶν 'Ενόπλων.

"Ετσι ἡ πρωτοχρονιάτικη ἐκπομπή, ζωντανή, κεφάτη, πλούσια, μὲ ἐκλεκτοὺς καλλιτέχνες καὶ ἐκλεκτὲς περιγραφικὲς εἰκόνες τῆς Πρωτοχρονιᾶς, γνώρισε μιὰ πρωτοφανῆ ἐπιτυχία καὶ ἐνθουσίασε. Στὴν πανηγυρικὴ αὐτὴ ἐκπομπὴ τραγούδησαν ἡ Μπελίντα, ὁ Τώνης Μαρούδας, τὸ Τρίο Μπελκάντο καὶ ἡ Μπέμπα Κυριακίδου, ποὺ σκόρπισαν ἕνα ἀληθινὰ ἀξέχαστο κέφι, μὲ τὴν τέχνη καὶ τὸ μπρίο τους.

Στὸ πρόγραμμα αὐτὸ ἔλαβεν ἀκόμα μέρος καὶ ὁ Γιάννης Γκιωνάκης σ' ἕνα σπαρταριστὸ νούμερο καὶ μερικὲς πρωτοχρονιάτικες καλλιτεχνικὲς μιμήσεις.

Τὴν ἴδια ἐπιτυχία γνώρισε καὶ τὸ πρόγραμμα τῆς 8/1/1958, κατὰ τὸ ὁποῖο μεταδόθηκαν μερικὰ στιγμιότυπα ἀπὸ τὸ κόψιμο τῆς Βασιλόπιττας στὴν 'Αστυνομικὴ Σχολή. 'Η γιορτὴ αὐτὴ τῆς Σχολῆς εἶχεν ἐφέτος μιὰν ἀλησμόνητη ἐπιτυχία, τῆς ὁποίας πιστὴ εἰκὼν ἦταν καὶ ἡ ἐκπομπὴ τῆς 8/1/58. Συνδεδεμένη σφιχτά, ἄριστα ἐπιμελημένη καὶ μὲ σκηνὲς παρμένες ἐκ τοῦ φυσικοῦ, ἀπετέλεσε μιὰν εὐχάριστη ἔκπληξη στὸ Σταθμὸ τῶν 'Ενόπλων.